

အတ္ထုပ္ပတ္တိစိုးမိုး

မဖြူတုတ်တို့အကြောင်းနှင့်

ရွှေအမြင်တေးဂီတများ

ဦးတာဝန် အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
အချွန်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဦးအရေး
ဦးအရေး
ဦးအရေး

ပြည်လူထုသဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ဖို့ အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို ခန့်ခွင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ခန့်ခွင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံ များအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ခု

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ခိုင်မာသည့်စွဲစည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံ ဥပဒေသစ်နှင့်အညီ မေတ်တီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ခု စတင်ဆောက်ရေး

ဦးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ခု

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားဦးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ထက်စုံ ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက် အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ငွေကြွယ်ဦးပွားရေးစနစ် ဝိပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ ဦးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် ဦးပွားရေးတစ်ခုလုံးကို ခန့်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်း သားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ခု

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး
- အမျိုးသမီး၏ ဓာတ်ရုဏ်းမြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် မွှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်မားရေး

အက္ခရာစီမံ
မဖြူတုတ်တို့အကြောင်းနှင့်
ရွှေအမြုတေဝတ္ထုတိုများ

အက္ခရာစီမံ

အမှတ်(၃၅၇)တံ၊ ပြည်သာယာလမ်း
(၁၆/၃)ရပ်ကွက်၊ သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊
၁၉၅၇

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၇၁၈/၂၀၀၄ (၇)]
မျက်နှာဝုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၁၂၃၆/၂၀၀၄(၁၁)]

•
မျက်နှာဝုံးအတွင်းသရုပ်ဖော်
ကာတွန်းစက္ကဝါး

•
ပုံနှိပ်ခြင်း
ပထမအကြိမ်

•
ထုတ်ဝေသည့်လ
စန်နဝါရီလ (၂၀၀၅)ခုနှစ်

•
အုပ်စု
(၅၀၀)

•
အတွင်းဝင်
တွတ်ပီ

•
ကွန်ပျူတာစာပီ
နှိပ်စေနိုင်ကျွမ်းနီး

•
စာအုပ်ချုပ်
ကိုမြင့်

•
ထုတ်ဝေသူ
ဦးမောင်ကလေး၊ အသက်ကြွေးစာပေ (၀၀၆၅)
အမှတ်(၁၅)၊ ဩဘာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကင်းမြို့၊

မျက်နှာဝုံးအတွင်းပုံနှိပ်သူ
ဦးစင်မောင်မြင့် (စက္ကဝါး-၀၄၂၅)

တွတ်ပီစရောင်းပုံနှိပ်တိုက် (၀၆၇၀၂)
အမှတ် (၄/က)၊ အဝေရာလမ်း၊ ဧကားကံစတော်၊

ရန်ကင်း၊ ရန်ကင်းမြို့၊

•
တစ်အုပ်
(၈၅၀)အုပ်

စာရေးသူ၏ အမှာစာ

ကျွန်တော်ဝတ္ထုတိုတွေကို စုစုစည်းစည်း တစ်ထိုင်တည်း အားရ ပါးရ ဖတ်ချင်ပါသည် ဆိုသည့် စာဖတ် ပရိသတ်အတွက် “ရွှေအမြုတေ ဝတ္ထုတိုများ” ကို ထုတ်ဝေလိုက်ပါသည်။

“ရွှေအမြုတေ” မဂ္ဂဇင်းမှာ ဖော်ပြခြင်း ခံရသည့် ကျွန်တော် ဝတ္ထုတိုတွေကို ရွှေဝတ္ထုတိုများ စုစည်းမှု ပထမအုပ်အဖြစ် စုပေါင်းထုတ် ဝေလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ နောက်ထပ် ဖော်ပြခြင်းခံရပါက ဒုတိယအုပ်၊ တတိယအုပ် စသည်ဖြင့် စုစည်း ထုတ်ဝေသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။

ရွှေအမြုတေ မဂ္ဂဇင်းကို ဘယ်အချိန်ကစပြီး ထုတ်ဝေခဲ့သည်ကို ကျွန်တော် မသိပါ။ ဆယ်စုနှစ် တစ်ခုကျော်ပြီ ဆိုတာကိုသာ ကျွန်တော် သိပါသည်။ အယ်ဒီတာချုပ် ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းကို ရွှေအမြုတေ မတိုင်မီ ပေဖူးလွှာကို ကိုင်နေစဉ်ကပင် တောင် သိက္ခန်းခဲ့ပါသည်။

၁၉၉၃-ခုနှစ်ဆန်းမှာ ကျွန်တော် နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်လာ တော့ ရွှေအမြုတေ မဂ္ဂဇင်း ထွက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ရွှေအမြုတေကို ဝတ္ထု တိုတွေ ပို့ချင်သည်ဟု ပြောသောအခါ ဆရာကြီး လင်းယုန်မောင်မောင် က သတိပေးစကား ပြောသည်။

“ဝင်းငြိမ်းက မောင်ရင့်ကို အားနာပါးနာနဲ့ မျက်နှာသာ ပေးပြီး ရွေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကလောင် ဟောင်းပေမယ့် ကောင်းမှ ရွေးတာ၊ သူ့

မဂ္ဂဇင်းမှာ ဖော်ပြခြင်း ခံရတဲ့ ဝတ္ထုတွေကို ရွှေဝတ္ထုတွေလို့ သတ်မှတ်ထားတာမျိုး**

ဆရာကြီး၏ သတိပေး စကားကြောင့် ကျွန်တော် လက်တွန့်သွားပါသည်။ စာတစ်ပုဒ်ကို မကြိုက်လို့ ပယ်ခြင်းသည် အယ်ဒီတာ၏ တရားသော လုပ်ပိုင်ခွင့် ဖြစ်သည်။ အဆက်မပြတ် ရေးပို့နေရမှာက စာရေးဆရာ၏ တာဝန် ဖြစ်သည်။ ရွှေအမြူတေ မဂ္ဂဇင်းကို ဝတ္ထုတိုတွေ အဆက်မပြတ် ရေးပို့ခဲ့ပါသည်။ ၁၉၉၃-ခုနှစ်၊ ဧပြီလထုတ်မှစပြီး ကျွန်တော် ဝတ္ထုတွေကို ခပ်ကွဲကွဲ ဖော်ပြပေးခဲ့ပါသည်။ ဆရာကြီး လင်းယုန်မောင်မောင် ပြောသလိုသာဆိုလျှင် ရွှေအမြူတေ စာပေအသိုက်မှာ ကျွန်တော် ဝတ္ထုတိုရွှေဥလေးတွေ ဥချနိုင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။

ယခု စာအုပ်မှာပါသည့် ဝတ္ထုတို တချို့သည် စာပေလောက၊ ပါရမီစာပေနှင့် သစ်ဆန်းကုမ္ပဏီတို့မှ ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ဖြစ်သော ကျွန်တော် ဝတ္ထုတို ပေါင်းချုပ် စာအုပ်တွေမှာပါပြီး ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မည်။ ထုတ်ဝေသူတွေက သူတို့ကြိုက်တာတွေကို ရွေးယူသွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခု စာဖတ်သူ လက်ထဲ ရောက်နေသည့် စာအုပ်မှာ ဖော်ပြထားသော ဝတ္ထုတိုတွေသည် ၁၉၉၃-ခုနှစ်မှ ၂၀၀၃-ခုနှစ်အတွင်း ရွှေအမြူတေ မဂ္ဂဇင်းမှာ ဖော်ပြခဲ့သည့် (ရွှေဝတ္ထုတိုများ)ချည်း သီးသီးသန့်သန့် ဖြစ်ပါသည်။ ခွင့်လွှတ်သည်ခံပြီး အားပေးဖတ်စွဲကြသည့် စာပေဝါသနာရှင်များ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

အတ္ထုဝါစိုးမိုး

(အတ္ထုဝါစာပေ)

၃၅၇(က)မြည်သာဟာလမ်း

၁၆/၃ ရပ်ကွက်လမ်းနံးကျွန်းစာတိုက်

မန်တန်မြို့၊ ဇုန်- ၅၇၆၆၆၀

	စာရေးသူ၏ အမှာစာ	၅
၁	ငါးသောင်းတန်အိပ်မက်	၉
၂	ဆရာတစ်ယောက် နောက်ထပ်တိုးခြင်း	၁၇
၃	အစာအိပ်ရောဂါ	၂၆
၄	မှေ့မှေ့သည်သာ	၃၃
၅	နေရာမှန်	၄၅
၆	မှားပါတယ်	၅၁
၇	မြေစိုင်းပန်းပွင့် လန်းတင့်စေ	၅၇
၈	အသက်ကလေးရယ်တဲ့ ရှည်စေလို	၆၆
၉	လူရယ်လို့ ဖြစ်လာရင်ကွယ်	၇၅
၁၀	ရပ်တည်ချက်	၈၃
၁၁	စားမှာလား ခါးတယ်ဗျား	၈၈
၁၂	ချစ်ခရီးက ရှည်နေဦးမည်	၉၅
၁၃	ဆိုကြဦးမည် တစ်ညတာ	၁၀၃
၁၄	ချစ်ကြသည် ဆိုရာဝယ်	၁၀၉
၁၅	သီတင်းကျွတ် အစွဲအမြတ်	၁၁၅
၁၆	အကြိုက်၏ နောက်ဆက်တွဲစာမျက်နှာ	၁၂၄
၁၇	ရအောင်ကိုစံရင်နှင့် ဆင်စိုးမခင်ညို	၁၃၂
၁၈	စိတ်ထားကောင်းလေး ဓမ္မမိရာဝယ်	၁၄၀
၁၉	ခွဲခွာနှုတ်ဆက် လွမ်းရေးခက်လိမ့်	၁၄၇
၂၀	မဖြူတုတ်တို့အကြောင်း	၁၆၃

CHANGING
UNIFORMS
STUDENTS

“ငါ့သောင်းတန် အိပ်စက်”

ကျွန်တော်တစ်ဝမ်းကွဲအစ်ကို လူပျိုကြီး ကိုသင်းမောင်သည် ယနေ့ည မိန်းမခိုးရမည်ဖြစ်၍ ရဲဆေးတင်သည့်အနေဖြင့် ရုပ်သုံးပက် ကို အဝင်ကောင်းအောင်ဆိုပြီး အအေးတစ်ပုလင်းနှင့် ရောသောက်ထား လိုက်သည်။

သူများ သမီးကို တာဝန်ကြီး တစ်ခုအနေဖြင့် လုပ်ကျွေးရမှာ မသိ၍ လူပျိုကြီးကနေ နေလာခဲ့တာ အသက်ငါးဆယ်ကျော်မှ မလွဲ သာ၍ ယနေ့ည မိန်းမ ယူရတော့မည်ဖြစ်သည်။

ယနေ့ည ၉-နာရီတွင် ရုပ်ကွက် ဆွမ်းလောင်းသင်း မြှောရုံကား က အမှောင်ရိပ်မှာ မချောခင်နှင့် ဆုံကြရန် ချိန်းဆိုထားသည်။ အခုမှ ၇-နာရီပဲ ရှိသေးသည်။ အိမ်ကထွက်ပြီး ဆယ်မိနစ်ခန့် လမ်းလျှောက်သွား လိုက်ရုံဖြင့် မြှောရုံ အမှောင်ရိပ်ကို ရောက်နိုင်သည်။ အချိန်အများကြီး

လိုသေးသည်။ အပေါ်ထပ် ထပ်မိုး ဝရန်တာကို ခေါင်းတိုက်ပြီး သင်ဖြူ ဖျာတစ်ချပ် ခင်းလိုက်သည်။ ခေါင်းအုံး နှစ်လုံးဆင့် အုံးပြီး ဖက်ခေါင်းအုံး ရှည်ကြီးကို ဖက်အိမ်လျက် ခူးယားတစ်လိပ် မီးညှိဖွားလိုက်သည်။ အောက် ထပ်က ဘုရားစင်ရှေ့မှာ မိခင်ကြီး ဘုရားရှိခိုးပြီး ဂုဏ်တော် ပုတီးခိပ် နေတာကို မြင်နေရသည်။

အဖေ ဆုံးပြီးကတည်းက အမေအိုကြီးကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ပြီး လူပျိုကြီး ဘဝနဲ့ နေလာခဲ့သည်။ အသက်ငါးဆယ်ကျော်မှ ပြဿနာ ပေါ်တော့သည်။

ရုပ်ကွက်ရှေးထဲမှာ အထည်ဆိုင်ဖွင့်ပြီး အဝတ်ဟောင်း အပေါင် ခံ ပြန်ရောင်းလုပ်သည် မှဆိုမ မချောခင်ကို အချောင်ရမလားလို့ ပိုးကြေး ပန်းကြေး ပေးသည့်အနေဖြင့် ငွေထုတ်ချေးခဲ့သည်။ “တစ်ရာကို သုံးကျပ် တိုး ပေးပါမည် ကူညီပါ အစ်ကိုသင်းရယ်” ဟု ပြောပြီး ချေးခဲ့သဖြင့် ခေါင်းညှိလိုက်မိသည်။ ဝန်ထမ်းအသက်အာမခံ ဖုဒေနှင့် အတွင်းပစ္စည်း အချို့ကို ထုခွဲရောင်းချလို့ ရတာလေး စုပေါင်းပြီး ငွေငါးသောင်းတိတိ မချောခင်ကို ထုတ်ချေးခဲ့သည်။

ငှာနဆိုင်ရာမှရမည့် လုပ်သက်ပင်စင် လစာ ငါးရာနှင့် မချော ခင်ထံမှ ရမည့် အတိုးငွေ တစ်ထောင်ငါးရာ ပေါင်းလျှင် လစဉ် ဝင်ငွေ နှစ်ထောင်ကျပ် ဖြစ်မည်။ အိမ်စရိတ်က တစ်လမှ တစ်ထောင်လောက် သာ ကုန်၍ သားအမိနှစ်ယောက် လောက်ငှာသည့်အပြင် ပို၍ပင် နေသေး သည်ဟု ကွက်ထားခဲ့သည်။ ငွေထုတ်ချေးပြီး တစ်လ နှစ်လ လောက်သာ မချောခင်ဆီက အတိုးကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ ရခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်း လတွေမှာ တော့ ငါးရာကျန်၊ တစ်ထောင်ကျန်ဖြင့် မူမမှန် ဖြစ်လာသည်။ နောက်ဆုံး တော့ ထုံးစံ အတိုင်းပေါ့၊ (လုံးဝ အတိုးမပေးနိုင်တော့ပါဘူး၊ အရင်းကို သာ တဖြည်းဖြည်း ခဲ့ဆပ်သွားပါရစေ)ဟု တောင်းပန်သလိုလိုဖြင့် ခပ် တင်းတင်း ပြောလာတော့သည်။ ပြောသာ ပြောသော်လည်း မချောခင်

ထံမှ အသံကိုသာ ကြားရသည်။ ငွေသားကတော့ နောက်ထပ် တစ်ပြားမှ ထွက်မလာတော့ပါ။

မချောခင်က မော်လမြိုင်သူ လုံးကြီးပေါက်လှ၊ သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက်ရှိပြီးမှ မုဆိုးမ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ လင်သေပြီးစ အရွယ်မကျသေးတော့ မှောင်ခိုခေတ်မှာ မြိုးမြိုးမြက်မြက်ကလေး အလုပ်ဖြစ်လိုက်သေးသည်။ ခေတ်ကုန်တော့ ခုံရင်းပြန်ဆိုက်ပြီး ခြောက်ကပ်ကပ်ရပ်ကွက်ဈေးထဲက အဝတ်ဟောင်းဆိုင်မှာပဲ ပြန်ထိုင်ရတော့သည်။ ရပ်ကွက်ဈေးက ခြောက်ကပ်ပေမယ့် မချောခင်ဆိုင်က မခြောက်၊ ကိုသင်းမောင်ကြီးထံမှ ရထားသည့် ငွေတွေကို နေ့ပြန်တိုး ပေးထားတော့ အတိုးလာဆပ်ကြသည့် ခေါင်းရွက်ထုပ်ထိုး ဈေးသည်လေးတွေနဲ့ ခိုပြည် ဆူညံနေလေ့ရှိသည်။

အသက်လေးဆယ် ကျော်ပေမယ့် ဆင်တတ်ပြင်တတ် ဝတ်တတ်စားတတ်တော့ တင်းတင်းရင်းရင်း မို့မို့မောက်မောက်တွေက ကျန်သေးသမို့ သူ့ဆိုင်မှာ မဝယ်ဘဲ ထိုင်သူတွေဖြင့် စည်ကားနေလေ့ရှိသည်။ အဲဒီအထဲမှာ ကျွန်တော်အစ်ကို လူပျိုကြီး ကိုသင်းမောင်လည်း ပါသည်။ ငွေငါးသောင်း ထုတ်ချေးထားသူဆိုတော့ ဦးစားပေးအဆင့် သတ်မှတ်ခြင်း ခံရသည့်အပြင် ထမင်းမျိုင့်ဖွင့်ကျွေး၊ လက်ဖက်သုပ် ကျွေးသုပ်ကလေးများ ချကျွေးပြီး စည်ခံရသူများ စာရင်းမှာလည်း ပါသည်။

မချောခင်အနီးမှာ ကပ်ထိုင်ပြီး ငွေငါးသောင်း ပြန်လည်ရရှိရေးအတွက် နောက်သလိုလိုနဲ့ ချောက်၊ ခြောက်သလိုလိုနဲ့ ချောပြီးတောင်းပါသော်လည်း အာညောင်းတာသာ အဖတ်တင်သည်။ ဘာအကြောင်းမှ ထူးလာဖို့ မမြင်သောအခါ (ဖွတ်မရ ဓားမဆုံး) ဆိုတာမျိုးတော့ အဖြစ်မခံဘူး။ ဓားမ ဆုံးမည့်အတူတူ ဖွပ်မကို ရအောင် ယူမည်ဟု ကြံစည်ရတော့သည်။

“မချောခင်မှာ သားနဲ့သမီးကလည်း လူပျိုပေါက်၊ အပျိုပေါက်

တွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီပဲ။ မျက်နှာလွဲလို့ ရပါပြီ။ အရွယ်လေးရှိတုန်း အားကိုးလောက်တဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်တလေကိုများ မစဉ်းစားတော့ဘူးလား။ မိန်းမသားဆိုတာ ယောက်ျား မဟုတ်တဲ့အတွက် အဖြစ်က မခွဲ၊ အတက်ကမခွဲတော့ ကြက်မတွန်လို့ မိုးမလင်းဘူး မချောခင်... စဉ်းစားဦးနော်... ဟင်း ဟင်း”

လက်ဖက်ကလေး တစ်တို့ ကောက်ဝါးရင်း နောက်သလိုလို ချောက်သလိုလို လေသံဖြင့် ကာရန် နဘောလေးရော၍ ခပ်သောသော သွေးတိုးစမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အောင်မယ်လေး ဒီအတွက်တော့ မပူပါဘူး ကိုသင်းမောင်ရယ်... ကြက်မတွေ တွန်လို့ မိုးမလင်းတာတော့ မှန်ပါတယ်... ကြက်မတွေတွန်လို့ မိုးလင်းတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ မိုးလင်းလို့ ကြက်မတွေက တွန်တာပါ။ ကလေးတွေ အဖေ ဆုံးပြီးကတည်းက ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ အားမကိုးပဲ သားနဲ့သမီးကို ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်လာခဲ့တာ ရှင်အသိပဲ မဟုတ်လား။ ထမင်းတစ်လုတ် စားရဖို့အတွက်တော့ ဘယ်သူမှ အားမကိုးဘူးဆိုတာ ရှင် သဘောပေါက်”

ဈေးသည်ပီပီ ခိုးခိုးဒေါက်ဒေါက် ဘိုးဘိုးဘောက်ဘောက် ပြန်ပြောချလိုက်တော့ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိအောင် အကျပ်တွေသွားသည်။ နှစ်ဆယ်ရာစု တက္ကသိုလ်မှာ ဘွဲ့ရခဲ့သော်လည်း လူပျိုလှည့်ရာမှာတော့ ကုန်းဘောင်ခေတ် မူကြိုအဆင့်သာရှိသူဖို့ လိုရင်းကို မရောက်နိုင် ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ဖောင်ဖျက်ပြီး နောင်ရိုးတိုက်ပွဲ ခွဲနေရသူဖို့ နောက်မဆုတ်သာတော့ပဲ တတ်သလောက် မှတ်သလောက် စကားပရိယာယ်လေးများဖြင့် သွယ်ဝိုက်ပြီး ခရီးဆက်နေရတော့သည်။

“အားကိုးဖို့ရယ်လို့တော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ မချောခင်ရယ်။ စေတီပုထိုးမှာလည်း ထီးတော်ရှိမှ တင့်တယ်တယ်။ မြင်းရထားမှာလည်း

အလဲတံခွန်ရှိမှ တင့်တယ်တယ်။ မိန်းမသားမှာလည်း လင်သားရှိမှ တင့်တယ်တယ်ဆို မဟုတ်လား... ဒါ ပြောချင်တာပါ။”

“မိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားပဲဖြစ်ဖြစ် ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိနေရင် မတင့်တယ်စရာ အကြောင်း ဘာမှ မရှိဘူး။ လင်ရှိ မယားရှိပြီး သိက္ခာသမာဓိ မရှိရင်သာ မတင့်တယ်တာပါတော်။”

ခက်တော့ ခက်နေပါပြီ... မိန်းမပျက်တွေကို လက်လီဈေးကောင်းပြောရာမှာ အဆင်ချောသလောက် မှဆိုးမ ဈေးသည် မချောခင်ကို ပုတ်ပြတ်ချိန်ရာမှာ အံ့မဝင် မြောင်းမတည့် ဖြစ်နေသည်။

“လူ့ဘဝမှာ သိက္ခာသမာဓိရှိရုံနဲ့ ဘယ်ပြည့်နဲ့ပါမလဲ မချောခင်ရယ်... သွေးသားက ဆန္ဒပြတောင်းဆိုတတ်တဲ့ လူ့သဘာဝ အခွင့်အရေးကို ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်မှာစိုးလို့ ထိန်းချုပ်အောင့်အီး မျှီသိပ်နေရရင် ဘယ်တရားပါ့မလဲ။ မချောခင်လို အရွယ်ကောင်း၊ ကျန်းမာရေး ကောင်းတဲ့သူ အနေနဲ့ ရှင်းနိုးတဲ့ အတွင်းသိ အစင်းသိတွေထဲက လွတ်လွတ်လပ်လပ် ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ယူမယ်ဆိုရင် ဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်နိုင်စရာ အကြောင်း မရှိပါဘူးဗျာ...”

မချောခင်ကို သူ့လို နဲ့တုံတုံ အတတ်များ ထင်သလားမသိ။ သူ့ဟာသူပြောပြီး မလုံမလဲနဲ့ ခေါင်းကြီးငုံ့ထားတော့ မချောခင်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ကိုသင်းမောင် ရှင်းရှင်းနဲ့ဘွင်းဘွင်း ပြောစမ်းပါ။ ရှင်ကျွန်မကို လူပျိုကေး လာပြောနေတာလား။ ရှင်လိုလူကိုသာ ဆိုရင် ကျွန်မဘက်က ဘာမှ ငြင်းစရာ အကြောင်း မရှိဘူး။ အဲ တစ်ခုတော့ ပြောစရာ ရှိတယ်။”

“ဘာ...ဘာများလဲဟင် မချောခင်၊ ဘာပြောစရာ ရှိသေးလို့လဲ။”
ကဲ...အဖြေကထွက်နေပြီမို့ ရိုက်စစ်စရာပင် မလိုတော့။ အငမ်း

မရ ဖြစ်နေမှန်း သိသာလှသည်။

“ရှင့်ကိုယူလိုက်ရင် ငွေငါးသောင်းပြန်မဆပ်နိုင်လို့ လူကိုထိုးဆပ်လိုက် ရတယ်လို့ ပြောကြမှာ ကျွန်မ မခံနိုင်ဘူးရှင့်”

“ပြောချင်တာတွေ ပြောကြပါစေ မချောခင်ရယ်၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အချင်းချင်း နားလည်ပြီး သဘောတူလို့ ကြည်ဖြူရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်မနေစမ်းပါနဲ့”

ကိုဇွက ပြီးချင်တော့လည်း လွယ်လွယ်နဲ့ ပြီးသွားသည်။ ဒါပေမယ့် မချောခင်က သားနဲ့သမီးအပြင် ယောက္ခမ၊ ယောင်းမတွေနဲ့ တိုင်ပင်ပါရစေ၊ တစ်ပတ်လောက် အချိန်ပေးပါဟုပြော၍ အောင့်ပြီး စောင့်လိုက်ရသေးသည်။ တစ်ပတ်ပြည့်သည့်အခါမှာတော့ မချောခင်ထံမှ တိကျသည့် အဖြေကိုရသည်။ လာမည့် နေ့နေ့ ည(၉)နာရီမှာ ရပ်ကွက် ဆွမ်းလောင်းသင်း ဓမ္မာရုံ အမှောင်ရိပ်က စောင့်နေပါ။ အဝတ်အစား အပြည့်အစုံဖြင့် ယောက္ခမ ယောင်းမတွေ အလစ်မှာ အိမ်ကထွက်ပြီး ပြေးလာခဲ့ပါမည်ဟု ဆိုသည်။ ကိုသင်းမောင်ကြီး ဝမ်းသာလွန်း၍ နားရွက်တွေ ထူပူပြီး ခြေဖျား လက်ဖျားတွေ အေးစက်သွားသည်။

“ပြောသလိုလုပ်နေရင် ကိုသင်းမောင်... သစ္စာမရှိ ကတိမတည်လို့ ကျွန်မ အစွက်ကွဲရင်တော့ ရှင်နဲ့ကျွန်မ သေခန်းပြတ်ပဲ”

“စိတ်ချမ်းပါ ချောရယ်... ဒီကောတွေက ကိုသင်းပြောရမယ့် ကောတွေပါ”

နာမည်ကိုတောင် အပြည့်မခေါ်တော့ပဲ ချောတွေ သင်းတွေ ဖြစ်နေပေပြီ။ မချောခင်က အသက် လေးဆယ်ကျော်ပေမယ့် အရွယ်က မကျ၊ အသားအရည်က ရှိပြည် လှပနေဆဲ ဖြစ်သည်။ မချောခင် အနားကပ်လိုက်လျှင် အမြဲရလေ့ရှိသည့် ကိုယ်သင်းရနံ့ သင်းပျံ့ပျံ့လေးကိုက နှံ့မက်စရာ ဖြစ်နေသည်။ အပေါ်ထပ် ထပ်မိုးပေါ်က သင်ဖြူးဖျာပေါ်မှာ

အတူ လဲလျောင်းပြီး၊ လှနေသေးသည့် မချောခင်၏ မျက်နှာကို တစ်မိမိမှ ကြည့်နေမိသည်။

“အစ်ကိုသင်းက အသက်ငါးဆယ် ကျော်ပေမယ့် လူပျိုစစ်စစ် ပါဗျ”

“ချောကလည်း လေးဆယ်ကျော် မှဆိုးမပေမယ့် လင်သေတာ အနှစ် နှစ်ဆယ် ရှိပြီမို့ အပျိုစစ်စစ်လို ပြန်ဖြစ်နေပါပြီ ကိုသင်းရယ်”

“အဲဒါကြောင့် ဟောဒီကကိုသင်းက မက်ရတာ ချစ်ရတာဗျ”

အားမလို အားမရ ဖြစ်လာ၍ မချောခင်၏ ပြည့်ပြည့်ပြီးပြီး ပုပုထစ်ထစ်ကလေးတွေကို ဆွဲညှစ်၊ ဆွဲဖက်ထားလိုက်မိသည်။

“ကဲ... အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ကြရအောင်... လမ်းထိပ်ကင်းတဲ့က သံချောင်း ခေါက်ပြီ ဘယ်နှစ်မှာရီ ထိုးပြီလဲ မသိဘူး”

ခေါင်ခေါင်...ခေါင်ခေါင်...ခေါင်ခေါင်...ခေါင်ခေါင်...ခေါင်ခေါင်

ကိုသင်းမောင် အိပ်နေရာမှ လူးလဲ ထလိုက်သည်။ ဖက်ထား သည့် ဖက်ခေါင်းအုံးကြီးကို တွန်းဖယ်လိုက်ပြီး လက်က နာရီကို ကြည့် လိုက်ရာ ည ဆယ်မှာရီ ထိုးပြီးနေပြီ ဖြစ်သည်။ အဝတ်အစား လဲဖို့တောင် သတိမရနိုင်တော့ပဲ အပေါ်ထပ် ထပ်မိုးပေါ်မှ ပြေးဆင်းပြီး အိမ်ခြံပေါက်ဝ အထိ ထွက်၍ ဆွမ်းလောင်းသင်း ဓမ္မာရုံဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက် သည်။

ည(၁၀)မှာရီသည် လူသွားလူလာ မရှိ၊ ပကတိ တိတ်ဆိတ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ မီးမထွန်း၊ ဟွန်းမတီးပဲ ဖြည်းဖြည်းလှိမ့်ပြီး မောင်းသွားသော ထရပ်ကား မည်းမည်းကြီး တစ်စီးကို မြင်လိုက်သဖြင့် အိမ်ထဲ ပြန်ဝင် လိုက်ရသည်။

အိမ်ထဲ ပြန်ရောက်တော့လည်း ဆောက်တည်ရာမရ ဘာလုပ် လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိဖြစ်နေသည်။ (သစ္စာမရှိ ကတိမတည်လို့ ကျွန်မ

အရှက်ကွဲရင်တော့ စွပ်နှံ ကျွန်မနဲ့ သေခန်းပြတ်ပဲ) လို့ မျက်စောင်းခဲပြီး
ပြောခဲ့သော မရောခင်၏ အသံကြီးကိုသာ ကြားယောင်နေပါတော့သည်။

ရွှေမမြတေ

စပြီလ၊ ၁၉၉၃ ခုနှစ်

“ဆရာတစ်ယောက် နောင်ထပ်တိုးခြင်း”

“အစ်ကိုကြီး ကိုရိုးလွိုင် မဟုတ်လား”

လောဟာပြင်ဈေးထဲက ကားတွေရပ်သည့် နေရာမှာ ကိုအတ္ထဝေါ ကို တစ်ခုံတစ်ယောက်က လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်သဖြင့် ကိုအတ္ထဝေါ အလွန် အံ့ဩသွားလေသည်။ နှုတ်ဆက်ခံရ၍ အံ့ဩခြင်း မဟုတ်။ အစ်ကိုကြီးဟု အခေါ်ခံလိုက်ရ၍ အံ့ဩသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုအတ္ထဝေါ၏ ဝိုက်ပူ ထိပ် ပြောင် အင်္ဂါစုပ်ကြောင့် အသက်သုံးဆယ်အရွယ်ကပြီး ဦးလေး အခေါ် ခံခဲ့ရသည်။ ယခု အသက် ငါးဆယ်ကျော်မှ အစ်ကိုကြီးဟု အခေါ်ခံလိုက် ရ၍ အံ့ဩ ဝမ်းသာသွားခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် ခက်တာက ကိုအတ္ထဝေါကို အစ်ကိုကြီးဟု ခေါ်လိုက်သူမှာ ချောချောလှလှ အမျိုးသမီး မဟုတ်ပဲ အသားမည်းသည့် ကုလားငန်လေး တစ်ကောင် ဖြစ်နေပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ချောချောလှလှ အမျိုးသမီး မဟုတ်၍ ထင်သည်။ ကိုအတ္ထဝေါ

၏ခြေသံက ဘုဆတ်မာကြောနေသည်။ ရာရာစေ ငါ့ကဲ့သို့သော သင်္ဘော
သားကြီးကို မလောက်လေး မလောက်စား ကုလားလေး တစ်ယောက်က
နာမည်တပ်ပြီး အစ်ကိုကြီး ခေါ်ရမလားဟု မကျေမနပ် ဖြစ်ဟန်လည်း
တူပါသည်။ သို့သော် ကုလားလေးသည် ကိုအတ္ထဝါကဲ့သို့ပင် ကားပါတ်
ကင်လုပ်ပြီး အက်(စ်)အီး ကားပေါ်က ဆင်း၍ နှုတ်ဆက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူးလား...ကျွန်တော် ဇွန်
နယားလေ...”

“အင်း...ဆောရီးပဲကွာ...ကောင်းကောင်း မမှတ်မိဘူး ဖြစ်နေ
တယ်”

ဇွန်နယား ဆိုသူ ကုလားလေးက သူ့ကားကို နေသားကျအောင်
တံခါးပိတ် သော့ခတ်ပြီး ကိုအတ္ထဝါ အနားသို့ လာ၍ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်
သည်။ ကိုအတ္ထဝါ၏ လက်ကို မလွှတ်ပဲ ဆုပ်ကိုင်ထားလျက် သူသည်
ဟို... လွန်ခဲ့သည့် အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်က ခစ်တွေရေယာဉ်နာမာ ထမင်း
ကျွန် ဟင်းကျွန် ကပ်စားပြီး လုပ်အားပေးနေခဲ့သည့် ကုလားလေး ဇွန်
နယားလေဟု ပြောတော့မှ ကိုအတ္ထဝါ မှတ်မိသွား လေတော့သည်။

“အောင်မယ်...ခွေးမသား ဇွန်နယား...မင်း တယ်ကြီးပွားနေ
ပါလားကွ၊ ဟေ... ကြည့်စမ်း၊ အက်(စ်)အီးတွေ ဘာတွေနဲ့...”

ကိုအတ္ထဝါတို့ကတော့ အလိုက်ကမ်းဆိုး မသိစွာ အောက်ခြေ
လွှတ်တဲ့နေရာမှာ ဂိတ်ကို ဆုံးပါရော၊ အက်(စ်)အီး ကားသစ်ကြီး စီးလာ
သူ ကိုပင် လူရွေသူရွေမှာ ခွေးမသားဟု အော်ပြီး နှုတ်ဆက်ပြလိုက်ပြန်ပြီ၊
ဒါပေမယ့် ကိုအတ္ထဝါ၏ ငယ်နိုင်ဖြစ်ဟန်တူသည့် ကုလားလေးက စိတ်
မဆိုးသည့်အပြင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာနေသည့် ကိုအတ္ထဝါနဲ့ ပြန်တွေ့
ရတာကိုပဲ အတော်ဝမ်းသာနေပုံရသည်။

“လာ...အစ်ကိုကြီး...တစ်ခုခုစားရင်း စကားပြောကြရအောင်”
ဇွန်နယားက လက်ဆွဲခေါ်ပြီး တစ်ခုခု စားပါရန် ကျွေးသော်

လည်း ဘာမှမစားချင်သည့် ကိုအတ္ထဝါက စကားပြောရလျှင် ပြီးရောဆိုပြီး နီးရာ အအေးခိုင် တစ်ခိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“က...လုပ်စမ်းပါဦး၊ မင်းကဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အခုလို ကုန်းပေါ်ရောက်နေတာလဲ”

ဇွန်နယားက ကိုအတ္ထဝါ၏ အမေးကို မဖြေသေးပဲ ကိုအတ္ထဝါကို ပြုံးပြီး ကြည့်နေသည်။ ဇွန်နယား၏ အပြုံးထဲမှာ လူ့ဘဝ တစ်ခု၏ နက်ရှိုင်းသော ကံကြမ္မာ အလှည့်အပြောင်းမိုင်ရာ အဘိဓမ္မာတွေ၊ ဒဿနတွေ ပါကောင်း ပါနေပေလိမ့်မည်။ တစ်ခါတုန်းက လစာ တစ်စောင်၊ မတ်စားဘဝနဲ့ မြောင်းထဲ ရောက်နေခဲ့တဲ့ ကိုအတ္ထဝါတောင် ယနေ့တိုယိုတာ ကိုရိုလာ ဇီးပြီး ကုန်းပေါ် ရောက်နေပြီပဲဗျာဟု ပြောနေတာလည်း မြစ်ကောင်း မြစ်မည်။ ဘဝဆိုတာ လျှော့တွက်ထားလို့မှ မရပေပဲကိုး...။

ကိုအတ္ထဝါ ရေတပ်သားဘဝတုန်းက ရခိုင်ရေတပ်ခခန်း လက်အောက်ခံ စစ်သင်္ဘော တစ်စီးမှာ တာဝန် ကျရူးသည်။ အဲဒီ သင်္ဘောမှာ ကိုအတ္ထဝါက မစ်အင်ချတ်ခေါ် အစားအသောက် တာဝန်ခံဖြစ်၍ အရာရှိနှင့် ရဲဘော်များ နေ့စဉ်စားသောက်ရန် ဈေးဝယ်သည့်တာဝန်ကို ယူရသည်။ စစ်တွေဈေးကြီးသို့ ကိုအတ္ထဝါ ဈေးဝယ်သွားပြီဆိုလျှင် ကုလားလေး ဇွန်နယားက ဈေးခြင်းတောင်းထမ်းရန် ကိုအတ္ထဝါ၏ နောက်က လိုက်ရသည်။ အဲဒီတုန်းက ဇွန်နယား၏အသက် ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်သာ ရှိပေလိမ့်မည်။ ရဲဘော်တွေ မဝတ်ချင်တော့၍ ချွတ်ပစ်ထားသည့် ကောင်းဘီ၊ အင်္ကျီနှမ်းနှမ်း ပွပွကြီးတွေကို ဝတ်ထားသည်။ အရာရှိနှင့် ရဲဘော်များ စားပြီးကျန်သည့် ထမင်းကျန် ဟင်းကျန်တွေကို စားသည်။ ခိုင်းတာကို မညည်းမညူ လုပ်သည်။ သင်္ဘောမှာရှိသည့် မိုးရေကာဖျင်တာပေါ်လင် အဟောင်းအစုတ်တွေကို ခင်းတာခင်း၊ ဖြုတ်ဖျတ်ပြီး ကြည့်ရာမှာ အိပ်သည်။ ခိုးသည့်အချိန်မှာထပြီး ခိုင်းတာလုပ်သည်။

ဇွန်နယားသည် အဖေနှင့်အမေ ဆိုတဲ့ လူသားနှစ်ဦးကို မမြင်ဖူး၍ လူ့ဘဝကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့ ရောက်လာသည်ကို သိသူမဟုတ်။ သူ့ဘဝကို သူမှတ်မိသည့် အချိန်မှာ စစ်တွေမြို့ အပြင်ဘက်ရှိ ကုလားရပ်ကွက်ထဲက တံအိမ်လေး တစ်လုံးမှာ သူ့အဘိုး ကုလားကြီးနဲ့အတူ နေရတာကစပြီး မှတ်မိနေသည်။ သူ့အဘိုး ပြောပြလို့ ဝိုးတိုးဝါးတားကြား သိရတာက သူ့ကိုမွေးပြီး သူ့အမေ သေတော့ သူ့အမေ ကလေးက ချောက အိမ်နားယာနား မကပ်တော့ပဲ ခြေရာဖျောက်သွား တော့သည်ဟု ဆိုပါသည်။ သူ့အဘိုးမွေးထားသည့် ဆိတ်မကြီးကို နို့ညှစ်ရောင်းပြီး ရသည့် ပိုက်ဆံတစ်ကျပ်ခွဲ၊ နှစ်ကျပ်ဖြင့် ဆန်ဝယ် ဆားဝယ်ပြီး မြေးအဘိုး နှစ်ယောက် စားနေခဲ့ ကြရသည်။ ကလေးဘဝမှာ မုန့်ဆိုတာ တစ်ခါမှ မစားဘူးပဲ လမ်းပေါ်မှာ ကြော့ကျနေသည့် သရက်သီး၊ မရမ်းသီး အပုပ်အမှည့်တွေကိုသာ ကောက်စား ခဲ့ရသည်ဟုဆိုသည်။ ဇွန်နယား အသက် တစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ခန့် အရွယ်တွင် ဇွန်နယားတို့ ရပ်ကွက်ထဲသို့ မျက်စိလည်ပြီး ရောက်လာသော ရေတပ်သား ရဲဘော်တစ်ယောက်နှင့် ဇွန်နယားတို့ မိတ်ဆွေ ဖြစ်ကြပြီး အဆိုပါရဲဘော်က ဇွန်နယားကို သူ့ သင်္ဘောသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။ သင်္ဘောပေါ်ရောက်တယ် ဆိုရင်ပဲ ဇွန်နယားသည် သူ့အဘိုး၏ တဲကလေးသို့ မပြန်တော့ပဲ သင်္ဘောမှာပဲ နေတော့သည်ဟု ဆိုသည်။ ကိုအတ္ထဝါ အဲဒီသင်္ဘောကို ရောက်သွားသောအခါ ဇွန်နယားက ဝီနီယာ သင်္ဘောသား ဖြစ်နေပေပြီ။

ကိုအတ္ထဝါ မစ်အင်ချတ်ဖြစ်ပြီး ဈေးဝယ်ထွက်ရသောအခါ ဇွန်နယားကို အားကိုးအားထား ပြုရသည်။ ဘာပစ္စည်း ဘယ်မှာ ရသည်။ ဘယ်ဈေးသည်က ဈေးသက်သာသည်။ ဘယ်ဈေးသည်က အလေးနိုးသည် စသည်တို့ကို ဇွန်နယား သိသည်။ စစ်တွေ ဈေးကြီးထဲက သားဝါးပုစွန် ဈေးသည်တွေကလည်း ရေတပ်သင်္ဘောတွေက ဈေးဝယ်သူတွေကို ဈေးရောင်းချင်၍ ဇွန်နယားကို ပေါင်းထားကြရသည်။ လက်ဖက်ရည် ခေါ်

တိုက်သူ၊ မုန့်ဝယ်ကျွေးသူတွေ စွန့်ပေးသည်။ ရဲဘော်တွေ လခထုတ်ရက် ဆိုလျှင် စွန့်နုယားရဲ့ အိတ်ကပ်ထဲမှာ ငွေနှံကြေးနှံပင် ဖြစ်နေတတ်သည်။ ကိုအတ္ထဝါ ဆင်မြန်းပေးထားသည့် လုံချည်အသစ်၊ အင်္ကျီအသစ်တွေနဲ့ ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင်ဖြစ်နေ၍ ၁၉၆၄-၆၅ခုနှစ် တစ်ဝိုက်သည် စွန့်နုယားရဲ့ ရွှေခေတ်ဟုပင် ဆိုနိုင်သည်။

၁၉၆၆-ခုနှစ်ခန့်တွင် ကိုအတ္ထဝါတို့သင်္ဘောကို ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာရန် အမိန့်ထွက်လာသောအခါ အရာရှိနှင့် ရဲဘော်များအားလုံး ဝမ်းသာ ပျော်ဖြူး နေကြသော်လည်း မစားနိုင် မအိပ်နိုင်ပဲ တချိုင်တွေတွေ ဖြစ်နေသူမှာ စွန့်နုယားဖြစ်သည်။ သူ့အဘိုးသေလို့ အသုဘစရိတ် စိုက်ထုတ်ထားသူက ဆိတ်မကြီးဘဲ တဲကလေးကို အကြွေးနဲ့ သိမ်းလိုက်သည် ဆိုသည့် သတင်းကို ကြားထားလေတော့ အားကိုးရာမဲ့ပြီ၊ ဘဝပျက်ပြီ ဆိုသည့် အတွေးဖြင့် ငေးငေးငိုငို ဖြစ်နေစွာသည်။ လောကဓံ လှိုင်းတံပိုးကြီးတွေရဲ့ ဆောင့်တိုက်မှုဒဏ်ကို အရွယ်နဲ့ မမျှအောင် ခံစားနေရစွာသည် စွန့်နုယားကို သနားမည့် သူကလည်း များများစားစား မရှိ၍ ပိုပြီး အားငယ်နေဟန် တူပါသည်။ ခပ်တွေ့မြို့ ဆိပ်ကမ်းမှ သင်္ဘောထွက်ခွာရမည့်နေ့မှာတော့ သူ့အဝတ်အစား အထုပ်ကလေးကိုဝိုက်ပြီး ငိုနေသည့် စွန့်နုယားကို ရေယာဉ်မှူးက မြင်သွားပြီး ပစ်ဟောက်ပါလေတော့သည်။

“ဟေ့ကောင်... သူများတွေ ပျော်နေတဲ့ အချိန်မှာ မင်းက မင်္ဂလာမရှိ ငိုနေနေကွာ၊ တိတ်ခမ်း အဲဒီ အထုပ်ကို သွားထား၊ မင်းလည်း ရန်ကုန် လိုက်ခဲ့ပေတော့”

ရေယာဉ်မှူးသည် စွန့်နုယားကို ဟောက်ပြီးသည်နှင့် ရေယာဉ်ကို ကြိုးဖြုတ်ထွက်ခွာရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပါတော့သည်။ မမျှော်လင့်သော အခွင့်အရေးကိုရလိုက်၍ စွန့်နုယားသာမက ရဲဘော်များပါ ဝမ်းသာ သွားကြလေသည်။ စွန့်နုယားကို သနားနေကြသူများက ရေယာဉ်မှူး

ကို အထူးကျေးဇူးတင်ကြသည်။ ငိုနေရာမှ ပြုံးလာသည့် ဇွန်နယား၏ မျက်နှာမှာ သကာရည်စိမ်ထားသလား အောက်မေ့ရသည်။ စစ်တွေမှ ရန်ကုန်ခရီးတစ်လျှောက်မှာ လှိုင်းမှူးနေတဲ့ကြားက ခိုင်းတာတွေကို ကြိုးစားလုပ်ပြီး လိုက်ပါလာသည်။

ရန်ကုန်ရောက်တော့လည်း ကိစ္စကမပြီးသေး၊ ဇွန်နယား၏ရှေ့ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကြရပြန်သည်။ တစ်ယောက်ယောက်၏အိမ်မှာ ခေတ္တခေါ်ထားမလား၊ မွေးချင်သူစွာပြီး အလကား ပေးလိုက်မလား၊ အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေပေးရမှာကလည်း စာက မတတ်၊ အရွယ်က ငယ်သေး၍ခက်နေသည်။ ရဲဘော်များ စုပေါင်းရုံပုံငွေဖြင့် သမ္ဗန် တစ်စီး ဝယ်ပေးပြီး ဒေါပုံနဲ့ ပုစွန်တောင် ထင်းပုံဆိပ် ကူးတို့ဆွဲခိုင်းထားရကောင်းမလား စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး စဉ်းစားကြရတော့သည်။

ဇွန်နယား ပြဿနာနှင့်ပတ်သက်၍ အောက်ခြေအဆင့်မှာ ညှိနှိုင်းအစည်းအဝေးတွေ အကြိမ်ကြိမ် ပြုလုပ်ပြီး အမျိုးမျိုး စဉ်းစား၍ အခြေစာမတွေ့ ဖြစ်နေစဉ် တစ်နေ့မှာ ရေယာဉ်မှူးက ဇွန်နယားကို သူ့ကားပေါ် တက်ခိုင်းပြီး ခေါ်သွားပါလေတော့သည်။ အဲဒါဟာ ကိုအတ္တဝါ ဇွန်နယားကို နောက်ဆုံး မြင်တွေ့လိုက်ရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အဲဒီနောက် နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော် ကြာပြီးမှ ယခုတစ်ဖန် ပြန်တွေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြန်တွေ့ကြသည့် အခါမှာတော့ ဇွန်နယားက ကိုအတ္တဝါကို ပြုံးပြီး ကြည့်နေသည်။

“ဗိုလ်မှူးက ကျွန်တော့်ကို မွေးစားလိုက်တယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့”
“ဟေ”

ကိုအတ္တဝါ အံ့သြ ဝမ်းသာသွားသည်။ ဇွန်နယား ပြောသည့် ဗိုလ်မှူးဆိုတာ ကိုအတ္တဝါတို့သင်္ဘောက ရေယာဉ်မှူးကို ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ဗိုလ်မှူးသည် ဝါသနာပါ၍ စစ်တပ်ထဲ ဝင်သော်လည်း ယောက္ခမမိဘတွေက ချမ်းသာကြသည်ဟု ကြားဖူးသည်။ သားသမီး မထွန်းကား

ဟုလည်း ကြားဖူးသလိုလိုရှိသည်။ သူ့အကြောင်းနှင့်သူ့ ကိုယ့်အကြောင်း နှင့် ကိုယ်မို့လို့ ဗိုလ်မှူးအကြောင်းကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေခဲ့သည်။ ယခု စွန်နယားနဲ့ ပြန်တွေ့တော့မှ အကြောင်းစုံကို မေးရ မြန်းရတော့ သည်။

စွန်နယား ပြောပြချက်အရ ဗိုလ်မှူးသည် တပ်မတော်မှ အများ ယူပြီး နိုင်ငံခြား သင်္ဘောလိုင်း လိုက်သေးသည်။ အသက်ကြီးလာသည့် အတွက် သင်္ဘော မလိုက်ချင်တော့၍ ဖက်စပ်လုပ်ငန်း အချို့တွင် အစု ရှယ်ယာဝင်ထားသည်သာမက ပုဂ္ဂလိက လုပ်ငန်းတွေကိုလည်း လုပ်ကိုင် နေသည်။ စွန်နယားကို အိမ်ဖော်ကောင်မလေးနဲ့ လက်ထပ်ပေးပြီး သားနဲ့ သမီးအဖြစ် မွေးစားထားသည်ဟု ဆိုသည်။ အသက်ကြီးလာပြီဖြစ်၍ သံသရာအရေး ဖျော်တွေးပြီး အတွင်းပစ္စည်း အချို့ကို ရွှေတိဂုံ စေတီတော် စာရင်း ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဘဏ်မှာအပ်နှံထားပြီး ကျန်ပစ္စည်း အားလုံးနှင့် တကွ အိမ်နှင့် မော်တော်ကားကိုပါ စွန်နယားတို့ လင်မယားကို အမွေ ပေးခဲ့ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။

ကိုအဏ္ဏဝါသည် ဝမ်းသာပီတိဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ငြိမ် လျက် သက်ပြင်း ချလိုက်သည်။ အဆိုးဝါးဆုံးသော ဘဝဖြင့် ခန့်သည့် လူသားတစ်ဦးသည် ကံကြမ္မာ အလှည့်အပြောင်းမှာ ကံကောင်း မြောင်း တည်ပြီး အကောင်းဆုံး အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိနေပုံကို မြင်တွေ့ရ၍ ဝမ်းသာ အံ့ဩနေခြင်း ဖြစ်သည်။ လူ့ဘဝဆိုတာ ပုခက်နဲ့ ခေါင်းတလား အကြား ကာလမှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အနိမ့်အမြင့် အတက်အဆင်းတွေ အတွက် စွန်းကန် လှုပ်ရှား နေခြင်းပါကလားဟု သတိတရား ရနေခြင်း လည်း ဖြစ်သည်။

စွန်နယားက ကိုအဏ္ဏဝါကို အကြောင်းရှိက ဆက်သွယ်နိုင်ရန် လိပ်စာတောင်းသည်။ သူ့နေရပ်လိပ်စာနှင့် တယ်လီဖုန်း နံပါတ်ပါသည့် ကပ်ပြားလေးကိုလည်း ထုတ်ပေးသည်။ (ဦးတင်အောင်ဝင်း၊ ရောင်းဝယ်

ရေးနှင့် အထွေထွေ လုပ်ငန်း ကိုယ်စားလှယ်၊ ကန်ရိပ်သာ၊ ကမ္ဘာအေး) ပါတဲ့ ခင်ဗျား၊ သာဓကတ လိပ်စာကို ရေးပေးနေသည့် ကိုအတ္တဝါ၏ လက်တွေ့ တုန်နေသည်။

“အော် ဒါထက် စကားမစပ်... အစ်ကိုကြီး ဘာလုပ်နေလဲ”

“နေ့စီထွက် ဆိုတော့ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ကွာ... သတော်သား”

“နားနေတာ ကြာပြီလား... ပြန်မလိုက်သေးဘူးလား”

“ဟ...လိုက်ချင်တိုင်း လိုက်လို့ရတာမှ မဟုတ်ပါဘူး... သတော် သားဆိုတာ တန်းစီယား အလှည့်ရောက်လို့ ဆလိုက်စွင်ဝင်ပြီး အစွေး မိရမ္မ လိုက်လို့ရတာ၊ ပြန်လိုက်လို့ရရင် ဒီနေ့ညတောင် လိုက်ချင်တယ်”

ဇွန်နယားသည် ကိုအတ္တဝါကို ခူးခိုက်ကြည့်ပြီး တစ်နံ့တစ်ခုကို စဉ်းစားနေသည်။ အတန်ကြာမှ တည်ငြိမ်လေးနက်သည့် လေသံဖြင့်ပြော လိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးရဲ့ လိုင်စင်ဓာတ်ပုံဆယ်ပုံနဲ့ စီဒီစီ ပါတ်စ်ပို့တွေကို ပိုတိုကော်ပီကူးပြီး ကျွန်တော့်ကိုလာပေးပါ။ ကျွန်တော်တို့လိုင်းမှာ ထည့် ပေးလိုက်မယ်။ ကဲ...ကျွန်တော် သွားလိုက်ဦးမယ်...ဟိုမှာ မာမီ ရောက် နေပြီ”

ဟိုမှာ မာမီ ရောက်နေပြီဆိုပြီး သူ လှမ်းကြည့်သည့် နေရာကို ကိုအတ္တဝါလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့် မြူမြူချောချော အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦးကို ဇွန်နယား၏ ကားအနီးမှာ ရပ်နေတာ တွေ့ လိုက်ရသည်။ ကိုအတ္တဝါ၏ ဆရာ ဇိုလ်မှူးကတော်ဖြစ်မည်။ ဇွန်နယား က အအေး နှစ်ခွက်ဖိုး ပိုက်ဆံစွင်းပြီး သူ့ကားဆီသို့ လျှောက်သွားသော အခါ ကိုအတ္တဝါပါ ရောယောင်ပြီး ဇွန်နယား၏ နောက်က လိုက်သွားမိ သည်။ ဇွန်နယားက ကိုအတ္တဝါကို သူ့မာမီနဲ့မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ခင်မင် မှု သမိုင်းအစဉ်အလာကိုလည်း တိုတိုဖြင့်ငုံမိအောင် ပြောပြသည်။ ဦး တင်အောင်ဝင်း (ဇွန်နယား)နှင့် ပတ်သက်နေ ခဲ့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ဝတ်ကျေ

တန်းကျေ ပြုပြင်ကြရသည်။ ဇွန်နယားက သူ့မာမီ ကားပေါ် တက်နိုင်ရန် ကားတံခါးဖွင့်ပေးရသလို ဇွန်နယား ကားပေါ်တက်ခါနီးမှာလည်း ကိုအတ္ထဝါကမရည်ရွယ်ပဲ အမှတ်တမဲ့ ကားတံခါးဖွင့်ပေးမိလျက်သား ဖြစ်သွားလေသည်။

ဇွန်နယားက ကားခက်နှိုးပြီး မောင်းထွက်ခါနီးမှာ ကိုအတ္ထဝါကို သူပြောတာတွေ အမြန်ဆုံး လုပ်ပြီး လာပေးဖို့ထပ်ပြောသည်။

“မြန်မြန်လုပ်နော် အစ်ကိုကြီး ဒီလအတွင်းမှာ ထွက်ရမယ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်တဲ့ စိတ်ဈပါ ဆရာ”

ဇွန်နယား၏ကား ထွက်သွားတော့မှ ကိုအတ္ထဝါ သူ့ပါးစပ်ကို လက်ဝါးနဲ့ ပိတ်ထားမိလိုက်သည်။ ခေါ်လိုက်မိပြန်ပြီ.. ဆရာ လို့။

အော်...ကိုအတ္ထဝါ အသက်ရှင် ရပ်တည်နိုင်ရေးအတွက် စွန်းကန် လှုပ်ရှားရသည့် ဘဝလမ်းခရီး တစ်လျှောက်မှာ ဆရာတွေ များလွန်း၍ ဆရာခေါ်သည့် အကျင့်ပါနေသော ကိုအတ္ထဝါမှာ ရွေးမသား ဟုခေါ်ပြီး နှုတ်ဆက်ခဲ့သည့် ဇွန်နယားကိုပါ ယောင်ပြီး ဆရာ ခေါ်မိလျက်သား ဖြစ်သွားလေပြီတကား။ ။

ရွှေအမြုတေ

ဆောင်တိုဘာလ၊ ၁၉၉၃ ခုနှစ်

“အစအိမ်ဂျော့ဂါ”

ယခုတစ်ခေါက် ရွာကို ပြန်ရောက်သည့် ဇန့်မှာပဲ ရွှေမျိုးထဲက အသုဘ တစ်ခုနဲ့ တိုးနေသည်။ ရွာလယ် လမ်းဆုံ လမ်းခွဲမှာ မြို့ကားကြီး ရပ်ပေး၍ ကားပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်ချိန်မှာပင် မျက်နှာသုတ်ပဝါ အဖြူကို ဦးခေါင်းပေါ်မှာခေါက်တင်ပြီး လမ်းလျှောက်လာသော ကျွန်တော့် အဖေကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်လာမယ် ဆိုတာကိုမသိ၍ ကျွန်တော့်ကို လာကြိုတာမဖြစ်နိုင်သဖြင့် ဒေါ်လေး ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲဟု နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ မဖျော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရ၍ အံ့သြဝမ်းသာသည့် မျက်နှာဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေပါသည်။

“ဟဲ့...ငဗိုးပါလား...လာမယ်ဆိုတာ အကြောင်းမကြား ဘာမကြာဖို့...နင့်ဦးကြီး ဦးအောင်တင်ဆုံးပြီး ဒီနေ့ အသုဘချမယ်၊ ငါ အခု အသုဘ သွားပို့မလို့”

“ဟင်”

ကျွန်တော် ပါးစပ်က ဟင်ခနဲ အသံ ထွက်သွားသည်။ ဆုံးပြီ ဆိုသည့် ဦးအောင်တင်၏ အမေနှင့် ကျွန်တော် အဘွားတို့ ညီအစ်မ တစ်ဝမ်းကွဲ တော်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်လေးနှင့် ဦးအောင်တင်တို့ မောင်နှမ နှစ်ဝမ်းကွဲ ဖြစ်မည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဆိုပါမူ တုဝရီး သုံးဝမ်း ကွဲခန့် တော်ပေလိမ့်မည်။

ဦးကြီး အောင်တင်သည် ကျွန်တော်တို့ ရွာမှ ဩဇာတိက္ကမရှိသူ ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု အပါအဝင် တစ်ရွာလုံးက အတင်းအဓမ္မ ဆွေမျိုးတော်ခြင်း ခံရသူ ဖြစ်သည်။ ဆစတကခေတ်၊ ပပကခေတ်မှစ၍ ကျေးရွာသမဝါယမခေတ်တိုင်အောင် ဥက္ကဋ္ဌ တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ သူဖြစ်၍ ရပ်သူ ရွာသားတိုင်းက အလေးထားနေရ သူလည်း ဖြစ်သည်။

ဒီနေ့ အသုဘ ချမည် ဆိုတော့ ရပ်ရွာထုံးစံအတိုင်း ခေါင်း ပိတ် ပြီး ဖြစ်၍ အလောင်းကို မြင်ခွင့် မရတော့သော်လည်း အသုဘပို့ ပို့လိုက် လို့ တော်ပါသေးရုံဟု တွေးမိပြီး ဒေါ်လေးနှင့်အတူ အသုဘပို့ရန် လိုက် သွားပါသည်။ ခရီးရောက်မဆိုက် ကြုံကြိုက်ခြင်းဖြစ်၍ ခရီးသွား ပုံစံဖြင့်ပင် အသုဘပို့ရန် လိုက်သွားရတော့သည်။ ခရီးဆောင် လွယ်အိတ်၊ ဆွဲအိတ်တွေက တိုးလို့ တွဲလောင်း၊ ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ ကင်မရာနဲ့ ဖျော့က မျက်မှန်နဲ့ ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကို မသိသူများက ကျေးရွာ သမဥက္ကဋ္ဌကြီး ၏ ဈာပန သတင်းယူရန် လာသော သတင်းထောက်ဟု ထင်သွားနိုင်ဖွယ် ရှိသည်။

ဒေါ်လေးနှင့် ကျွန်တော်တို့ အသုဘ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သွား သော အချိန်မှာပင် ကွယ်လွန်သူ၏ မိသားစု အပါအဝင် အတင်းအဓမ္မ ဆွေမျိုး တော်ထားကြသူတို့၏ စုပေါင်း ပိုကြွေးသံကြီးနှင့်အတူ ကြေးစည် နက်သံ တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ အသုဘ ချတော့မည် ဆိုသည့် အချက်ပေး သင်္ကေတ ဖြစ်သည်။ တတိယ ကြေးစည်နက်သံနှင့်အတူ ခေါင်းတလား တင်ထားသည့် ဝါးထမ်းစင်ကို ကောက်ထမ်း ကြပြီး

အလောင်းအိမ်မှ စထွက်လေသည်။ ဒေါ်လေးနှင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ကျေးဇူး သမဝါယမ ဥက္ကဋ္ဌကြီး၏ ဆွေမျိုး စာရင်းဝင်များဖြစ်၍ အလောင်းထမ်းသူတို့၏ နောက်မှ ကပ်ပြီး လိုက်ပါခွင့် ရသူများကြားတွင် ရောဝင် လိုက်ပါခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်ကို မသိသူ စွာခံသား အချို့က အခွင့်အရေးသမားထင်ပြီး မနာလိုသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ကြသည်။ ဒေသထုံးစံ အရ မျက်နှာကြီး အသုဘဖို့ ဆိုင်းနဲ့နဲ့ ချသည် ဆိုသော်လည်း နှမပါ။ လင်ကွင်းမပါဘဲ ပတ်မကြီး တစ်လုံးတည်းကိုသာ အဆက်မပြတ် တီးနေ သဖြင့် (ဝိန်းဝိန်းစေ့စေ့) ဟုသာ သံမှန် ထွက်နေသည်။ (အဖေရေ... စာရင်း ကွာနေတဲ့ ငွေငါးရာကို သမီးခိုက်လျှော်လိုက်ပါ့မယ် အဖေရဲ့... ဟဲ့... ဟဲ့... ဟဲ့... ဟဲ့... ဟီး ဟီး) ဟု အော်ငိုလိုက်သောသမေခိုင် စာရေးမ (ကျွန်တော်နှမလေးဝမ်းကွဲ)၏ ငိုချင်းချည်ကြီးနဲ့ ခည်းဝါးမကိုက် ဖြစ်နေသည်။ ရန်ကုန်က တချို့ အသုဘတွေလို လေမှုတ်ကိရိယာ ဘင်ခရာ အနံ့အလင် ဖြင့် (လဝန်းလေးနဲ့ တူတယ် မေ့ကိုလားကွယ်... အသည်းထဲ နွဲ့နေပါသတဲ့ သူညာတယ်) မလုပ်နိုင်သဖြင့် အသုဘ ပို့ရတာ ဝီလင်မလာ ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော်က ရန်ကုန်မှာ နေသော်လည်း ဇွာက လာကြသည့် ကုန်သည်ပွဲစား၊ ဘုရားပွဲစည်သည်၊ ဆေးကု လူနာများမှ တစ်ဆင့်ရပ် သတင်း ဇွာသတင်းတွေကို ကြားနေခဲ့ရသည်။ ဦးကြီး အောင်တင်တို့ မိသားစုတွေ စားဝတ်နေရေး ပြေလည်ပြီး အိမ်ကြီး ရရှိနှင့် တင့်တင့် တယ်တယ် ဖြစ်နေကြပြီ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ညတစ်ည လူခြေတိတ်ချိန် မှာ အိမ်ကို ခံပေါက်ခံ ရသည် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အမှူးသမားတစ် ယောက်က အိမ်ရှေ့က လာဆဲခြင်း ခံရသည် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ကျေး ဇွာ ကောင်စီ ညှိနှိုင်း အစည်းအဝေးမှ အပြန်မှာ အမည်မသိသူ တစ်ဦး က အမှောင်ရိပ်မှ ချောင်းရိုက်တာ ခံရသည် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အဆိုး အကောင်း အကျိုးအကြောင်း အနံ့အလင်ကို ကြားသိခဲ့ရသည်။

၁၉၅၅-ခုနှစ် လောကကဟု ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော် ရွာကို တစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့သေးသည်။ မြို့ကားကြီးက သမဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်ပေး၍ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ပါသည်။ သမဆိုင်ရှေ့က ကုက္ကိုပင်မှာမညီ မညာရေးပြီး ကပ်ထားသည့် ကြော်ငြာ စာရွက်တစ်ရွက်ကို တွေ့ရသည်။ (သကြား တစ်ဆယ်သား မဲပေါက်ထားကြသူများ ယနေ့ နောက်ဆုံးထားပြီး ထုတ်ယူကြပါ) ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ မဲပေါက်ထားသူများဖြစ်ဟန်တူသည့် အမျိုးသမီးများနှင့် ကလေးများ ကုန်ဝယ်စာအုပ်ကလေးတွေ ကိုယ်စီ ကိုင်ပြီး သမဆိုင်ရှေ့မှာ တန်းစီ နေကြသည်။ ကုန်ဝယ်စာအုပ် မပါသည့် အတွင်းအို တစ်ဦးကမူ သတ္တုချိုင့်ကလေး တစ်လုံးကို ကိုင်ပြီး ကုက္ကိုပင် ခြေရင်းမှာ ထိုင်နေသည်။ အသက် ခုနှစ်ဆယ်ခန့် ရှိပြီဖြစ်သည့် ထိုအတွင်းအိုသည် ကျွန်တော်ကို မမှတ်မိသော်လည်း ကျွန်တော်က အတွင်းအိုကို မှတ်မိနေသေးသည်။ ရွာ အရှေ့ပိုင်းက ရရှိင် လက်သမားကြီး ဦးအောင် မြသာစံ၊ ဇနီး အဘောင်ချေ ဖြစ်သည်။ ဤ အတွင်းအိုကို ရွာသူရွာသားတွေက အဘောင်ချေ (ရရှိင်လို အတွင်းလေး) ဟု ခေါ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အတွင်းအိုသည် မျှော်လင့်ချက် တစ်ခုဖြင့် သမဆိုင် အတွင်းသို့ ငေးမောကြည့်ရှုနေသည်။ မကြာမီ အတွင်းမှာပင် သမဆိုင်ထဲမှ ဦးကြီး ဦးအောင် တင် ထွက်လာတာကို တွေ့ရသည်။ အတွင်းအိုသည် ထိုင်ရာမှ အားယူ ထပြီး ဦးကြီး အောင်တင်ကို ရှိခိုး ဦးတင်မတတ် တောင်းပန်ကော့တစ်ခုကို ပြောလေသည်။

“အိမ်က အကိုးကြီး အစာအိမ်ရောဂါကြောင့် ထမင်း မစားနိုင်လို့ပါ မောင်အောင်တင်ရယ်... နွားနို့လေးနဲ့ ရောပြီးတိုက်ချင်လို့ တစ်ဆယ် သားလောက် ရောင်းပါကွယ်...”

“မရောင်းနိုင်ပါဘူး ဆိုနေ... ဒီအတွင်းကြီး တော်တော်အပြောရခက်နေပါလား... ဟေ့ကောင် မောင်နီ မဲပေါက်တဲ့သူ ဘယ်သူ့ကိုမှ မရောင်းနဲ့နော်...”

ဦးကြီးအောင်တင်သည် မဲ မပေါက်သည့် အတွင်းအိမ်ကို သကြား တစ်ဆယ်သား မရောင်းနိုင်ကြောင်း ကြိမ်းမောင်း ပြောဆိုရုံသာမကဆိုင် ထဲက သကြား ချိန်နေသူကိုပါ လှမ်းအော်ပြီး အမိန့်ပေးလိုက်သေးသည်။ ရန်ကုန်ကလာသော ကျွန်တော်ကို ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်နေတာ မြင်တွေ့သွားသောအခါ (နှင့် ဘာလာလုပ်တာလဲ) ဟု ဝတ်ကျွတ်တန်းကျွတ် နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့အိမ်ဘက်သို့ ဆက်လျှောက်သွားလေသည်။ ရန်ကုန်မှာနေသည့် တူသား တစ်ယောက်ကိုပင် သိပ် အမှုမထားသည့် ပုံမျိုးပြသွားလေသည်။ သကြား တစ်ဆယ်သားမျှ ဝယ်ချင်စွာသည့် အတွင်းအိမ်မှာတော့ ကျော ခိုင်းထွက်သွားသည့် ဦးကြီးအောင်တင်၏ နောက်ကျောကို ကြည့်ပြီး ရုပ်ကျွန်နေခဲ့ ရပါတော့သည်။

သမဆိုင် ပတ်ဝန်းကျင်က ကြားရသည့် သတင်းစကားအရသိရသည်မှာ ကျေးဇွာ ခွဲတမ်းအရ သကြား တစ်အိတ် ရောက်လာသည်ဟု ဆိုသည်။ သကြား တစ်ဝိသသာကို သမဆိုင် ရောင်းချေး တစ်ဆယ်ကျပ်သာ ဖြစ်သည်။ မှောင်မိုက် နှစ်ဆယ်ငါးကျပ်ပေးပြီး ဆိုင်ရှေ့မှာပင်ထိုင် ဝယ်နေသည်။ ကျွန်တော် ဘာမှ ခဉ်းစားမနေတော့ဘဲ သကြား တစ်ဆယ်သားကို နှစ်ကျပ်ပြားငါးဆယ် ပေးဝယ်ပြီး အတောင်ချေ၏သတ္တုချိုင့်လေး ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့သား ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါ ဆိုတာ သိသွားသောအခါ အတောင်ချေသည် ကျွန်တော်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး သာဓု အကြိမ်ကြိမ် ခေါ်နေပါသည်။

အဲဒီနှစ်က နောက်ဆက်တွဲ ကြားရသည့် ဦးကြီး အောင်တင်၏ သတင်းတစ်ခုမှာ... လယ်ယာ ဖိုက်ပျိုးရေးအတွက် မြို့နယ်မှ ချပေးသည့် ဓာတ်မြေဩဇာအိတ် တချို့ကို မှောင်မိုက် ထုတ်ရောင်းပြီး တချို့တစ်ဝက်ကိုသာ လယ်သမားများသို့ ဦးရာလူ ခန့်ခံဖြင့် ရောင်းချသည်ဟု သိရသည်။ ဓာတ်မြေဩဇာ မရလိုက်သည့် လယ်သမားတစ်ဦးက အရက်မူးပူးဖြင့် ဦးကြီးအောင်တင်ကို ချဲလင်း ခေါ်သည်။ အမူးသမားကို ရှေ့တန်းရိုက်င်း

ခေန်းက လာမင်းပြီး ယာယီ အချုပ်မှာ တစ်ည သိပ်ထားလိုက်သည်ဟု သတင်းစကား ကြားသိရသည်။ ဦးကြီးနှင့် ဦးနီးကပ်ကပ် မနေရ၍ဦးကြီး၏ အကြောင်းနဲ့၊ သတင်းနဲ့ကို အကုန်အစင် မသိရသဖြင့် သိသမျှကြားသမျှတွေကိုသာ သူ့အသုဘ လိုက်ပို့ရင်း အမှတ်ရနေမိခြင်း ဖြစ်သည်။

ရွာအပြင် သုဿန်သို့ ရောက်သောအခါ ဦးကြီးအောင်တင်၏ အလောင်းကို ရွာမျက်နှာပုံး၊ ဘုရား ဒါယကာ ကျောင်းဒါယကာကြီးများ မြှုပ်နှံထားရာ အုတ်ဂူတွေ အနီးမှာ အသားအယာ ချလိုက်ကြသည်။ အလောင်း မြေမြှုပ်တော့မည်ဖြစ်၍ ဒေသ ထုံးစံအရ သက်ဆိုင်သူတို့က သေသူနှင့် ပတ်သက်သည့် လွမ်းမောဖွယ်ရာလေးများကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုပြီး ပြောပို့ ပိုကြသည်။ (ကိုအောင်တင်ရေ... လက်တိုရှင် ဆယ်ဘူးကို ကျွန်မ ဘယ်လို ခွဲတမ်း ချရမလဲတော့ ဟော့ ဟော့) ဟူ၍လည်းကောင်း၊ (တာဝန်ကျော စပါးရောင်းသူ လယ်သမားဦးကြီးတွေကို ဒေါင်းခေါင်းလိမ်း ဆီနဲ့ အပ်ချည်လုံးတွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရောင်းပေးမယ်လို့ ထပြောပါဦး အဖေရဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့...) ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ပြောဆိုကြရာ ကြားရသူတို့ မျက်ရည် မဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်ကြရသည်။

ကွယ်လွန်သူ၏ မိသားစုနှင့် ရွှေတွေ့မျိုးတွေ အားရအောင် ပိုပြီးကြသည့်အခါမှာတော့ ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အနီးကသူကြီးဦးရွှေဆိုင်၏ အုတ်ဂူအနီးမှာ အသင့်တူးထားသည့် တွင်းသို့ချ၍ မြေပို့လိုက်ကြပြီး အန္တိမရာပုန်ဖြင့် သူ့ဘဝဇာတ်ကိုသိမ်းလိုက်ကြပါတော့သည်။

သုဿန်မှ အပြန်တွင် ဦးကြီး အောင်တင်၏ အကြောင်း တချို့ကို ဒေါ်လေးက ပြောပြသည်။ သမ ဓာရင်းမှာ ငွေကွာနေတာကိုမြို့နယ်က မသိသေးဟု ဆိုသည်။ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်လာတော့ ဆေးဝါးဝါးခလို၍ သမငွေကို အကြိမ်ကြိမ် ဆွဲသုံးရာမှ ပြန်မထည့်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။

“ဦးကြီးက ဘာရောဂါနဲ့ ဆုံးတာလဲ ဒေါ်လေးရဲ့”

“အစာအိမ် ရောဂါတဲ့ကွယ်... မစားနိုင် မသောက်နိုင်နဲ့တချောင်ချောင် ဖြစ်နေတာ တစ်နှစ်လောက် ရှိပြီ”

“အော်... အစာအိမ် ရောဂါပဲကိုး”

ကျွန်တော် ပါးစပ်က အော်... ဟု အသံ ထွက်သွားသော်လည်း ကျွန်တော် မအံ့သြမိပါ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ယခု ဆယ်စုနှစ်တွေ အတွင်းမှာ အစာအိမ် ရောဂါတွေ အဖြစ်များကြပြီး အသေအပျောက်နှုန်းတွေ တိုးပွားလာနေ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ရွှေအမြဲတေ

စန်နဝါရီလ၊ ၁၉၉၄ ခုနှစ်

میں نے کبھی نہیں دیکھا

“ဗုဒ္ဓပုဂ္ဂိုလ်များ”

ကိုအဋ္ဌာပါသည်။ ခါးသီး နှာကျည်းစရာ ကောင်းသည့် သူ့အတိတ်ကာလကို မေ့မိနိုင်ရန် (သို့မဟုတ်) ဖုံးကွယ်ရန် အသည်းအသန်ကြိုးစားနေလေသည်။ အတိတ် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ဝေးရာ အရပ်တွင်အိုးသစ်အိမ်သစ် တည်ထောင် အခြေချ၍ စတိုင်ကျကျ နေရန်အတွက်သူ့အကြောင်းကို မသိနိုင်သူများ နေထိုင်ရာ ရပ်ကွက် တစ်ခု၏ လမ်းမကြီးပေါ်မှ နှစ်ထပ် တိုက်ခံအိမ် တစ်လုံးကို ဝယ်ယူလိုက်သည်။

၁၉၈၃-ခုနှစ် တိုက်ခံတော့ ဟိုက်လက် တစ်စီး ရောင်းပါမှတစ်သိန်းလေးသောင်းခန့် ရသောအချိန်တွင် ကိုအဋ္ဌာပါသည် တစ်သိန်းခွဲတန်အိမ်ကြီးကို ဝယ်လိုက်သည်။ အိမ်ပေါ် အိမ်အောက် သန့်ရှင်းရေး လုပ်ရန်နှင့် ရေဆေးချရန်အတွက် ထိုရပ်ကွက်ထဲမှ ဆင်းရဲ နှမ်းပါးသည့် လူငယ်လေးနှစ်ယောက်ကို ငွေတစ်ရာပေး၍ ငှားရမ်းထားသည်။ ကိုအဋ္ဌာပါသည် အိမ်ရှေ့ ဗေဒနာပင် အရိပ်တွင် ရပ်ထားသော ပတ်ပလက်ကာ ကားသစ်ကလေးတေးက ပက်လက် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ပြီး အိမ်ကြီးရှင်မမဖြူတုတ် ကိုယ်တိုင် ဦးဆောင် ညွှန်ကြားနေသော သန့်ရှင်းရေး လုပ်သားများကို စောင့်ကြည့်နေသည်။

“ကောင်လေးတွေ ကောင်းကောင်း လုပ်ချင်၊ ငါ ကြိုက်ရင် နောက်ထပ် ငါးဆယ် ပေးဦးမယ်ကွ”

ဖဆပလခေတ် သွင်းကုန် လိုင်စင်ရ သူဌေးက ဘုတ်ကလပ်က ဘိုဠ်ကုလားကို ပြောသည့် လေသံမျိုးဖြင့် အော်ပြောလိုက်သည်။ လူငယ် လေး နှစ်ယောက်တို့ ကြိုးစား ပန်းစား အားကြီး မာန်တက် အလုပ် လုပ်ကြသည်။

ကိုအဏ္ဏဝါ ကျေနပ်သွားသည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် နောက် လှန် အိပ်ချလိုက်ပြီး မာဘိုရီ ဇီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိ ဖွာနှိုက်လိုက် သည်။ သူ ဝုံးကွယ်ရန် ကြိုးစားနေသည့် သူ့ အတိတ်ဘဝ ပုံရိပ်တွေက ဇီးကရက် မီးခိုးငွေ့များ အကြားမှာ ရုပ်ရှင်ပိတ်ကား တစ်ခုသဖွယ်ပေါ် လာသည်။

၁၉၇၅-ခုနှစ်တွင် ရေတပ်သား ဘဝမှ အငြိမ်းစား ယူလိုက်သော အခါ ပင်စင် လစာငွေလေး တစ်ရာကျော်ဖြင့် မိသားစု ငါးယောက်မစား လောက်၍ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ် ခင်မင်သူများက အကြံအမျိုးမျိုး ပေးကြသည်။ ပွဲရုံက အာလူးကို ယူရောင်းကြည့်ပါလား၊ တစ်ခြင်းမှာတစ် ဆယ်လောက် မြတ်တယ်။ ငရုတ်သီး ယူရောင်းကြည့်ပါလား၊ တစ်အိတ်မှာ တစ်ဆယ်၊ ဆယ့်ငါးကျပ်တော့ ကျန်တယ်။ ဇွေးကျ အပယ်ခံ ငါးခြောက် ကလေးတွေ ရောင်းကြည့်ပါလား၊ တစ်ပိဿာမှာ သုံးကျပ်ခွဲ လေးကျပ် တောင်မြတ်တယ်။ စသည်ဖြင့် အကြံဉာဏ်သာ ပေးကြသည်။ အရင်းအနှီး တော့ ဘယ်သူမှ ထုတ်မပေးကြ။

အရင်းအနှီး မရှိလို့ ဘာမှ မလုပ်နိုင်တော့ ကိုအဏ္ဏဝါ စိတ်ညစ် သည်။ စိတ်ညစ်တော့ မဖြူတုတ် အမေ ပေးလိုက်သည့် ဇွေတိုငွေလေး တွေကို ရောင်းချပြီး အရက်သောက်သည်။ အရက်ဆိုင်က အမြည်းရောင်း သည့် ဒေါ်တူးက အကြံပေးသည်။ ပွဲရုံနဲ့ ဈေးကြီးတွေက လွှင့်ပစ်ထားတဲ့ အာလူးပုပ်တွေကို အမှိုက်ပုံတွေမှာ လိုက်ကောက်ပြီး ကောင်းတဲ့ နေရာ

လေးတွေ လှီးယူ၊ ပါးပါးလှီး၊ ဆားလေးနဲ့ လူးပြီး ကြော်၊ ပလတ်စတစ် အိတ်ကလေးထဲ ထည့်ပိတ်ပြီး တို့ အမြည်းဆိုင်တွေနဲ့ ကွမ်းယာဆိုင်တွေ ကို လိုက်သွင်းပါလားတဲ့။

အရက်ဆိုင်က မိတ်ကောင်းဆွေကောင်း ဒေါ်တူး အကြံပေး သည် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို အကောင်အထည် ဖော်ကြည့်တော့ အတော် ဟန်တာ တွေရသည်။ အာလူးက အလကား ရတော့ ဆီ၊ ဆားနှင့်ပလတ် စတစ်အိတ်ဖိုး အပါအဝင် တစ်ထုပ်မှ ဆယ့်ငါးပြားခန့်သာ အရင်းရှိသည်။ တစ်ထုပ်တစ်မတ် သွင်းရသဖြင့် ကိုယ့်အတွက် ဆယ်ပြား ကျန်သည်။ တစ်နေ့ကို အထုပ်ပေါင်း တစ်ရာငါးဆယ် နှစ်ရာခန့် ပို့ပေးနေရသဖြင့် ကိုအဏ္ဏဝါ စိတ်ဓာတ်တွေ အရမ်းတက်ကြွသွားသည်။ လုပ်ငန်းအဆင့် မြင့်သည့် အနေဖြင့် (အဏ္ဏဝါ မိသားစု စားသောက်ကုန်လုပ်ငန်း)တံဆိပ် တုံး တစ်ခုကို တစ်ဆယ်ပေး၍ ဆူးလေးဘုရား အနီးမှာ အပြေးအလွှား လုပ်ခိုင်းသည်။

တံဆိပ်တုံးလည်း လုပ်ပြီးရော ကိုအဏ္ဏဝါ အာလူးပုပ်လာ လာ ကောက်တာ မြင်တဲ့ ပွဲရုံနှင့် ဈေးတွေက အာလူးပုပ်တွေကို အမှိုက်ပုံမှာ မပစ်တော့ပဲ ခြင်းကြီးနဲ့ထည့်ပြီး ဆိုင်စေ့မှာ ချထားသည်။ ခရစ်ယာန် သန့်ရှင်းတိုင်လေးနှင့် တူသော တုတ်တိုင်လေးနှင့် ကတ်ထုပြားလေးမှာ စာရေးထားသည်။ (ရောင်းရန်)တဲ့။ အမှိုက်ပုံက လှည့်ပြန်ခဲ့ရသည့် နေ့မှာ ပဲ အဏ္ဏဝါ စားသောက်ကုန် လုပ်ငန်းကြီး ဖျက်သိမ်းလိုက်ရတော့သည်။

အာလူးပုပ်နဲ့ အဆင်မပြေတော့ အာလူးအကောင်းဘက် လှည့် ကြည့်သည်။ တစ်ခြင်းကုန်လျှင် တစ်ဆယ်ခန့် ကျန်သည် မှန်သော်လည်း လမ်းမတော် ပွဲရုံမှ သာကေတသို့ သယ်ယူရသည့် စရိတ်က စိုလေတော့ ကိုယ့်အတွက်မကျန်။ ဒီတော့ ကိုအဏ္ဏဝါ အကြံအဖန်လုပ်သည်။ အာလူး ခြင်းကို ပန်းမှာထမ်းပြီး လမ်းမတော်မှ သာကေတအထိ ဘတ်စ်ကားကို တွယ်စီးသည်။ တစ်လလောက်သာ ရောင်းလိုက်ရသည်။ ၇-ရပ်ကွက်နေ

အပြင်တန်းက နေပူထဲမှာ ထိုင်ရောင်းရသည့် သူ့မယား မဖြူတုတ်လည်း မမည်းပိန် ဖြစ်လာသည်။ ကိုအတ္ထဝါလည်း လေးဇက်ခွာနာကျပြီး မလှုပ်နိုင်တော့သဖြင့် လုံးဝ အနားယူလိုက်ရလေတော့သည်။

ကျန်းမာလာ၍ ပြန်လည် လှုပ်ရှားနိုင်သောအခါ ပွဲရုံက ငရုတ်သီးခြောက်ကို ယူပြီး ရောင်းကြည့်ဦးမည်ဟု စိတ်ကူးမိသည်။ သို့သော် အရင်းအနှီးက မရှိ၊ လမ်းမတော် ပွဲရုံက မိတ်ဆွေကြီး ဦးဟုတ်ရွှေမိထံသွား၍ ငရုတ်သီးခြောက် တစ်အိတ် အကြွေးရောင်းပါရန် မေတ္တာရပ်ခံရသည်။ အာလူး ယူရောင်းခဉ်က အငြိအစွန်း အတင်အကျန် မရှိ၍ ယုံကြည်လို့ပဲ လား၊ သနားလို့ပဲလား မသိ အကြွေး ပေးလိုက်ပါသည်။

ငရုတ်သီးခြောက် အိတ်က ကြီးတော့ အာလူးခြင်း တုန်းကလို ပခုံးမှာ ထမ်းပြီး ကားတွယ်စီး၍ မဖြစ်နိုင်သဖြင့် သာဓကတ ဘတ်စ်ကားများ ဂိတ်ထိုးရာ ၁၄-လမ်းထိပ်သို့ ငရုတ်သီးအိတ်ကြီးကို ရွက်ယူသွားရပါသည်။ ဂိတ်ထွက်မည့် ကားက ယာဉ်မောင်းဆရာနှင့် လက်မှတ်ရောင်းရဲဘော်တို့ကို မျက်နှာ ချိုသွေးပြီး အိတ်တစ်ကျပ် လူတစ်ကျပ်ပေး၍ နေရာ ယူထားလိုက်သည်။ အတော် စိတ်အေးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ငရုတ်သီး အိတ်က ကားငြိမ်နေတုန်းကတော့ ဘာမှ မဖြစ်၊ ကားလည်း ခထွက်ရော အနံ့ထွက်လာပြီး မွန်တော့သည်။ ခရီးသည် တစ်ဦးစ နှစ်ဦးစ ဟတ်ချိုး ဘုရားတ၊ ကြသည်။ မဟာဓမ္မလ လမ်းပေါ် စောက်ပြီး ငါးမိနစ်ခန့် အကြာတွင် ချိန်ခွက် နင်းမိ၍ နှစ်ချက်လောက်သာ ဆောင့်လိုက်ရသည်။ ကားပေါ်ပါ ခရီးသည်အားလုံး ငရုတ်သီးခြောက် ကတိုးနှာကြောင့် တန်ခိုးဖြာကုန် ကြတော့သည်။ ဒရိုင်ဘာပါ အဆက်မပြတ် ဟတ်ချိုးနေသဖြင့် ကြာလျှင် ယာဉ်တိုက်မှု ဖြစ်တော့မည်။

“ကဲ ရဲဘော်ကြီး ခင်ဗျားပိုက်ဆံ နှစ်ကျပ် ပြန်ယူပြီး ဆင်းတော့ဗျာ”

မောင်းချခံပြီ ဖြစ်၍ ၁၆-လမ်းထိပ်မှာ ငရုတ်သီးအိတ်ရော

လူပါ ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး သုံးဘီးကား ခေါ်ရတော့သည်။ သာဓကတ ဆိုတော့ ဆယ့်ငါးကျပ် ယူပါရန် တောင်းတောင်းပန်ပန် လိုက်ပို့ခိုင်းရ သည်။ ဦးဟုတ်ခွမ်ကို ငရုတ်သီးကြွေးဆပ်နိုင်ရန်အတွက် မဖြူတုတ် နေပူ ထဲမှာ သုံးရက်လောက် ထိုင်လိုက်သောအခါ အရင်အိုးပါးပြန်ရသည်။ နေပူထဲမှာ ထိုင်ရောင်းရတော့ ငရုတ်သီးက လျှော့သွားသည်။ အမြတ် ကတော့ သုံးဘီးကားဆရာကို ပေးလိုက်ရသည်။

အဲဒီမှာတင်ပဲ ငရုတ်သီးခြောက် ဓာတ်လမ်း တစ်ခန်းရပ်ပြီး ကို အတ္ထဝါလည်း မီးပွားရေး အကြံပေးများရှိရာ အရက်ဆိုင်သို့ ပြန်ရောက် သွားလေတော့သည်။

အရက်ဆိုင်မှာ အမဲအူဖြုတ်၊ အမဲအူသုပ် ရောင်းသော မိတ်ဆွေ ကြီး၏ ပြောပြချက်က အားရစရာ ကောင်းလှသည်။ အမဲအူ တစ်ပိဿာ ငါးဆယ် ဆိုလျှင် ကိုယ့်အတွက် တစ်ဆယ်ခန့် ကျန်သည်ဟု ဆိုသည်။ ဆီ၊ ဆား၊ ကြက်သွန်၊ အိမ်စားအတွက် သီးခြား ဝယ်စရာ မလိုတော့ပဲ လုပ်ငန်းထဲကပင် နှိုက်စား၍ ရသည်။ အမဲအူကို ဈေးထဲက ကုလားကြီး ဆီမှာ မဝယ်ပဲ မအူကုန်း အမဲဈေးမှာ တိုက်ရိုက် သွားဝယ်ပါက ဈေး သက်သာသည့်အပြင် ပိုပိုသာသာလည်း ရသည်။ လွင့်ပစ်ထားသည့် အကြော၊ အရွတ်ကလေးတွေလည်း ကောက်ယူလာလို့ ရသေးသည်ဟု အကြံပေး ပါသည်။

ကိုအတ္ထဝါ မိတ်ခတ်တွေ တအား တက်သွားပြန်သည်။ နောက် ဆုံးအဖြစ် ကျန်ရှိနေသေးသော မဖြူတုတ်၏ နားနှစ်ဘက်မှ အရောင် တလက်လက် ထွက်၍ မျက်စပစ်ပြနေတာလေးတွေကို မြုတ်ယူပြီး ရောင်း လိုက်သည်။ ရသည့် ပိုက်ဆံဖြင့် အိမ်စိုက်သံနှင့် လေလဲကွန်နဲ ထင်းအစ အနုလေးတွေ ဝယ်ပြီး ဈေးခုံလေး ရိုက်သည်။ အစစ ပြင်ဆင်ပြီးသောအခါ (အတ္ထဝါ အမဲအူဖြုတ်) ဆိုင်းဘုတ်ကို သုံးထပ်သား ပြားပေါ်မှာ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ရေးပြီး ၇-ဈေးထောင့်က ညောင်ပင်အောက်

မှာ ဆိုင် စေ့က် သည်။

ပထမနေ့က ကိုအတ္တဝါ တစ်နေ့ကုန် ထိုင်သည်။ ဈေးဦးတောင် မပေါက်။ ညနေ အလုပ်မှ ပြန်လာသော ဆိပ်ကမ်းလုပ်သား ကြိုပို့ ဖယ်ရီ ကားကြီးပေါ်က သောက်ဖော် စားဖက်တွေက အော်ဟစ် နှုတ်ဆက်သွား ကြသည်။

“ရဲဘော်ကြီး ရောင်းအား ကောင်းတယ် ထင်တယ်... လက် တောင် မလည်ဘူး ယင်မောင်းနေရလို့” တဲ့။

ညနေစောင်းမှာ မဖြူတုတ် သနပ်ခါး လိမ်းပြီး လာထိုင်တော့ မှ ဈေးဦး ပေါက်တော့သည်။

ကိုအတ္တဝါနှင့် မဖြူတုတ်တို့ ၇-ရပ်ကွက် ဈေးထောင့်ကလမ်း တေး ညောင်ပင်အောက်မှာ အမဲအူဖြုတ် ရောင်းနေရပြီ ဆိုသည့်သတင်း ကို ကြားသွားကြသည့် မြို့နယ် အာဏာပိုင် အဖွဲ့အစည်း အသီးသီးမှ ကိုအတ္တဝါ၏ အပေါင်းအသင်းတွေ လာရောက် အားပေးကြသည်။ စားပြီး ပိုက်ဆံပေးတော့ မဖြူတုတ်က အားနာပြီး မယူ၊ (ရပါတယ် ဆရာရယ် မပေးပါနဲ့၊ နေပါစေ အစ်ကိုရယ် ရပါတယ်) ဆိုတော့ အမြတ်ထဲကပါပြန် ရော။ ဒီကြားထဲ ကိုအတ္တဝါက အရက်ဖိုး နှိုက်၊ ညနေစောင်း ရောင်း ကောင်းချိန်၊ လူကျချိန်မှာ ကိုအတ္တဝါက မူးပြီး ရောက်လာ၊ ပါးစပ်က တွေ့ကရာ ပြော၊ မြင်သမျှ လူတွေကို လိုက်နှုတ်ဆက်၊ မဖြူတုတ် နိတ် ညစ်သည်။ အရက်သမားတို့ ထုံးစံအတိုင်း အရက်နဲ့ မနဲအောင် ဝါးလာ သော ကွမ်းတံတွေးတွေက မဖြူတုတ် ဝယ်ယူ ဆင်မြန်းပေးထားသည့် ပါကစ္ဆတန် လေဘေးအဟောင်းထည် ဓပိုရှပ်ပေါ်မှာ မီးကျ ဇွန်းထင်းနေ သည်သာမက လူကပါ ဦးလည်ဆဲကျိုး ဖြစ်နေ၍ မဖြူတုတ် ရှက်သည်။ “ရှင် မလာနဲ့... အိမ်မှာ နေပါ” လို့ပြောတော့ “နင့်ကို ကူဖို့ လာတာပါ ကွာ...” တဲ့။ ကူဖို့လာတဲ့ လူက ရပ်လို့မမြဲ၊ ယိုင်တိယိုင်တိုင် ဖြစ်နေ၍ မြေပေါ်မှာ ထိုင်ချပြီး ညောင်ပင်ကို မှီနေရသည်။

၇-ဈေး လေဟာပြင် ကွက်လပ်ကြီးမှာ ညဈေး ချပေးတော့ မြို့နယ်က အပေါင်းအသင်းတွေ ကျေးဇူးကြောင့် မဖြူတုတ် နာမည်ဖြင့် ဘေးသောက်ဆိုင်တန်းမှာ ဆိုင်ခန်း တစ်နေရာ ရသည်။ အမဲအူဖြတ်၊ အမဲ အူသုပ် သာမက ကြာဇံဟင်းခါးနှင့် ခေါက်ဆွဲသုပ်ပါ တိုးချဲ့လိုက်သည်။ ဆိုင်ချင်းယှဉ် ကပ်နေသော ဦးပြုံးချို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၏ အစိန်အဝါနှင့် ပရိသတ် အင်အားကြောင့် မဖြူတုတ်၏ အမဲအူဖြတ် ခေါက်ဆွဲသုပ်ပါ ရောယောင်ပြီး ရောင်းကောင်းနေတော့သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် လိုဏ် နေသူများက လက်ခုပ်စိုက်၍ လက်ညှိုး ထောင်ပြလိုက်လျှင် မဖြူတုတ် ကိုယ်တိုင် သွားပို့သည့်အခါပို၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် လုပ်သား ကောင်လေး တွေက လာယူသည့်အခါ ယူဖြင့် အလုပ်ဖြစ်နေသည်။

မဖြူတုတ် စိတ်ဓာတ်တွေ တက်ကြွပြီး အသားအရည်တောင် နီနီပြည်ပြည် ပြန်ဖြစ်လာသည်။ သူ့ကို ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ချိုပြုံးနှင့်တူသည် ဟု မြှောက်ပင့်ပေးပြီး အရည် ပိုတောင်းလိုက်၊ အဖတ် ပိုတောင်းလိုက် လုပ်နေသော နတ်ကတော် မိန်းမလျှာတွေ ကေးကို ယုံပြီး (ဒေါ်ချိုပြုံး အမဲအူဖြတ်၊ ခေါက်ဆွဲသုပ်)ဟု ဆိုင်းဘုတ်ရေးပြီး ချိတ်သည်။ မူလ လက် ဟောင်း အဏ္ဏဝါ ဆိုင်းဘုတ်ကတော့ ညောင်ပင်အောက်က ဆိုက္ကားဆရာ များအတွက် ကျားကွက်ဖြစ်သွားလေပြီ။ ဒီတော့မှ ဦးပြုံးချို လက်ဖက် ရည်နှင့် ဒေါ်ချိုပြုံး အမဲအူဖြတ်တို့ လိုက်ဖက်ညီ သွားလေတော့သည်။

ရာထူး ချခံလိုက်ရသော ကိုအဏ္ဏဝါကတော့ ညနေစောင်းလျှင် အရက်သောက်သည်။ မူးမူးဖြင့် စောစော အိပ်သည်။ မိုးမလင်းမီ ထပြီး အမဲဈေးကို ပြေးသည်။ အမဲဈေးက ပြန်ရောက်သည်နှင့် ပျင်သင် ဆေး ကြောပြီး တစ်နေကုန်အောင် အမဲအူ ပြုတ်သည်။ ညနေစောင်း၍ မဖြူ တုတ်ကို ဈေးလိုက်ပို့ပြီးသည်နှင့် အရက်ဆိုင် သွားသောက်ဖြင့် သံသရာ လည်နေတော့သည်။

တစ်နေ့ အမဲအူ ပြုတ်နေစဉ် ရေတပ်ထွက် သူငယ်ချင်း တစ်

ယောက် ရောက်လာပြီး ကိုအတ္ထဝါကို ပစ်ဟောက်ပါလေတော့သည်။

“ဟေ့ကောင်... မင်း ဘာမှ မသိဘူး မဟုတ်လား၊ ဘယ်သီမလဲ သောက်လုပ်မဟုတ်တဲ့ အမဲအူပဲ ပြုတ်နေတာပဲ။ သင်္ဘောသား ရုံးဘက် လည်း လာစမ်းပါဦး၊ တန်းစီနယား တို့အလှည့် ရောက်နေပြီ။ မနက်ဖြန် လူရွေးပွဲ ရှိတယ်။ သင်္ဘော ဆယ်စီးစာ လူငါးဆယ်လောက် ယူမှာတဲ့”

အဲဒီလိုနဲ့ပဲ ဖောက်တစ်နေ့ နေ့လည်ဟု ဆိုအပ်သော ကောဇာ သတ္တရာဇ် ၁၃၄၂-ခုနှစ်၊ နှောင်းတန်ခူးလဆန်း(၅)ရက် အင်္ဂါနေ့ ပြိဿ ရာသီ၏ ခက်မှာရီ တစ်ချက်တီးအချိန်တွင် ကိုအတ္ထဝါ၏ ဇာတာခွင်ဝယ် သောကြာဂြိုဟ်၏ အရင် ပူးမင်း သခင်သည် လေးနှစ်ခန့် ဝင်ရောက်မွေ့ ပျော် စံနေတော်မူသော ကာလ၊ သူရိယ ရာဇာ ဒေါင်းမင်းကြောသည် အနောက် ဂေါယာကျွန်းသို့ ကျွမ်းထိုးပြီး အကျွတ်တွင် သာဓကတက အမဲ အူပြုတ်သည် တစ်ယောက်၏ ဇာတာခန်းလက် ဆောင့်အတက်နှင့် ကြံ့ သဖြင့် အမဲအူပြုတ်သည် ကိုအတ္ထဝါသည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ ခူပါစတား သင်္ဘောသား ဖြစ်သွားလေသတည်း။

ကိုအတ္ထဝါသည် ခါးသီး နာကျည်းစရာ ကောင်းသည့် သူ့ဘဝ အတိတ်ကာလ၏ အရိပ်မည်းကြီးကို ဖျက်ဆီး ချေမှုန်းပစ်သည့် သဘော ဖြင့် ပါးစပ်ထဲမှာ ငုံ့ထားဆဲဖြစ်သော စီးကရက် မီးရိုးများကို လွင့်ပါး ပျောက်ပြယ်သွားအောင် တအား မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ လက်ထဲက စီးကရက် အတိုကိုလည်း မြေကြီးပေါ် ပစ်ချပြီး နှင်းချေ ငြိမ်းသတ် ပစ် လိုက်သည်။

“မဖြူရေ... ခဏ နားကြဦးကွာ၊ ကောင်လေးတွေလည်း ဆာ လှရော့မယ်... ဒီ အနီးအနားမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မရှိဘူးလားဟေ့”

ကိုအတ္ထဝါက သန့်ရှင်းရေး လုပ်သားလေး နှစ်ယောက်ကို လက် ဖက်ရည် တိုက်လို၍ မေးလိုက်သည်။

“ဟိုထောင့်က ကက်ဆက် ဖွင့်နေတဲ့ အိမ်ဟာ လက်ဖက်ရည်

ဆိုင်ပေ၊ ဦးလေးရ။”

ဟုတ်ပေသားပဲ၊ ကိုအဏ္ဍဝါ ဝယ်ထားသည့် အိမ်နှင့် သုံးအိမ်သာ
ခြားသည့် လမ်းထောင့်အိမ်မှာ ဆိုင်းဘုတ် တင်မထားသော်လည်း လူ
ဧည့်ကားသည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကြီး ဖြစ်နေပါသည်။

“ကဲ... ချာတိတ်တွေ ကားပေါ် တက်ကြကွာ၊ လက်ဖက်ရည်
သွားသောက် ကြရအောင်၊ ငါ့ကားက အမိုး မတင်ရသေးတော့ အားတော့
နာပါတယ်၊ အဆင်ပြေသလိုသာ ထိုင်ကြကွာ”

ငါ့ကားက အသစ်ဟု လိမ္မာ ပါးဖုန်စွာ ကြွားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
သုံးအိမ်သာခြားသည့် ခရီးကို လျှောက်သွားလျှင် ရပါလျက်သာနှင့် လက်
ဖက်ရည်ဆိုင်က ပရိသတ်ရှေ့မှာ ကားပေါ်က ဆင်းပြီး ဆိုင်ထဲ ဝင်ချင်၍
တမင် ထွင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ရှေ့မှာ ကားထိုးရပ်လိုက်သည်နှင့် ဟိုအိမ်
ကြီးကို ဝယ်လိုက်သည့် သင်္ဘောသား ဆိုတာ သိနေကြ၍ ထင်သည်။
ဆိုင်ထဲက လူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ အထူးသဖြင့် နံပြားရိုက်သည့်
ကုလားက ရိုက်လက်စ နံပြားကို ရုပ်ထားပြီး ခေါ်တော့ အကောင်တစ်
ထောင်အားရှိသော မျက်လုံးအနုဖြင့် မဖြူတုတ်ကို ကြည့်နေသည်။
ကြည့်ရုံနှင့် အားမရသေးပဲ သူ့ဆိုင်ရှင်ကို တစ်နံတစ်ခု သွားပြောပြီး ပြုံးမိမိ
လုပ်နေသည်။

ကိုအဏ္ဍဝါတို့ လေးယောက် လူရှင်းသည့် စားပွဲလွတ်တစ်လုံး
တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး လက်ဖက်ရည် လေးခွက်နှင့် ရှိသမျှ မုန့်ပျိုးနံ့အောင်
ချပေးနေ ဖွာလိုက်သည်။ နံပြားကုလားကတော့ ဟိုစားပွဲ ဝင်ထိုင်လိုက်
တိုးတိုးပြောလိုက်၊ သည်စားပွဲ ဝင်ထိုင်လိုက် တိုးတိုးပြောလိုက်၊ မဖြူတုတ်
ကို ကြည့်လိုက်၊ ပြုံးလိုက် လုပ်နေသည်။ ဒီနေ့ကျမှ မဖြူတုတ်ကလည်း
နှိပ်ငြားဖြစ် အဝတ်အထည်တွေ၊ မိတ်ကပ်တွေ၊ နှုတ်ခမ်းဒီတွေနဲ့ ခါတိုင်း
ထက်ပိုပြီး လှနေသယောင်ဖြစ်နေသည်။ ကိုအဏ္ဍဝါ စိတ်ပျက်သွားသည်။

ဒီလို အောက်တန်းကျသည့် ပတ်ဝန်းကျင်မျိုးနဲ့ ဆိုလျှင် ဒီနေရာမှာ ကြာကြာနေလို့မှ ဖြစ်ပါ့မလားဟု တွေးလိုက်မိ၍ ဖြစ်သည်။

ကိုရွှေကုလားကတော့ အတင့်ခံ၍ ကဲသထက် ကဲလာသည်။ ကိုအတ္တဝါတို့ စားပွဲအနီးရှိ ထိုင်ခုံလွတ်တစ်လုံးမှာ လာထိုင်ပြီး မဖြူတုတ်ကို ပြုံးမိမိဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ကိုအတ္တဝါ အတော်ခံပြင်းနေလေပြီ။ မကြာမီ ပေါက်ကွဲတော့မည့် အခြေအနေတွင် ကိုရွှေကုလား၏ နှုတ်ဖျားမှ စကားတစ်စု ထွက်လာသည်။

“အစ်မ သာကေတ ၇-ရောထဲက အမဲအူပြုတ်ရောင်းတဲ့ အစ်မကြီး မဟုတ်လားဟင်...” တဲ့။

ကိုအတ္တဝါ၏ ကေသာနတ္တိ အမွှေးမရှိသည့် ဦးခေါင်း ရတနာ ဖြတ်အင်္ဂါကို မိုးကြိုး ဆယ်စင်း တစ်ပြိုင်တည်း ပစ်ခွင်းခံလိုက်ရသကဲ့သို့ နာကျင်သွားလေသည်။ မဖြူတုတ်ကတော့ လက်ဖက်ရည် ပူပူကြီးကို ယောင်ရမ်းပြီး ငုံ့လိုက်မိသဖြင့် လျှာကို အပူလောင်သွားလေသည်။ ကိုအတ္တဝါရော မဖြူတုတ်ပါ ကိုရွှေကုလားတိမ်၏ မျက်နှာကို တအံ့တဩ ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သိသလိုလို မသိသလိုလို ဖြစ်နေကြသည်။

“အစ်မ ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူး ထင်တယ်၊ ဦးပြုံးချို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က အောင်ဝင်းလေ”

“ဟာ...”

“ဟယ်...”

ကိုအတ္တဝါနှင့် မဖြူတုတ်တို့ ပါးစပ်တွေက ဟာခနဲ ဟယ်ခနဲ ဖြစ်သွားကြသည်။ သေသေချာချာ ကြည့်တော့မှ ဦးပြုံးချို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ပလာတာ၊ နံပြားရိုက်သည့် ကုလားလေး အောင်ဝင်းကို မှတ်မိသွားကြတော့သည်။ ဦးပြုံးချို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘေးမှာ ဒေါ်ချိုပြုံးဘဝဖြင့် အမဲအူပြုတ် ရောင်းနေခဲ့စဉ်က မဖြူတုတ်၏ ဘော်ဝါလေး ဖြစ်ခဲ့သူကိုး။ အဲဒီတုန်းက သူ့အသံလေး စာစာဖြင့် “အစ်မရေ ပြုတ်ဝမ်း

သုပ် ဝမ်းမယ်၊ အစ်မရေ... ကြာမယ် ခေါက်မယ်** စသည်ဖြင့်အော်ပေး ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ ဖြတ်ဝမ်း သုပ်ဝမ်း ဆိုတာက အမဲအူဖြတ် တစ်ခွက်နှင့် အမဲအူသုပ် တစ်ခွက်ဟု ဆိုလိုသည်။ ကြာမယ် ခေါက်မယ် ဆိုတာက ကြားဟင်းခါး တစ်ခွက်နှင့် ခေါက်ဆွဲသုပ် တစ်ပွဲဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ မဖြူတုတ် သွားမပို့နိုင်လျှင် သူကိုယ်တိုင် ခြေသွက်လက်သွက်ဖြင့် လာယူပြီး စားပြီး ပုဂံနှင့် ပိုက်ဆံပါ လာပြန်ဖို့သူဖြစ်သည်။

ဇာတ်ပေါင်းမိတော့မှ မဖြူတုတ်မှာ သူ့ဘော်ဒါကို မမျှော်လင့် သော နေရာမှာ လာပြန်တွေ့နေရ၍ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ဖြစ်နေတော့သည်။

“ဟယ်... မောင်အောင်ဝင်း နင့်အသားတွေ မည်းသွားပါလား မှတ်တောင် မမှတ်မိဘူးဟယ်...”

“ဟဲ့ ဟဲ့ အစ်မကလည်း အရင်ကော ဖြူလို့လား”

“သာကေတမှာတုန်းက ဒါလောက် မမည်းပါဘူးဟယ်...”

ဒီတော့ အောင်ဝင်းက သူ လှုပ်ရှား ရုန်းကန်ခဲ့ရသည့် ကာလ အခိတ်အပိုင်း တစ်ခုကို ပြောပြသည်။ ဦးပြုံးချိုဆိုင် အရောင်းကုလားသော အခါ အလုပ် ဖြတ်ခံလိုက်ရသည်။ ဆွေမျိုးများရှိရာ ညောင်လေးပင်ကို ပြန်သွား ခိုကပ်ခဲ့ရသည်။ တစ်နှစ်ခန့် အကြာတွင် ရန်ကုန်ပြန်လာပြီး အလုပ်ရှာပါသော်လည်း မရ၍ ရရာ အလုပ်ကို ဝင်လုပ်သည့် အနေဖြင့် သဲသမ္ဗန်မှာ လှေထိုးသား လုပ်ခဲ့ရသည်။ ဒီဆိုင်မှာ အလုပ်ရတာ သုံးလမျှသာ ရှိသေးသည်ဟု ပြောပြသည်။

ကိုအဏ္ဏဝါမှာ သူ့ဘဝ သူ့အကြောင်းကို တိတိကျကျ အစ အဆုံးသိသူနှင့်မှ တည့်တည့်ကြီး လာတိုးပြီး အိမ်နီးပါးချင်း ဖြစ်ရတော့ မှာမို့ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး အကြီးအကျယ် မော်တာဒေါင်းသွားသည်။မဖြူ တုတ်ကတော့ သူ့ဘော်ဒါနှင့် ပြန်တွေ့ရ၍ ဝမ်းသာနေပုံရသည်။

“တို့ ဟိုအိမ်ကြီးကို ဝယ်လိုက်တယ်ဟဲ့... အတော်ပဲ နှင်နဲ့ ပြန် တွေ့တော့ ငါလည်း ဒီအနားမှာ အမဲအူဖြတ်ဆိုင် ပြန်ထွက်ဦးမယ်” တဲ့။

မဖြူတုတ်ထံမှ မပျော်လင့်သော စကားကို ကြားလိုက်ရသည်
ကိုအတ္ထဝါစမျာ သူ့နဖူးပြောင်ကြီးကို သူ့လက်ဝါးဖြင့် ဖျန်းခနဲမြည်အောင်
ရိုက်ချလိုက်လေသတည်း။

ရွှေမမြတော

ဒီဇင်ဘာလ၊ ၁၉၅၄ ခုနှစ်

“နေရာပွင့်”

အမေရိကန်နိုင်ငံ ဘရုတ်ကလင်းမြို့၊ လမ်းထောင့် တစ်နေရာတွင် အဘိုးအိုတစ်ဦး ရုတ်တရက် သတိလစ်ပြီးလဲကျသွားသည်။ ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် သူ့မှာပြုယာဉ် ရောက်လာပြီး အဘိုးအိုကို ကင်ဒန် ဆေးရုံကြီးသို့ သယ်ဆောင်သွားတော့သည်။

ဆေးရုံကြီးသို့ ရောက်သောအခါ ပြန်လည် သတိရလာသော အဘိုးအို၏ ပါးစပ်မှ “သား၊ သားလေး” ဟုခေါ်ပြီး သတိလစ်သွား ပြန်သည်။ နှလုံးရောဂါ ဝေဒနာ ခံစားပြီး သတိလစ်နေသည့် အဘိုးအို၏ ဓမ္မာကိုယ်မှ ရွာမွေလို့ ရသမျှ ဓတ္တုအပိုင်းအစလေးများအရ ဆေးရုံ အမှုထမ်းများ ကောက်ချက်ချနိုင်သည်မှာ အဘိုးအိုတွင် ဆွေမျိုးသားချင်း ဆိုလိုခြောက်ကာရီလိုင်းနားတွင် အခြေစိုက်ထားသည့် မရိန်းတပ်ဖွဲ့မှာ သားတစ်ယောက် ရှိသည် ဟုရှိသာ ဖြစ်သည်။

ဆေးရုံမှ တာဝန်ရှိသူ တစ်ဦးက ကြက်ခြေနီ အဖွဲ့ကို အကူအညီ တောင်းသည်။ ဘရုတ်ကလင်း ကြက်ခြေနီ အဖွဲ့သည် မြောက်ကာရီလိုင်းနား ကြက်ခြေနီအဖွဲ့ကို ဆက်သွယ်ပြီး အဘိုးအို၏ အခြေအနေမှာ နာရီ

ပိုင်းမျှသာ ကျန်တော့၍ အမြန်ဆုံး ကူညီပါရန် မေတ္တာ ရပ်ခံလိုက်သည်။

မြောက်ကာရိုလိုင်းနားမှ ကြက်ခြေနီ အရာရှိသည် ချက်ချင်းပင် ဂျစ်ကား တစ်စီးပေါ် ခုန်တက်ပြီး မစိန်းတပ်ဖွဲ့ ရှိရာသို့ အပြေးအလွှား မောင်းထွက်သွားသည်။ မစိန်းတပ်မှူးကို အကြောင်းနဲ့ စွင်းပြသည်။ မစိန်း တပ်ဖွဲ့မှ ဇီဇမ်ပြီး ခွင့်ပြုချက် ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သက်ဆိုင်သူ ရဲဘော်ကို ကားပေါ်ဆွဲတင်ပြီး လေဆိပ်သို့ အမြန်ဆုံး မိုင်နှုန်းဖြင့် မောင်း ထွက်သွားတော့သည်။ မြောက်ကာရိုလိုင်းနားမှ ဘဇုတ်ကလင်းသို့ ထွက် မည့် နောက်ဆုံး လေယာဉ်ကို ဖီရန်အတွက် မိနစ်ပိုင်းမျှသာ လိုတော့၍ ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ ညနေပိုင်းချုပ်မှ ဘဇုတ်ကလင်း ဆေးရုံကြီးသို့ ရဲဘော် လေး ရောက်သွားသည်။ စိတ်မော လှမော ဖြစ်လာသော ရဲဘော်လေးကို သူနာပြု ဆရာမလေး တစ်ဦးက ခရီးဦးကြိုပြုပြီး လူနာ အဘိုးအိုရှိရာ ကုတင်သို့ လိုက်ပို့ပေးပါသည်။

“အန်ကယ်... အန်ကယ်...၊ အန်ကယ်သားရောက်လာပြီ...”

ဆရာမလေးက အဘိုးအို၏ လက်ကို ညင်သာစွာ ကိုင်လှုပ်ပြီး အကြိမ်ကြိမ် ပြောတော့မှ မိန်းမောနေသည့် အဘိုးအိုသည် ငွေ့ငွေ့လေး ဖြန့်လည် သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာသည်။ အနည်းအကျဉ်းသာ မြင်နိုင်စွမ်း ရှိတော့သည့် အရောင်အဆင်း ကင်းမဲ့နေသော မျက်လုံး အစုံကို အားယူ ဖွင့်ကြည့်သည်။ မခံသာအောင် နာကျင် မွန်းကျပ်နေသည့် နှလုံးရောဂါ ဒဏ်ကြောင့် သားဖြစ်သူ ရဲဘော်လေးကို သဲကွဲစွာ ကြည့်နိုင် မြင်နိုင်စွမ်း ပင် မရှိတော့ပါ။ အောက်ဆီဂျင် ဝူးကြီး အနီးမှာ ယူနီဖောင်း ဝတ်နဲ့ဖြင့် ရပ်နေသည့် လူငယ်တစ်ဦး၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို မှုန်မွှားမွှား မြင်လိုက်၍ ကျေနပ်သွားပြီး မျက်စိ ပြန်မှိတ်သွားလေတော့သည်။ အတော်အတန် ကြီးစားရဟန် တူသည့် လှုပ်ရှားမှုဖြင့် သားလေး ရှိရာဘက်သို့ သူ့လက် ကို ကမ်းပေးသည်။

ရဲဘော်လေးသည် အဘိုးအို၏ လက်ကို ညင်သာစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး သွေးဆုတ်စ ဖြူနေပြီ ဖြစ်သည့် လက်ချောင်းအိုများကို ညင်သာစွာ ဆုပ်နယ် ဖျစ်ညှစ်ပေးနေသည်။ ဒေဝ် အပေါ်မှာ တုံ့ပြန်ထားရှိသည့် သားတစ်ယောက်၏ မေတ္တာအကြင်နားမျိုးဖြင့် အားပေးနေသည့် သင်္ကေတပင်ဖြစ်တော့သည်။ အလိုက်သိတတ်သော ဆရာမလေးက ကုလားထိုင်တစ်လုံးယူလာပြီး ကုတင်အနီးမှာ ချပေးသဖြင့် ရဲဘော်လေးသည် အဘိုးအိုနှင့် အနီးဆုံးနေရာသို့ ဆွဲယူရွေ့ထိုင်ပြီး အဘိုးအိုကို ယုယကြင်နာစွာ ဆုပ်နယ် ပွတ်သပ်ပေးနေလေသည်။

ညဉ့်နက်လာပြီ ဖြစ်၍ လူနာခန်းများမှ မီးရောင်များ မိန့်သွားလေပြီ။ ဆရာမလေးသည် တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက်ဖြင့်များပြားလှသည့် တာဝန်တွေကို ဆောင်ရွက်ရင်း အဘိုးအို အခန်းသို့ တစ်ခေါက် လာကြည့်ပြန်သည်။ အဘိုးအို၏ လက်ကို ကိုင်ပြီး အားပေးစကား ပြောနေသော ရဲဘော်လေးကို သနား၍ ဆရာမလေးက (ရှင် ပင်ယန်းလာတယ်...ခဏနားလိုက်ပါလား) ဟု အကြံပေးသည်။ ရဲဘော်လေးက ငြင်းလိုက်သောအခါ ဆရာမလေးသည် ပုခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်၍ ပြန်လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

ညတကာတို့တွင် နိုက်ကလပ်တို့၏ ညများသည် တိုတောင်းသော်လည်း ဆေးရုံတို့၏ ညများသည် ရှည်လျားလှသည်။ ရှည်လျားလှသည့် ဆေးရုံညတွင် အခြင်းအရာနှင့် အသံဗလံများ ခုံလင်နေတတ်သည်။ သေမင်းကို အံမတုနိုင်တော့၍ လည်စင်းပေး နေရသူတို့၏ တိတ်ဆိတ်ခြင်းက ကြက်သီးထဖွယ် ကောင်းသည်။ အသနား ခံနေသူတို့၏ ညည်းညူသံတွေက ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ဖွယ် ကောင်းသည်။ အောက်ဆီဂျင် ဓလင်ဒါ ဝူးကြီးများကို ဖွင့်သံ ပိတ်သံနှင့် တာဝန်ကျ ဆရာ ဆရာမတို့၏ တာဝန်လွှဲပြောင်းသံတွေက အစဉ်အလာ ဆန်လွန်း၍ ပျင်းရိ ငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းလှသည်။

ရှည်လျားလှသည့် အနိဋ္ဌာရုံ ညထဲမှာ လှပသည့် မြင်ကွင်းတစ်ခု တော့ ရှိသည်။ စကား မပြောနိုင်တော့ပဲ မှိန်းမောနေသည့် အဘိုးအို၏ လက်ကို ညင်သာစွာ ဆုပ်နယ်ပွတ်သပ်ပေးရင်း အားပေးစကားလေးတွေ ပြောနေသည့် ရဲဘော်လေး၏ အကြင်နာ စွမ်းပင် ဖြစ်သည်။ တစ်နာရီ တစ်ခါ လူနာကို စစ်ဆေးရန် ဆရာမလေး လာတိုင်းတွေ့ရသည့် ဣဋ္ဌာရုံ မြင်ကွင်းလေး ဖြစ်သည်။

နံနက် အာရုဏ်တက်ချိန် လောကီမှာတော့ အဘိုးအိုသည် နောက်ဆုံး ထွက်သက်ကို ဖြည်းဖြည်းစွာ မှတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ဝိညာဉ်ချုပ် ငြိမ်း၍ ဘဝဇာတ်သိမ်းသွားလေသည်။ ရဲဘော်လေးသည် အသက် မရှိ တော့သည့် အဘိုးအို၏ လက်ကို ကုတင်ပေါ်တွင် အနေအထားလှအောင် တင်ထားလိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ တာဝန်ကျ ဆရာမလေး၏ ရုံးခန်းသို့ ဖြည်းဖြည်းစွာ လျှောက်သွားပြီး အဘိုးအို ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ် ကြောင်း သတင်း ပို့လိုက်သည်။

ဆရာမလေးသည် စိတ်မကောင်းသည့် အမှုအရာပြုပြီး သူ့ဘက် က ဆက်လုပ်စရာ ရှိသည်များကို စတင်လုပ်ကိုင်နေစဉ်မှာ ရဲဘော်လေး သည် မနေ့ညနေက စပြီး ယခုအချိန်အထိ တစ်လိပ်မှ မသောက်ရသေး သည့် ဇီးကရက်ဗူးမှ ဇီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ပြီး မီးညှိ ဖွာဖျိက်လိုက် သည်။

“တကယ့်ကို ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်... ကျွန်မလည်း ရှင်နဲ့ထပ်တူ ထပ်မျှ...”

ဆရာမလေး၏ စကားမဆုံးမီ ရဲဘော်လေးက ဇီးကရက် မီးခိုး မှုတ်ထုတ်ရင်း လက်ကာပြလိုက်သည်။

“နေပါဦး အဲဒီ အဘိုးကြီးက ဘယ်သူလဲ”

“ဟောတော့... အဲဒါ ရှင့်အဖေ မဟုတ်ဘူးလား”

ရဲဘော်လေးသည် ရွှက်ဖွာထားသော မီးခိုးကို မှုတ်ထုတ်ပြီး ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ဒီအဘိုးကြီးကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး၊ ဒါ ပထမဆုံး အကြိမ် မြင်ဖူးတာပဲ”

ဆရာမလေးသည် ရေးလက်စ ဘောလ်ပင်ကို ချထားပြီး လုပ် လက်စ အလုပ်ကိုပင် ဆက်မလုပ်နိုင်လောက်အောင် အံ့ဩသွားလေ သည်။

“စွင့်ကို ကျွန်မ ခေါ်သွားပြီး အဘိုးကြီးကို ပြတော့ စွင့်ဘာမှ မပြောပါလား”

ရဲဘော်လေးသည် သူ့ဖီးကရက်ကို နောက်ဆုံးတစ်ရွက်ဖွာလိုက် ပြီး ပြာခံခွက်ထဲမှာ ထိုးချေ ငြိမ်းသတ်လိုက်သည်။

“အဘိုးကြီးကို မြင်လိုက်ကတည်းက တစ်ခုခုတော့ မှားယွင်းနေ ပြီ ဆိုတာ ကျွန်တော် သိလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီ အဘိုးကြီးအတွက် သူ့သားလို့ထင်ရမယ့် လူတစ်ယောက် လိုနေပြီဆိုတာကိုလည်း ကျွန်တော် သိလိုက်ပါတယ်။ တကယ် သူ့သား အစစ်က ဒီကို ရောက်မှ ရောက် မလာနိုင်သေးပဲ၊ အဘိုးကြီးဟာ ဝေဒနာ အပြင်းအထန် ခံစားနေရပြီးပိုန်း မောနေတဲ့ အတွက် ကျွန်တော်ဟာ သူ့သား ဟုတ်တယ်၊ မဟုတ်ဘူးဆို တာကို မသိနိုင်တော့ဘူးလေ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်ဟာ သူ့အဖားမှာရှိနေ ပို့ လိုအပ်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ထိုင်နေခဲ့တာပါ”

ရဲဘော်လေး ထိုင်ရာမှထပြီး နှုတ်ဆက် ထွက်ခွာသွားသည့် အချိန်မှာတော့ ဆရာမလေးမှာ အံ့ဩပြီး မတုန်မလှုပ် ကျန်နေခဲ့ပါတော့ သည်။

နောက် ၂-ရက်ခန့် အကြာတွင် ဘရတ်ကလင်း ကြက်ခြေနီ အဖွဲ့သို့ မြောက်ကာရိုလင်းနား မရိုန်းတပ်ဖွဲ့မှ ကြေးနန်းတစ်စောင် ဝင်လာသည်။ (ကွယ်လွန်သူ အဘိုးအို၏ အမှန်အကန် သားဖြစ်သူ ရဲ ဘော်သည် အသုဘစုရန် လာနေပြီ) ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ဖြစ်ရုံက မရိန်းတပ်ဖွဲ့မှ တာဝန်ရှိသူသည် ကမန်းကတန်း အလောသုံးဆယ် ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်ရ၍ အကိုးကြီး၏ သားနှင့် နာမည် တူ၊ ကိုယ်ပိုင်နံပါတ် နီးစပ်စွာတူသူ ရဲ့ဘော် တစ်ယောက်ကို မှားထည့် ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မွန်းကြပ် ပင်ပန်းနေသော လူသားတို့၏ နောက် ဆုံးဖျော်လင့်ချက် တစ်ခုကို ကူညီ ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်မည့်သူ ဆိုပါလျှင် လူမှားပင် ဖြစ်လင့်ကစား နေရာမှန်သည်ဟု ပြောနိုင်ပေလိမ့်မည်။

(၁၉၆၅-ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလထုတ် READER'S DIGEST'S ROY POPKIN\ NIGHT WATC ကို မြန်ဆိုပါသည်။)

ရွှေမမြေတေ
နိုဝင်ဘာလ၊ ၁၉၉၅ ခုနှစ်

“ပွားပါတယ်”

နာမည်ကြီး ခါးပိုက်နှိုက် ဂျက်တူး(ခေါ်) ကိုဂျက် (ခေါ်) ခိုးကြီး နှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တိုနီ(ခေါ်) မောင်နီတို့သည် လုပ်ငန်းစနစ်အတွက် သိမ်ကြီးဈေး ဖိရဲ မှတ်တိုင်မှ နံပါတ် ၄၀ ဘတ်စ်ကားပေါ် တက်လိုက်ကြ သည်။ ကားပေါ် ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လုပ်ကွက် တစ်ခုကိုတွေ့ လိုက်၍ လူချင်းခွဲပြီး နေရာယူလိုက်ကြသည်။ လက်တစ်ဘက်နီတွင် လက်ကောက် ဆယ်ကွင်းခန့်နီနှင့် နှစ်ကျပ်သားခန့်ရှိ ဆွဲကြိုးကြီး ဆွဲပြီး နောက်ဆုံး ထိုင်ခုံတန်းတွင် ထိုင်နေသည့် အမျိုးသမီးကို လုပ်ကွက်အဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ခွင်ချထားလိုက်သည်။

အမျိုးသမီးသည် လမ်းမတော် သံဈေး သို့မဟုတ် သိမ်ကြီးဈေးမှ ဈေးဝယ်ပြီး ပြန်လာတာ ဖြစ်မည်။ သူ့ရှေ့ တစ်ခုံကျော်က အမျိုးသမီး တစ်ဦးကို လေသံမြှင့်ပြီး စကား လှမ်းပြောနေသည်။

“ကုန်ဈေးနှုန်းကတော့ သိတဲ့ အတိုင်းပေါ့။ ကြက်သွန်များတစ်
 ပိဿာ ကိုးဆယ်တဲ့၊ ကျွန်မ အသက်သုံးဆယ်ရှိပြီ၊ တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါ
 ဘူး။ ဝက်သားက တစ်ရာစွန့်ဆယ်ဆိုတော့ ဝက်သားပဲ စားတော့တယ်။
 ဆီကုန် သက်သာတယ်။ ဆီက တစ်ရာခြောက်ဆယ် ဖြစ်သွားပြီလေ။ရွှေ
 ဈေးလေး ပြန်ကျလို့ တော်ပါသေးရဲ့၊ နှစ်သောင်းသုံးထောင် ဆိုတာနဲ့
 ဝယ်စုထားလိုက်တယ်။ ဟိုတစ်လောက လေးထောင်ငါးရာအထိ တက်
 သွားတယ်။ အမျိုးသား ဆီကတော့ စာလာပါတယ်။ ရွှေ မဝယ်ခဲ့တဲ့၊ သူ
 ပြန်လာမှ ဘန်ကောက်က ဝယ်လာမယ်တဲ့။ ထိုင်းရွှေက အရောင်စိမ်း
 တယ်။ ဒီက သိပ်မကြိုက်ကြဘူး၊ အမျိုးသားက ဂျပန်နဲ့ ဘန်ကောက်
 ပုံမှန် ဆွဲနေရတယ်... ရွှေလလောက်ဆို ပြန်ရောက်မယ်”

အတွေ့အကြုံများပြီး အထာညက်နေသည့် ဂျက်တူးတို့က
 သင်္ဘောသား မယားမှန်းသိလိုက်ပြီ။ လုပ်ငန်း အထောက်အကူပြု အခြေခံ
 တစ်ခုအတွက် အမျိုးသမီး ဆင်းမည့်မှတ်တိုင်ကို သိရန် လိုအပ်နေသေး
 သည်။

“သာဓကတက အိမ်မှာ အမေတို့ နေတယ်လေ၊ ကျွန်မတို့က
 ပြီးခဲ့တဲ့အခေါက် အမျိုးသား ပြန်လာတော့ ဆယ့်ခြောက် အပိုင်း-၂
 ထဲမှာ အိမ်ဝယ်လိုက်တယ်။ ဆယ့်နှစ် ပေးရတယ်။ တစ်လောက နှစ်ဆယ်
 လာပေးတယ်။ မရောင်းဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်”

တောင်ဥက္ကလာ ဆယ့်ခြောက်ရပ်ကွက်သည် သင်္ကန်းကျွန်းမြို့
 နယ်ထဲ ပါနေသည်။ ရဲခဲခန်းနှင့်လည်း ဝေးသည်။ အပိုင်း-၂ ဆိုတော့
 ဈေးဟောင်း မှတ်တိုင်မှာ ဆင်းရဲမည်။ ဂျက်တူးသည် ဈေးဟောင်းမှတ်
 တိုင်မရောက်မီ ဖြစ်နိုင်မည့် လုပ်ကွက်နေရာကို ခွင်ချကြည့်သည်။မင်္ဂလာ
 ဈေးရွှေမှတ်တိုင်၊ တာမွေဈေး မှတ်တိုင်နှင့် တာမွေလေး ကုန်းကျော်
 တံတား အတက်နေရာ စသည်ဖြင့် သုံးနေရာရှိသည့်အနက် တာမွေလေး
 ကုန်းတက်သည် အကောင်းဆုံးနေရာ ဖြစ်သည်။ အခြေအနေအရ မလွတ်

သာပါက တာမ္မေလေးနှင့် မိကျောင်းကန် ရုပ်ကွက်အတွင်း ဝင်ပြေးပြီး ကိုယ်ရောင် ဖျောက်လိုရသည်။

ဂျက်တူးသည် တာမ္မေလေး ကုန်းတက်ကို လုပ်ကွက်နေရာ အဖြစ် ရွေးချယ် သတ်မှတ်ကြောင်း တိုနီကို အထာပေး အချက်ပြလိုက်သည်။ အမျိုးသမီး၏ နောက်ကျောနှင့် အနီးဆုံးတွင် နေရာယူ ရုပ်နေရန် ကိုလည်း တစ်ဆက်တည်း အကြံပေးလိုက်သည်။

နံပါတ်-၄၀ နှင့် ၃၉ လိုင်းမှ ဘတ်စ်ကားများသည် တာမ္မေလေး ကုန်းတံတား အတက်တွင် နံပါတ်တစ် ဂီယာဝိုင်းပြီး တအိအိ တက်ကြရသည်။ ဒီအခြေအနေသည် ခါးပိုက်နှိုက် အလစ်သုတ်သမားတို့အတွက် အကွက်ကောင်း ဖြစ်သည်။ နာရီ ဆွဲကြိုး စသည်တို့ကို ဆွဲဖြုတ်ပြီး ကားပေါ်က အသာလေးခုန်ချပြီး နီးရာ ရုပ်ကွက်အတွင်း ပြေးဝင် ပျောက်ကွယ်သွားလေ့ ရှိသည်။

တိုနီသည် သင်္ဘောသား မယား၏ လည်ပင်းမှ ၂-ကွပ်သားခန့် ရှိ ဆွဲကြိုးကြီးကို တာမ္မေလေး ကုန်းအတက်တွင် ဆွဲဖြုတ်ပြီး ဆင်းပြေးရန် အသင့် ပြင်ထားသည်။ ဂျက်တူးက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ စောင့်ကြည့်နေပြီး ရံပေးထားသည်။ တိုနီ လုပ်ကွက်သာအောင်နှင့် ပြေးပေါက်ရှင်းအောင် အတက်အဆင်း လမ်းကို အပိုင်လုပ်ထားသည်။

အစီအစဉ်အရ အလုပ်ဖြစ်ပြီးပါက ဂျက်တူးနှင့် တိုနီတို့၏ ပြန်လည် ဆုံဆည်းရန် စုရပ်မှာ ယခင်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ တိုနီကဆွဲကြိုးနှင့်အတူ ကားပေါ်ကဆင်းပြေးမည်။ ဂျက်တူးက ရှေ့မှတ်တိုင် သို့မဟုတ် အခြေအနေပေးသည့် နေရာမှာဆင်းမည်။ ၁၆-ကွေ့ အရက်ဆိုင်က လိုင်နေကျ အမြည်းဆိုင်မှာ ပြန်ဆုံကြမည်။ တစ်ခွက် တစ်ဖလား သောက်ပြီး ပစ္စည်းလက်ခံသည့် ဒိုင်ကို သွားရောင်းမည်။ ဒါပဲ ဖြစ်သည်။

နံပါတ်-၄၀ ကားအိုကြီးသည် ဆူးလေ၊ မိန်ပေါ၊ ကန်တော်လေး ဇာတိုက်၊ မင်္ဂလာဈေး၊ ကျောက်မြောင်းဈေး၊ တာမ္မေဈေးတို့ကို မောပန်းစွာ

မြတ်ကျော်လာခဲ့ပြီးနောက် မြင်းပြိုင်ကွင်းကို မြတ်၍ တာမွေလေး ကုန်း
 ကျော်တံတားသို့ တက်ရန် အစိုန်ယူလေပြီ။ အားဖြည့်သည့် အနေဖြင့်
 နံပါတ်တစ် ဂီယာ ပြောင်းထိုးလိုက်သည်။ ကျွဲကံထီးရိုး တက်နေသည့်
 ပန်းနာသည် အတိုးအိုနှင့် တူသော ဘတ်စ်ကားကြီးသည် ခွဲသည်။ သလိပ်သံ
 တစ်ပို့ပို့ အသံမြည်ပြီး မြည်းသွင်းစွာ ယက်ကန် တက်နေသည်။ ကျယ်
 လောင်သည့် စက်သံကြီးကြောင့် သင်္ဘောသား မယား၏ စကားသံကို
 ကြားအောင် မနည်းကြီးစားပြီး နားထောင်နေကြရသည်။ ဟော...အခုမှ
 ကျယ်ကျယ် ကြားရတော့သည်။

“ဟာ... အောင်မယ်လေး လုပ်ကြပါဦး။ ဆွဲကြီး ဖြုတ်သွားပြီ။
 ဆွဲကြီး ပါသွားပြီ”

ဘတ်စ်ကားပေါ်က ခရီးသည်တွေ ရုတ်ရုတ်သံသံ မြစ်ကုန်ကြ
 သည်။ နောက်မြန်လှည့်ပြီး အမျိုးသမီးကို ကြည့်ကြသည်။ ဆွဲကြီးဖြုတ်သူ
 နောက်ပေါက်ကခုန်ဆင်းပြီး ထွက်ပြေးသွားတာကိုပင် မြင်လိုက်ကြသည်။
 တာမွေလေး ကျူးကျော်ရပ်ကွက် အတွင်းသို့ ပြေးဝင် ပျောက်ကွယ်သွား
 မှာ သေချာသည်။ ဘာမှလုပ်၍မရ၊ ကုန်းတက်ဖို့ ကားကလည်း ရပ်၍
 မရ၊ ရပ်လိုက်လျှင် နောက်မြန်လိမ့်ဆင်းသွားမှာ သေချာသည်။ ကားဆရာ
 မှာ ကုန်းပေါ်ရောက်အောင်သာ လီစာကို ဖိနှင်းနေရတော့သည်။ ကုန်း
 ကျော်ပေါ်ရောက်မှ ကားဆရာက ကားကိုရပ်လိုက်သည်။ ကဲ- ဘာ
 ဆက်လုပ်ကြမလဲဆိုသည့် သဘောပင် ဖြစ်သည်။

- “ဟို ရပ်ကွက်ထဲ ဝင်ပြေးတယ်၊ လူမြင်ရင် မှတ်မိတယ်”
- “ဘယ် လိုက်ရှာလို့ ရမှာလဲ၊ ရဲခေခန်းကိုသာ မောင်းလိုက်တော့”
- “တိုင်ရမှာပဲ၊ ကျွန်မ ဆွဲကြီးက သုံးကျပ်သားတောင် ကျော်သေး
 တယ်၊ ကားဆရာ ဦးလေးကြီး ရဲခေခန်းကို မောင်းပေးပါရင်”

အခြေအနေအရ နံပါတ်-၄၀ ဘတ်စ်ကားကြီးသည် အသင်း
 တိုက်မှ ဇီးကွက်မှတ်တိုင်ဘက်သို့ မကွေ့တော့ဘဲ လမ်းကြောင်းပြောင်း

ပြီး ရဲခခန်းသို့ ဆက်မောင်းရလေတော့သည်။ ခရီးသည် အချို့နှင့်အတူ ဂျက်တူးက အသင်းတိုက် မှတ်တိုင်မှာ ဆင်းလိုက်သည်။ ဆွဲကြိုး အဖြူတ် ခံရသည့် သင်္ဘောသားကတော်နှင့်အတူ မျက်မြင်သက်သေ အချို့တို့ ရဲခခန်းသို့ လိုက်ပါသွားကြသည်။

ဂျက်တူးသည် ၁၆-ကျွ အရက်ဆိုင်သို့ ဇေလယ် ၂နာရီတိတိ မှာ ရောက်ပြီး တစ်ပိုင်းမှာသောက်ရင်း တိုနီကို ဖောင့်သည်။ ညနေ ၅ နာရီအထိ တိုနီ ပေါ်မလာသောအခါ သံသယစိတ် ဒေါသစိတ်များဖြင့် တစ်ပိုင်းပြီး တစ်ပိုင်း ဝယ်သောက်ရင်း ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေလေ တော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်မှာတော့ ဆွဲကြိုး အဖြူတ်ခံရသည့် သင်္ဘောသား ကတော်ကို ရဲခခန်းက ခေါ်ယူပြီး လက်ထိပ် ခတ်ထားသည့် ဂျက်တူးနှင့် တိုနီတို့ နှစ်ယောက်ကို အချုပ်ခန်းထဲက ထုတ်ပြသည်။

“ဒီလူ.. ဒီလူ ကျွန်မ ဆွဲကြိုးကို ဆွဲဖြုတ်ပြီး ထွက်ပြေးတာ သူပဲ”

တိုနီကို လက်ညှိုးထိုးပြီး အတပ် ခွဲတော့သည်။ ရဲ အရာရှိက ဂျက်တူးနှင့် တိုနီတို့ထံမှ သိမ်းယူ ရရှိထားသည့် ဆွဲကြိုးကြီးကို ထုတ်ပြ ပြီး ဒီပစ္စည်း ဟုတ်ပါသလားဟု မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာရယ်.. ဒါ ကျွန်မဆွဲကြိုးပါ၊ အောင်မယ် လေး တော်ပါသေးရဲ့ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာရယ်”

ရဲအရာရှိက လှယက်မှုဆိုင်ရာ စာရွက်စာတမ်းများတွင် ပစ္စည်း ပိုင်ရှင် လက်မှတ်ထိုးခိုင်းပြီး အမျိုးသမီးကို ပြန်ခိုင်းလိုက်သည်။ ဆွဲကြိုးကို တော့ သက်သေခံ ပစ္စည်းအဖြစ် အမှုမပြီးမီ ခေတ္တသိမ်းထားရဦးမည်ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဖြောင့်ချက်ပေးပြီး ဝန်ခံပြီးဖြစ်သည့် တရားခံ ဂျက်တူး နှင့် တိုနီတို့ကိုလည်း အချုပ်ခန်း အတွင်းသို့ ပြန်သွင်းလိုက်တော့သည်။

အမှု ဖြစ်ပွားသည့် မနေ့က ဂျက်တူးနှင့် တိုနီတို့ အဖြစ်က အတော်ဆိုးသည်။ တိုနီကို သူ ဝင်ပြေးသည့် ရပ်ကွက်က ဝိုင်းလိုက်၍

နီးရာ အိမ်သာစုတ် တစ်ခုအတွင်း ဝင်ပုန်းနေခဲ့ရသည်။ မိုးချုပ်မှ အိမ်သာ
ထဲက ထွက်နိုင်ပြီး ဂျက်တူးရှိရာ ၁၆-၈၉ အရက်ဆိုင်သို့ ည-၈နာရီ
ထိုးခါနီးမှရောက်လာခဲ့သည်။ အတူသောက်ကြပြီး ညတွင်းချင်းပင်
ပစ္စည်းသွေးသွင်းရာ ဆွဲကြိတ်ကြီးမှာ ရွှေအတူဖြစ်နေသည့်အပြင် သုံးကျပ်
သား မကျော်ရုံသာမက နှစ်ကျပ်သားပင် မပြည့်ချင်၍ ဂျက်တူးက တိုနီ
ကို မသင်္ကာဖြစ်ပြီး ရန်ဖြစ်ကြသည်။ ထွေးလုံးသတ်ပုတ်ကြသည်။

ထိုးကြိတ်နေကြစဉ် သူတို့ချင်း ပြောကြသည့် စကားတွေက
မနက်က ဆွဲကြီး အလှမ်းရသည့် သတင်းနှင့် ဆက်စပ်နေသဖြင့် ပတ်ဝန်း
ကျင်က မသင်္ကာဖြစ်ပြီး ခဲကို အကြောင်းကြားရာမှ ညတွင်းချင်း အဖမ်းခံ
ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

အဖြစ်ကတော့ ဒါပါပဲ၊ လူတွေကြောင့်လည်း ခက်ပါတယ်။
အကယ်၍သာ ဆွဲကြီးကြီးဟာ သုံးကျပ်သားကျော်တဲ့ ရွှေအစစ်ဆိုရင်
ဂျက်တူးနှင့် တိုနီတို့ ပြဿနာဖြစ်စရာ အကြောင်းကိုမရှိပါ။

ရွှေမမြဲတေ
ဇန်နဝါ ၁၉၉၆ ခုနှစ်

“ပြုရိုင်းပန်ဆွင့် လန်းတင်္ဂေ”

“ဥဒ်မောနင်း ကိုရိုးလှိုင်”

“မောနင်း ထာ”

တစ်နေ့ နံနက်တွင် သင်္ဘောသား အရာရှိ ဦးထွန်းအေးသည် ကိုအတ္တဝါ၏ အလုပ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ ရာထူးကြီး၍ ရိုသေသမှုဖြင့် ဦးထွန်းအေးဟု ခေါ်ရသော်လည်း ကိုအတ္တဝါထက် အသက်ငယ်သော လူရွယ်လူလတ်မျှသာ ဖြစ်သည်။ မလာဖူး အလာထူး၍ ကိုအတ္တဝါ အံ့ဩနေမိသည်။ ဦးထွန်းအေးသည် သင်္ဘောမှာ ကပ္ပတိန်ပြီးလျှင် ရာထူး အတော်ကြီးသူတွေမှာ ပါသူဖြစ်၍ သင်္ဘောသား အခန်းများသို့ ဝင်ထွက် လည်ပတ်လေ့ ရှိသူ မဟုတ်သဖြင့် အလာထူးသည်ဟု ဆိုရခြင်း ဖြစ်သည်။

“တစ်ခုလောက် ကူညီပါ”

“ပြောပါခင်ဗျာ... ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ”

ငွေရေး ကြေးရေး ကိစ္စပဲ ဖြစ်ရမည်ဟု ကိုအတ္ထဝါ နားလည် လိုက်သည်။ ကိုအတ္ထဝါသည် သင်္ဘောသားများ စားသောက်ရေးနှင့်လစာ ထုတ်ပေးရေး ကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ရသူ ဖြစ်၍ ငွေကြေးကိစ္စမှတစ်ပါး အခြားကိစ္စ မဖြစ်နိုင်ဟု တွေးမိခြင်း ဖြစ်သည်။

“မပြောခင် ဒီစာလေး အရင်ဖတ်ကြည့်ပါဦးဗျာ”

ဦးထွန်းအေးသည် ဘောင်းဘီအိတ်တွင် ထည့်ယူလာသော စာ စွက်ခေါက်ကလေး တစ်ခုကို နှိုက်ယူပြီး ကိုအတ္ထဝါကို ကမ်းပေးသည်။ ကိုအတ္ထဝါ ဒုတိယအကြိမ် အံ့သြရပြန်သည်။ ဘာကိစ္စပါလိမ့်ဟု တွေးမိ၍ ဖြစ်သည်။ ဦးထွန်းအေးက ကုလားထိုင်လွတ်တစ်လုံး ဆွဲထိုင်ပြီးစီးကရက် ဖွာနေသည်။ စာအိတ်မပါသော စာဖြစ်၍ အလွယ်တကူ ဖြန့်ဖတ်လိုက် သည်။

၈၈၈

သမီး ရှိသောစွာ စာရေးလိုက်ပါတယ်။ ၈၈၈ ကျွန်းမှာပါ ဧဆိတာ သမီး နေ့စဉ် ဘုရားရှိခိုးတိုင်း ဆုတောင်းပေးနေ ပါတယ်။ ၈၈၈ ပို့သော မေတ္တာကြောင့် သမီးလည်း ကျန်းမာ ပါတယ်။

၈၈၉ကို ဝမ်းသာစရာ သတင်းပေးချင်လို့ ဒီစာကို ရေး လိုက်တာပါ။ ပြီးခဲ့တဲ့ တနင်္ဂနွေက စာမေးပွဲ မောင်စာရင်းထွက် တယ်။ သမီးမောင်တယ်။ ရှုပမာတုန့် သင်္ချာသုဘာသာ ဝုဏ်ထူး ပါတယ်။ အမှတ်စာရင်း တောင်ကြည့်လို့ အဆင့်မီရင် အစ်မီ လျှောက်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတယ်။ သမီး ဆရာဝန် ဖြစ်ချင်တယ်။ ဒါမှ ၈၈၈ အသက်ကြီးလာရင် သမီး ကိုယ်တိုင် ပြုစုနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

သမီး စာမေးပွဲမောင်ပြီး ဝုဏ်ထူး သုံးဘာသာ ပါတယ်ဆို တာသိတော့ ဘွားဘွားက မျက်စည်ကျတယ်။ ဝမ်းသာရမယ့် အစား ဘာဖြစ်လို့ ငိုရတာလဲလို့ မေးတော့ မဖြေဘူးလေ။ ခေါင်း

ခါပြတယ်။ အတင်းအကြပ် မေးတော့မှ ငါ့ခြေလေး ဆရာဝန်မ
ခြစ်တဲ့ အချိန်မှာ ဘွားဘွား လှုပ်ပြည်မှာ မှီတော့မှ မဟုတ်ဘူးလို့
တွေးမိလို့ပါတဲ့။ ကြုံကြုံဖန်ဖန် တွေးပြီး ဝမ်းနည်းတာလေး။

စာမေးပွဲ မောင်စာရင်းထွက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ရေ
ကျော်အိမ်ကို သမီးသွားတယ်။ သမီး စာမေးပွဲ မောင်တယ်။
ဂုဏ်ထူး သုံးဘာသာ ပါတယ်လို့ ပြောတော့ အန်တီက
ဝမ်းသာတယ်။ သမီးကို တော်တယ်လို့ပြောတယ်။ နှင့်အစ
ဆီကို စာရေးလိုက်ဦးတဲ့။ ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ဆိုတာနဲ့
နေ့လယ်စာ စားပြီးမှပြန်ခဲ့တယ်။ အန်တီနဲ့ မောင်လေး
တို့လည်း နေကောင်းကြပါတယ်။ မောင်လေးက သမီးကို
အရင်ထက် ပိုခင်လာတယ်။ ပြန်ခါနီး နှုတ်ဆက်တော့
သူလည်း လိုက်မယ် ဆိုပြီး ငိုတယ်။ အန်တီက နောက်မှ
မေမေ့ သားသားနဲ့ မကြီးတို့ အိမ်ကို အတူသွားမယ်လို့ ပြောပြီး
ချောခေါ်ထားရသေးတယ်။

မေမေ့ အခြေအနေကတော့ လုံးဝ မကောင်းဘူး။ ပိုဆိုး
လာတယ်။ သူ နောက်ဆုံးယူတဲ့ ယောက်ျားနဲ့ ကွဲသွားပြန်ပြီလို့
သတင်းကြားတယ်။ သူ့ယောက်ျားနဲ့ မယားကြီးနဲ့ သားသမီး
တွေက လာရန်တွေ့ပြီး သွားရမ်းလား လုပ်တာမိရတယ်
တဲ့။ သမီးနဲ့ မတွေ့ရတာ တစ်နှစ်လောက်ရှိပြီ။ လွန်ခဲ့တဲ့
ခြောက်လလောက်က သမီးမရှိတုန်း ဘွားဘွားသီလာပြီး
ပိုက်ဆံ တောင်းတယ်လို့ သိရတယ်။ ဘွားဘွားက ငါ့မှာလည်း
မရှိဘူး။ နင် အိမ်ကို မလာနဲ့။ ကိုဦးတွေ့ရင် နှင့်ကို သတ်လိမ့်
မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်တဲ့။ ကာရာနိုဗီယပ် စားသောက်ဆိုင်
တစ်ဆိုင်မှာ ကောင်တာ စာရေးမ ဝင်လုပ်နေတယ်လို့
သတင်းရတယ်။ အဲဒီဆိုင်မှာပဲ အိမ်တယ်တဲ့။ ဆိုင်ပိုင်ရှင်
တစ်ယောက်လည်း မယား သုံးယောက်တောင် ရှိတယ်တဲ့။
ဘွားဘွားကတော့ မေမေ့ သတင်းတွေကို မကြားချင်ဘူးလို့

ပြောတယ်။ ဓမ္မဓမ္မကြောင်း တွေးလိုက်ရင် သမီး အရမ်း
ဝမ်းနည်းတယ် ဓမ္မဓမ္မရယ်...။

ဓမ္မဓမ္မ အရက်တွေ အများကြီး မသောက်ပါနဲ့ဇန့်။ လုံးဝ
မသောက်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ။ သမီးကတော့ အရက်သောက်တဲ့
လူကို မုန်းတယ်။ ကြောက်လည်း ကြောက်တယ်။ အဲဒါကြောင့်
ဓမ္မဓမ္မကို အရက်မသောက်ပါနဲ့လို့ ပြောတာ။ ဘွားဘွားကတော့
ပြောပါတယ်။ နှင့်ဓမ္မ အရက်သောက်တာ နှင့်ဓမ္မမကြောင့်တဲ့။
ဘာကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ဓမ္မဓမ္မရယ် မသောက်တာ တောင်းပန်
တယ်။ မသောက်ပါနဲ့ဇန့်... တော်သေးပြီ။

ဓမ္မဓမ္မလန်း ချမ်းမြေ့ပါစေ

သမီး မေးမြဲသန္တာ။

ကိုအတ္ထဝါသည့် ဓာရွက်ကလေးကို အလိုက်သင့် ပြန်ခေါက်ပြီး
ဦးထွန်းအေး လက်သို့ ပြန်ပေးလိုက်သည်။ ကိုအတ္ထဝါ မသိသေးသည့်
ဦးထွန်းအေး၏ အတိတ်ဘဝ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို ဝိုးတိုးဝါးတား သိခွင့်
ရလိုက်သည်။

“အဲဒါ ကျွန်တော့် ပထမအိမ်ထောင်ဖွဲ့ရခဲ့တဲ့ သမီးပဲ ကိုမိုးလှိုင်”

ကိုအတ္ထဝါက ခေါင်းညှိတ်ပြရင်း နားထောင်နေလိုက်သည်။ လုပ်
ငန်းဆိုင်ရာ ကိုယ်ရေး မှတ်တမ်းများအရ ဦးထွန်းအေးသည် ရေကျော်
ရုပ်ကွက်တွင် နေထိုင်ပြီး ဇနီးနှင့် သားလေးတစ်ယောက် ရှိတာကိုသာ
ကိုအတ္ထဝါသိသည်။ ယခင် အိမ်ထောင်ဖွဲ့ခဲ့ဖူးပြီး သမီးတစ်ယောက်
ရှိတယ်ဆိုတာ ယခုမှသိတော့သည်။

“အဲဒီ သမီးမှာမည်နဲ့ ဒေါ်လာ ငါးရာလောက် ဟွန်ဒီ လုပ်ချင်
လို့ပါ”

ပွန်ဒီဆိုသော သင်္ဘောသား လောက စကားမှာ နိုင်ငံခြားငွေ
 လွှဲပို့ပြီး ပြည်တွင်းသုံးငွေဖြင့် လဲလှယ် ထုတ်ယူခြင်းဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။
 ဒီကိစ္စမှာ ပြဿနာ အနည်းအကျဉ်းတော့ရှိသည်။ ဦးထွန်းအေး၏
 လစာငွေ လက်ကျန် ဘယ်လောက် ရှိသလဲ၊ ကုမ္ပဏီရုံး၏ ညွှန်ကြားချက်
 နှင့်အညီ မူရင်းလစာ၏ ၉၀%ကိုချန်ပြီးပါက ဒေါ်လာငါးရာပြည့်မီအောင်
 ပေးနိုင်ပါမည်လား၊ အလော်တီခေါ် မိသားစု လွှဲငွေ တရားဝင် လက်ခံခွင့်
 ရှိသူအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုထားသည့်ဇနီး မဟုတ်သူအား ငွေလွှဲပို့ခြင်းကို
 ကုမ္ပဏီရုံးက ခွင့်ပြုပါမည်လား။ ကပ္ပတိန်ကကော လက်မှတ် ထိုးပေးပါ
 မည်လား စသည့် ပြဿနာတွေ ဖြစ်သည်။ ဒီပြဿနာတွေကို ခည်းကမ်းနဲ့
 အညီဖြစ်စေ၊ မညီဖြစ်စေ အဆင်ပြေအောင် နားလည်မှုဖြင့် ဖြေရှင်းပေးနိုင်
 သူမှာ ကိုအတ္ထဝါ တစ်ဦးတည်းသာ ဖြစ်သည်။ ဒါတွေကို သိထားသည့်
 အတွက် ဦးထွန်းအေးက ကိုအတ္ထဝါကို အကူအညီ တောင်းနေခြင်း
 ဖြစ်သည်။ အကူအညီ တောင်းလာသူဆိုလျှင် ညစ်ချင်သည့် အကျင့်ကြီး
 ပါနေသည့် ကိုအတ္ထဝါကလည်း (သဘောပေါက်ပါတယ်နော်) ဆိုသည့်
 လူ့ရွှင်တော် ဇာကုန်၏ အမူအယာဖြင့် နည်းနည်းလေးညှစ်ပြီး ညစ်ထား
 လိုက်သည်။

ကိုအတ္ထဝါ ညစ်နေပြီ ဆိုတာကို ရိုက်စားမိသော ဦးထွန်းအေးက
 သူ့ဘဝကို သိနားလည်ပြီး ဇာနစ်စိတ်ဖြင့် ကူညီချင်လာအောင် သူ့
 အိမ်ထောင်ရေး ဇာတ်လမ်းကို စက်မှုတက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ်
 ကျောင်းသား ဘဝကစပြီး ပြောပြတော့သည်။

စက်မှုတက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ်တွင် ပထမဇနီးနှင့် သမီးရည်း
 ဘေးဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ချစ်သူကလည်း ဝိစ္စာသိပ္ပံကျောင်းသူဖြစ်သည်။ အရာ
 ရှိကြီး တစ်ဦး၏ သမီးဖြစ်၍ မာဒေါဂျစ်ဖြင့် ကျောင်းတက်သူ ဖြစ်သည်။
 ကိုထွန်းအေး ကျောင်းပြီးတဲ့ နှစ်မှာပဲ လက်ထပ်လိုက်ကြသည်။ ကိုထွန်း
 အေးအတွက် အလုပ်အကိုင် မစွမ်းပါ။ ယောက္ခမ အဆက်အသွယ်ဖြင့်

အစိုးရ ဇီဝိကိန်းတစ်ခုမှာ အငယ်တန်း အင်ဂျင်နီယာ အလုပ်ရသည်။ လစာတွေ ၄၅၀-၇၀၀ဖြင့် လုပ်ကိုင်နေစဉ် ကုန်ရေးနှုန်းကိုမယှဉ်နိုင်တော့၍ ဆူလွယ်နပ်လွယ် သင်္ဘောသား လုပ်စားရန် အလုပ်ကထွက်လိုက်ပါသည်။

အလုပ်လက်မဲ့ ဘဝဖြင့် သင်္ဘောသားဖြစ်ရန် ကြိုးစားနေစဉ် သမီးလေးကို မွေးသည်။ စားဝတ်နေရေး အခြေအနေ ပိုဆိုးသွားတော့သည်။ အိမ်ထောင်ရေး မသာမယာ ဖြစ်လာသည်။ ဇနီးက စုပုပ် ဆောင့်အောင့် လုပ်လာသည်။ ယောက္ခမအိမ်ပေါ်မှာ ဖြစ်နေ၍ ထွက်လာသည့် ဒေါသတွေကို ချွပ်တည်း ချိုးနှိမ်ထားရသည်။ ဇနီးဘက်က ဆွေမျိုးတွေက (နင့်လင်က ဒီဘဝမှာ သင်္ဘောသား ဖြစ်ပါဦးမလား) ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဇနီးကိုယ်တိုင်က (ရှင် သင်္ဘောသားမဖြစ်ခင် ကျွန်မ --- - ဖြစ်လိမ့်မယ်) ဟူ၍လည်းကောင်း မခံချိမခံသာ ပြောကြဆိုကြမန်များ လာသောအခါ ကိုထွန်းအေး စိတ်ညစ်လာသည်။ စိတ်ညစ်တော့ထုံးစံအတိုင်း အရက်သောက်သည်။ အရက်သောက်တော့ အလုပ်လက်မဲ့ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ထူးတွင် အရက်သမားဆိုတဲ့ ဂုဏ်ထူးပါ ထပ်ဆင့်ပြီး လူရာမဝင်ဖြစ်လာတော့သည်။ သင်္ဘောသားဖြစ်ရန် လမ်းစပေါ်ဦးဖြင့် လမ်းမတွေပေါ်မှာ တစ်နေကုန်အောင် လှုပ်ရှားနေပြီး နေဝင်မိုးချုပ်လို့ အိမ်ပြန်လာသည့် ကိုထွန်းအေးကို ထမင်းခူးကျွေးမည့်သူမရှိ ဖြစ်နေသည်။ မီးဖိုထဲဝင်ပြီး ရွာမွေလို့ တွေ့တာကိုစားရသည်။ နှုတ်ဆက် စကားပြောမည့်သူ မရှိ၍ ဘာမှ ရှာမတွေ့တဲ့အခါ အငတ်ခံပြီး အိမ်ရှေ့စဉ်ခန်းက ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ အိပ်လိုက်ရသည်။

ယောက္ခမ အသိုင်းအသိုင်း၏ အထင်သေး ချိုးနှိမ်မှု၊ ဘဝကို လက်တွဲပြီး စွန်းကန်လိုစိတ် မရှိသော ဇနီး၏ ရက်စက်စွာ လှော်လှူမှုတွေကို သည်းမခံနိုင်တော့သည့် ကိုထွန်းအေးက ယောက္ခီးမာနကို ထုတ်ပြလိုက်တော့သည်။

“နင်နဲ့ နင်တို့ တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံးကိုပါ ပြတ်တယ်ဟေ့။

ဒီနေ့ကစပြီး ထွန်းအေးဆိုတဲ့ အကောင် သေပြီလို့ သဘောထားလိုက်ကြတော့**

အဲဒီလိုပြောပြီး ယောက္ခမအိမ်ပေါ်က ဆင်းလာခဲ့တာ ဒီနေ့အထိ ဆိုလျှင် သူ့သမီး တစ်သက် ၁၆နှစ် ရှိပြီ ဟုဆိုသည်။

ယောက္ခမအိမ်က ဆင်းလာပြီး မိဘ အိမ်မှာ ပြန်နေသည်။ သဘောသား ဖြစ်ရန် ဆက်လက် လှုပ်ရှားနေသည်။ သုံးလခန့် အကြာတွင် ကိုထွန်းအေး အပေါ်မှာ အတော်အတန် နားလည်မှု ရှိသော ယောက်ဖအငယ် မောင်မောင်ဦး (ခေါ်) ကိုဦးက လာခေါ်သည်။ သမီးလေး သံယောဇဉ်ကြောင့် ကိုထွန်းအေး လိုက်ပါသွားသည်။ ယောက္ခမအိမ်ပေါ် ရောက်တော့ မောင်မောင်ဦးကိုတောင် (ဒီကောင်ကို ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်လာ ရသလဲ) ဆိုတဲ့ အမူအရာတွေနဲ့ ပြစ်တင် ကြိမ်းမောင်းကြသည်။ ကိုထွန်းအေး၏ ဇနီးကတော့ မူဟန် မပြောင်းဘဲ သူပြန်မပေါင်းလိုတော့ပါ ဟု အပြတ်ပြောပြီး တရားဝင် ကွာရှင်းပြတ်ခံစား တောင်း၍ ယောက်ဖကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့ရသည်။ ဘာမှ မသိ နားမလည်ရှာသေးတဲ့ သမီးလေးကို ပွေ့ချီ နမ်းစွပ်ခွင့်တောင် မရခဲ့ဟု ဆိုပါသည်။

၁၉၈၀-ခုနှစ်တွင် ကိုထွန်းအေး သဘောသားဖြစ်ပြီး နိုင်ငံခြား ထွက်နိုင်ခဲ့သည်။ ၁၉၈၅-ခုနှစ်တွင် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ မိဘမိခင်ပေးသည့် လက်ရှိ ဇနီးကို လက်ထပ်လိုက်သည်။ လက်ရှိဇနီးက ရိုးသည်။ ကိုထွန်းအေးကို ချစ်ကြောက် ရှိသေးသည်။ အိမ်ထောင် ထိန်းသိမ်းမှု နိုင်နင်းသည်။ လောက သဘာဝကို သိနားလည်ပြီး ဖွံ့ဖြူတတ် ရှိ သည်။ ဒါကြောင့်ပင် ကိုထွန်းအေးက ရေကျော် ရုပ်ကွက်ထဲကမြေညီ ထပ် တိုက်ခန်းကိုဝယ်ပြီး ဇနီးနှင့် သားကို တင့်တင့်တယ်တယ် ထားသည်။

ကိုထွန်းအေး သဘောသား ဖြစ်ပြီးနောက် သူ့ဇနီးဟောင်း၏ အကြောင်း မကောင်းသတင်းတွေကို ကြားနေရသည်။ အိမ်ထောင် သုံး

ဆက်လောက် ပြောင်းပြီး ပေါင်းပြီးဟု သိရသည်။ ဂုဏ်သိက္ခာကို မသတ်
 ဂေါ်ဒီနိုင်နှင့် အပျော်လှိုင်းဝင်လို ဖြစ်နေသည်။ မိဘ၊ အစ်ကိုတွေ၊ မောင်
 တွေနဲ့ အစေးမကပ် ဖြစ်နေသည်။ သမီးက တစ်ဆင့် ကိုထွန်းအေးကို
 ပြန်လည် ဆက်သွယ်လာသည်။ ကိုထွန်းအေးက တိုက်ရိုက် မတုံ့ပြန်သော်
 လည်း သမီးလေးကိုသနားလို့ သမီးကတစ်ဆင့် တုံ့ပြန်ခဲ့ဖူးသည်။လက်ရှိ
 ဇနီးကို အသိပေးတဲ့အခါပေး၊ အသိမပေးတဲ့အခါ မပေးဖြင့်မောင်မောင်ဦး
 ဖုတစ်ဆင့် သမီးကို ထောက်ပံ့နေခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဟုဆိုသည်။ အခုတော့
 တက္ကသိုလ် တက်ရတော့မှာဖြစ်လို့ ဒေါ်လာ ငါးရာလောက် လွှဲပို့ရန်
 ရည်ရွယ်ကြောင်း ပြောပါသည်။

“ ကျွန်တော် သမီးလေးကို မချို့ငဲ့စေချင်ဘူး။ မျက်နှာ မငယ်စေ
 ချင်ဘူး၊ ကိုရိုးလှိုင်ရယ်... ဘာမဆို သူလိုတာ မှန်သမျှ ရစေချင်တယ်။
 ပြည့်ပြည့်နဲ့နဲ့ ဖြစ်စေချင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ထောက်ပံ့နေတာ
 ပါ”

ဦးထွန်းအေး စကားတွေ ဆုံးသွားတော့ နားထောင်နေခဲ့သည့်
 ကိုအဏ္ဏဝါက ဦးကျောက်လုံး၏ မဲ့ပြုံး အမူအယာဖြင့် ခေါင်းခါလိုက်
 သည်။ မောင်သင်၏အိုက်တင်ဖြင့် လေပူ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ မျက်စိကို
 မှေးပြီး မြတ်လေး၏ အသံဖြင့် ဖြည်းဖြည်း ပြောလိုက်သည်။

“အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေလို့ အဖေနဲ့အမေ ကွဲနေတဲ့ အဖြစ်
 နဲ့ ကြုံတွေ့နေရတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဆင်းရဲချို့တဲ့
 မှုကို ဘယ်လို ရုပ်ဝတ္ထု ပစ္စည်းတွေနဲ့ ပြည့်စွက် အစားထိုးလို့ ပြည့်စုံနိုင်
 တော့မှာလဲ ဦးထွန်းအေးရာ၊ သူ့ဘဝမှာ အလိုအပ်ဆုံးနဲ့ အလိုချင်ဆုံး
 အရာတွေ ပျက်စီးဆုံးရှုံးခဲ့ပြီလေဗျာ”

ဦးထွန်းအေး၏ အစွဲကို ထိပြီး သတိရသွားဟန် တူသည်။
 သက်မရှည်ကြီးကို ချပြီး စီးကရက်မီးကို ထိုးချေ ငြိမ်းသတ်လိုက်သည်။

“ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ ကိုရိုးလှိုင်ရာ... ဖြစ်ချင်သလို မဖြစ်ဘဲ

မမြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်ခဲ့လေတော့ ကျွန်တော် သမီးလေး ကံဆိုးတယ် လို့ပဲ ပြောရတော့မှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ထောက်ပံ့နေတာပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကူညီပါဗျာ”

မမြစ်နိုင်ခရာ အကြောင်းမရှိဘူး ဆိုတာကို ကိုအတ္ထဝါ သိ သည်။ ဦးထွန်းအေးသည် တစ်လကို အမေရိကန် ဒေါ်လာ သုံးထောင်ခန့် လစာရနေသော အရာရှိကြီး ဖြစ်သည်။ ယခု ဒေါ်လာ ငါးရာမျှ ငွေလွှဲ ပေးရေး ကိစ္စမှာ ကိုအတ္ထဝါက အကျင့်ပါနေလို့သာ မမြစ်လောက် သူကြီးမင်း ပါဝါလေးကို သုံးပြီး အိုက်တင်ခံနေပေမယ့် လုပ်ပေးချင်ရင် လုပ်ပေးလို့ရသည့် ကိစ္စဖြစ်သည်။

“တကယ်လို့ ဆေးတက္ကသိုလ် တက်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ဒေါ်လာ ငါးရာလောက်နဲ့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဒေါ်လာ တစ်ထောင်ပို့လိုက်ဗျာ”

ကိုအတ္ထဝါထံမှ မမျှော်လင့်သော စကားကို ကြားလိုက်ရတော့ ဦးထွန်းအေး၏ မျက်နှာ ဝင်းထိန်သွားပြီး ကျေးဇူးတင်စကားပြောသည်။

“ဟာ... ကျေးဇူး တင်လိုက်တာ ကိုဦးလှိုင်ရာ”

“သဘောပေါက်ပါတယ်နော်”

“ပေါက်ပါတယ် ပေါက်ပါတယ်”

အဲဒီနေ့ ညနေက ဦးထွန်းအေး အခန်းမှာ ကျင်းပသည့် ထိပ် သီး အရက်ပိုင်းသို့ အခန်းရှင်၏ စည်သည်တော်အဖြစ် အလူး မိတ်ကြား ခြင်းခံရသူ ကိုအတ္ထဝါ တက်ရောက်ကြောင်း သတင်းရရှိသည်။

ရွှေအမြူတေ
ဇန်နဝါရီလ၊ ၁၉၉၃ ခုနှစ်

“အသက်ကလေးရယ်တဲ့ ဣညစ်ဇေလီ”

သင်္ဘောသား ကိုအတ္တဝါ အိမ်မှာမရှိခိုက် အကာလ ည သန်း
ခေါင်ယံ အချိန်မှာ ကိုအတ္တဝါ၏ အိမ်က တယ်လီဖုန်း မြည်လာသည်။
ကိုအတ္တဝါ၏ ဇနီး မဖြူတုတ်က အိပ်ပျက်နေပွားဖြင့် ထကိုင်လိုက်ရသည်။

“ဟလို...”

“.....”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“.....”

“ကျွန်မ ပါပဲရှင်”

“.....”

“ဟောတော်”

“.....”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

“.....”

“ကောင်းပါပြီရှင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မဖြူတုတ်သည် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်တင်လိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့ ဧည့်

ခန်းက လေးပေစီးချောင်းကို ဖွင့်လိုက်သည်။ မီးလင်းသွားတော့မှ စိတ်
ပျက် လက်ပျက်ဖြင့် ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ဆေးရုံကြီး အရေးပေါ် ဌာနက ဆက်သော တယ်လီဖုန်း ဖြစ်
သည်။ ကိုအတ္ထဝါ ခြေတွေ လက်တွေ ကျိုးနေသည့်အပြင် တစ်ကိုယ်လုံး
ဒဏ်ရာတွေ အပြည့်ဖြင့် ဆေးရုံသို့ ရောက်ရှိလာကြောင်း အကြောင်းကြား
ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးကို ရောက်
လာပါလိမ့်နာ ထိုင်တွေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆေးရုံက ဖုန်းဆက်သူ၏
အကြံပေးချက်အရ နံနက် မိုးလင်းမှ ဆေးရုံကို လိုက်သွားတော့မည်ဟု
ဆုံးဖြတ်ပြီး ပြန်မအိပ်တော့ပဲ ထိုင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုတစ်ခေါက် နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်လာကတည်းက ကို
အတ္ထဝါသည် ကမ္ဘီရ ဆိုလား၊ ဂန္ဓာရီ ဆိုလား၊ အဲဝါတွေနဲ့ အတော် အလုပ်
စွပ်နေခဲ့သည်။ ဘုရားခန်း တစ်ခုလုံးမှာလည်း ဓမ္မအင်းကွက်တွေ၊ ဥုံ
အရဟံ ဓာလုံးတွေ နေရာ အနှံ့မှာ လျှောက်ရေးနေသည်။ လွန်ခဲ့သည့်
တစ်လ လောက်ကတော့ ရုတ်တရက် အိမ်က ပျောက်သွားပြီး နောက်
တစ်ပတ် ဆယ်ရက်လောက် အကြာမှာ သူ့ဇနီး မဖြူတုတ် နာမည်နဲ့
စာတစ်စောင် ရောက်လာသည်။

မဖြူ

ဒီစာကို ပိဋ္ဌာမပေါင်း ခိုမောင်း ရွှေလျှော်ရာ ဖိုးဝင်း
တောင် တစ်နေရာက ရေးလိုက်တယ်။ ငါ့အတွက် ဘာမှ
မစိုးရိမ်နဲ့၊ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး တစ်ပါးရဲ့ မေတ္တာရိပ်မှာ ခိုလှုံပြီး
အာယုဒီဃဘေ သစ္စာ မသေဆေး ဇော်စပ်နိုင်ရေးအတွက်
ကြိုးစားနေတယ်။ ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူ့မှ မသိစေနဲ့၊ ဒီ
သေးတော်ကြီး မောင်မြင်သွားရင် တို့မိသားစု အသက်
တစ်ထောင် တစ်သောင်းမက ရှည်ပြီး ဘယ်တော့မှ မသေတဲ့
ဘဝနဲ့ လူ့ပြည်မှာ ကမ္ဘာတည် သရွေ့ အသက်ရှည် နေနိုင်

တော့မှာ ဖြစ်တယ်။ ငါ့ကို စောင့်ကြပ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက လမ်းပြပြီး ပို့ပေးလို့ ဇိုးဝင်းတောင် တစ်ခုခုမှာ တွေ့ခွင့်ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးက ဘာသက်စွဲလို့ ခေါ်တယ် အသက် တစ်ထောင် နဲ့ တစ်နှစ် ရှိပြီ။ တောင်ဥက္ကလာက ဝုရုဏ္ဏေထက်တောင် တစ်နှစ် ပိုကြီးသေးတယ်။ ကိုယ်ခန္ဓာ အရွယ်အစားက ပုပုညက်ညက်သေးသေး ဖြစ်လို့ အသက် သုံးဆယ်လောက်ပဲ ထင်ရတယ်။

ဒီပုဂ္ဂိုလ်ထူးရဲ့ အနားကို တော်ရုံ အဆက်အသွယ်နဲ့ မကပ်နိုင်ဘူး။ ငါ့ကိုတောင် သင်္ဘောသားမို့ သာသနာပြု အလှူငွေ ငါးသောင်း လှူပါရစေလို့ အသနား ခံတော့မှ သာသနာအရေးမို့ အခွင့်အရေး ပေးတဲ့ အနေနဲ့ ဘာသက်စွဲလို့ကို ဖူးခွင့် ရတာပါ။ သိပ်ကောင်းတယ်။ ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကို ဖူးခွင့်ရတာ၊ ခင်မင်ရင်းနှီးခွင့် ရတာ တို့မိသားစုအတွက် အရမ်းကောင်းတယ်။ ဘာဘဲ အသက် တစ်ထောင်ပြည့် ဈေးဖွေကဆိုရင် ရန်ကုန်နဲ့ မန္တလေးက ဘာဘဲ ကန်တော့ဖို့ လာလိုက်ကြတာ မနည်းဘူး။ နောက်ဆုံးပေါ် ဆလွန်းကား အစီးတစ်ထောင် ရှိတယ်။ ရိုးရိုး ဘတ်စီကားနဲ့ လာသူတွေ ဆိုရင် ဘာဘဲ အပိဋကတ်ခန်းနဲ့ တစ်မိုင်အကွာမှာ ကားကို ရပ်ထားခဲ့ရပြီး ခြေလှောင် လျှောက်လာကြ ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာဘဲ အနားကို ကပ်ခွင့် ဖူးခွင့် မရကြလို့ လမ်းခုလတ်က လှည့်ပြန်သွားကြရတယ်။

တို့မိသားစုနဲ့ ဘာဘဲ ကံစပ်တယ်။ ပဋ္ဌာန်းဆက် ပါတယ် လို့ ဘာဘဲက အမိန့်ရှိတယ်။ အာယုဒီဗ သက်စွဲလို့ သေးတော် ကြီး ဖော်စပ်ပြီးရင် တို့မိသားစုကို ပေးစားမယ်တဲ့။ သေးဖော် စပ်ရာမှာ ပါဝင်တဲ့ သေးအမယ် တစ်မျိုးဖြစ်တဲ့ ကျောက်သစ် နက် ရွာစွေဖို့ ခရီးထွက်ရင် အတူ ခေါ်သွားမယ်လို့ အမိန့် ရှိတာနဲ့ ဘာဘဲ ခရီးထွက်နိုင်မယ့် အချိန်ကို တစ်လလောက်

ကြာဆောင် စောင့်ခဲ့ရတယ်။

အသက်ရှည် မသေသေး ခော်စပ်ရာမှာ ပါဝင်တဲ့ သေး
အမယ်တွေက ဒီဘဝကမ္ဘာမှာ ပွင့်တော်မူကြတုန်းသော ဘုရား
ငါးဆူကို ရည်စူးတဲ့ ကန့်၊ ယမ်းစိမ်း၊ ဝုတ္တက တို့လို ဓာတ်ဝေရည်
ငါးမျိုးပါတဲ့ ပဉ္စတော့ ဓာတ်ပေါင်းရည်၊ ဝုဒ္ဓရဲ့ ဝုဏ်တော် ကိုယ်
ကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ သကာ၊ များ၊ တင်လဲ၊ ထောပတ် တို့လို
မျိုး မြန် ရသာ ကိုးမျိုးပါတဲ့ နဝမဂုရုသကိုးပါး၊ ဘုရားရှင်ရဲ့
စက်လက္ခဏာတော်တွေကို ရည်ညွှန်းတဲ့ ဝန်းပေါင်း တစ်ရာ
ရှစ်မျိုးတို့ ဖြစ်တယ်။ ဝန်းပေါင်း တစ်ရာရှစ်မျိုး အနက်
ကျောက်သဇင်နက် တစ်မျိုးပဲ လိုတော့တယ်။ ကျန်တာတွေ
အေးလုံး အသင့် စီရင်ပြီးမော့ပြီ။

ကျောက်သဇင်နက် ဆိုတာ ကျောက်တောင် နံရံမှာ ကပ်
ပြီး ပေါက်တဲ့ အနက်ရောင် အောင်းဖိုတဲ့ သဇင် တစ်မျိုး ဖြစ်
တယ်။ ကမ္ဘာမှာ မြန်မာနိုင်ငံမှာပဲ ရှိတဲ့ ရှားပါးတဲ့ သဇင်မျိုး
ဖြစ် တဲ့အပြင် ကျေးငှက် တီဇ္ဇာန်တို့တောင် မနား မရောက်
နိုင်တဲ့ နေရာ အမြင့်မှာပဲ ပေါက်လှေ့ ရှိတယ်လို့ ဆိုတယ်။
အဲဒီ သဇင် နက်ကို ရပြီးရင် ဝန်း တစ်ရာရှစ်မျိုးကို အရိပ်မှာ
ခြောက်ဆောင် ထားပြီး ပြာဖြူဖြစ်ဆောင် နှံသာ ထင်းမီးခွဲ
ပြာချရမယ်။ ဝန်း ပေါင်းပြာရယ်၊ နဝမဂုရုသရယ်၊ ပဉ္စတော့က
ဓာတ်ပေါင်းရည် တို့ကို သမဆောင် ရောမွှေပြီး လက်ခွဲ ကော်၊
တစ်ခါ လျက်ပါက အသက် တစ်ထောင် ရှည်နိုင်တယ်။
နှစ်ခါသုံးခါ လျက်ပါက အသက်တစ်သောင်း တစ်သိန်းမက
လျှင်မှာ နေရမယ်လို့ ဘာက မိန့်တော်မူတယ်။ ဒီအကြောင်း
တွေကို ဘယ်သူ့မှ မသိစေခဲ့ရဘူး...။

တို့ မိသားစု အကြောင်းကို တို့ပဲ သိတယ်။ ဆင်းရဲ
ဒုက္ခမျိုးစုံကို ဖြတ်သန်း ကျော်လွှားပြီးမှ ဒီဘဝ ဒီအခြေအနေကို
ရောက်ခဲ့ရတယ် ဆိုတာ သူများတွေက သိကြတာ မဟုတ်ဘူး။

ဝင်စင်လစာ တစ်ရာငါးသယ်သာ ရတဲ့ တပ်မတော် အငြိမ်းစား
ဘဝ၊ အမဲဖျက် ရောင်းရတဲ့ လမ်းစား ရေးသည်ဘဝနဲ့
သင်္ဘောသား ဖြစ်မောင် ကျားကုတ်ကျားခဲ ကြီးစားခဲ့ရတယ်။
သင်္ဘောသား ဖြစ်လာလို့ ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ တိုက်ခံအိမ်နဲ့
စိမ်ကျကျ နေရမယ့် အချိန်လည်း ရောက်ရော... ငါ့အသက်က
ငါးသယ် ကျော်နေပြီ။ ကံကောင်းလို့ လူ့ပြည်မှာ နောက်ထပ်
နေရလှရင် သယ်နှစ်လောက်ပဲ နေရတော့မယ်ဆိုတော့ စိတ်ပညစ်
ပဲ နေပါ့မလား...။

နောက်ပြီး ပိုဆိုးတာက... ငါ လူပျိုလူလွတ် ဘဝနဲ့ ငယ်
တုန်း ဇွယ်တုန်း၊ သန်တုန်း မြန်တုန်း ဟော... အခုတော့
တံခါးဖွင့် ရှေးကွက် စီးပွားရေးစနစ် ကျင့်သုံးနေပြီမို့၊ သာယာ
စိုပြည်ပြီး ကာရာမိုကေမှာ လှယဉ်ကျေးမယ်တွေနဲ့ မြူးရ
ပျော်ရမယ့် ခေတ်လည်း ရောက်ရော ငါက အဘိုးကြီး ဖြစ်ပြီး
သေရတော့မယ် ဆိုတော့ နှင် စဉ်းစားကြည့်ပါလား... ဝမ်း
မနည်းပဲ နေမလားလို့။

တော်ပါသေးရဲ့၊ အခုတော့... ကံကောင်း ထောက်မလို့
ဘသက်ရှည်နဲ့ တွေ့ပြီး လူ့ပြည်မှာ အကြာကြီး နေရတော့မယ်
ဆိုတော့ အရမ်း... အရမ်းကို ဝမ်းသာသွားပြီ၊ မဖြူ... နှင်ကော
ဝမ်းမသာဘူးလား၊ ဆေးတော်ကြီး ဖော်စပ်ပြီးရင် ဘာက တို့
မိသားစုကို အလျှင် ပေးစား မယ်တဲ့။ ဒီအကြောင်းတွေကို
ဘယ်သူမှ သွားမပြောနဲ့နော်။ ဒီသတင်း ပေါက်ကြားသွားရင်
လူ့ပြည်မှာ အကြာကြီး နေချင်တဲ့ လူတွေက ဘာကို အကျွန်ုပ်တို့
အနိုင်ကျင့်ပြီး ဆေးကို လှယူတဲ့ပထမ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာကို
သတော့ပေါက်ပါ။

သင်္ဘော ပြန်လိုက်ဖို့အတွက် သင်္ဘော ကုမ္ပဏီက ကိုယ်
စားလှယ်က လာခေါ်ရင် မလိုက်တော့ဘူးလို့ ပြောလိုက်၊ တစ်
သက်လုံး ဘယ်တော့မှ မလိုက်တော့ဘူးလို့ ပြောလိုက်။ သက်

ရှည်သေးတော်ကြီး ဖော်ပြီး ရောင်းစားရင် သင်္ဘောလိုက်တာ ထက် စီးပွားဖြစ်စုံတင်စေ ကမ္ဘာမှာ အချစ်သောဆုံး ကုသေကြယ် သူဌေးကြီး ဖြစ်နိုင်တယ်။

မနက်မြန်ဆိုရင် ကျောက်သစ်နက် ရှိတဲ့ နေရာလို့ ဘာဘဲ၊ ဖောရုံမှာ တတ်ကျနေတဲ့ အရပ်ကို ခရီး ထွက်ရမယ်။ ရုခိုင်ရိုးမ တောင်ကြီး တစ်နေရာက တောနက်ကြီးထဲမှာ ရှိတဲ့ ကျောက်ဂွေတောင် ဆိုတဲ့ နေရာလို့ သိရတယ်။ လူနေ ရပ်ရွာ ထွေကနေ ဖိုင်တစ်ရာလောက် ဝေးကွာပြီး တောင်တက် တောင် ဆင်း ခရီးကို တစ်ပတ် ဆယ်ရက်လောက် ခြေလျင် လျှောက် သွားရမယ်လို့ ပြောတယ်။ ငါ့အတွက် ဘာမှ မနိုးစိမ့်၊ အနန္တော အန္တငါးပါးရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်နဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုကို ခံယူပြီး ဘာဘဲ၊ မေတ္တာရိပ်မှာ ခိုလှုံပြီး လိုက်ပါသွားမှာမို့ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘာ အန္တရာယ် မှ မရှိဘူးဆိုတာ ယုံကြည်စိတ်ချ လို့သာအေးပါ။ ခရီးထွက်ရာ က ပြန်ရောက်တော့မှ စာရေးဦးမယ်။ တော်သေးပြီ။

ချစ်ဇနီး မဖြူနှင့် သားသမီးများကို အချစ်များ စွာဖြင့် ..
နိုးလှိုင်
ဘသက်ရှည် အပိဋ္ဌာန်ဇနီး
ဖိုးဝင်းတောင် တစ်နေရာ။

ရန်ကုန် ဆေးရုံကြီး အရိုး အထူးကု လူနာခန်းသို့ မဖြူတုတ်
 ရောက်သွားသောအခါ မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် သူ့ယောက်ျား ကိုအတ္ထဝါ၏
 ပုံသဏ္ဍာန်က အီဂျစ်က ရှေးဟောင်း မင်္ဂလာ အလောင်းကြီးနှင့် တူနေ
 သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးကို ကျောက်ပတ်တီး ခည်းထားသဖြင့် မျက်စိပေါက်
 နှစ်ပေါက်နှင့် ပါးစပ်တစ်ပေါက်သာ ကျန်တော့သည်။

တာဝန်ကျ သူနာပြု ဆရာမလေး ပြောပြချက်အရ တစ်ကိုယ်
 လုံးမှာ ရှိသမျှ အရိုးတွေ အကုန်လုံးနီးပါး ကျိုးပြီး ဆေးရုံကို ရောက်လာ
 သည် ဟု ဆိုသည်။ ထိုးထိုးထောင်ထောင် တိုးလို့တွဲလောင်းတွေထဲက
 မကျိုးမပဲ့ မပြတ်မတောက်ပဲ အကောင်းပကတိ ကျန်တာဆိုလို့ နားရွက်
 နှစ်ဘက်၊ နှာခေါင်းနှင့် အတွင်းပိုင်း ရောက်နေတဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်း
 တချို့သာ ကျန်သည်ဟု ဆိုသည်။ မဖြူတုတ်က (တော်ပါသေးရဲ့)ဟု
 တိုးတိုး ရေရွတ်ပြီး သက်မ ချလိုက်သည်။

ကိုအတ္ထဝါ၏ အခြေအနေမှာ တစ်ကိုယ်လုံးကို ကျောက်ပတ်
 တီး ကိုင်ထား၍ မလှုပ်နိုင်တာက လွဲပြီး သက်တောင့်သက်သာ ရှိနေဟန်
 တူသည်။ မျက်လုံးတွေက လန်းဆန်းနေသည်။ ပါးစပ်က ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်
 ဖြင့် သွက်သွက်လက်လက် စကားပြောနိုင်သည်။

“ရှင့်မလဲတော်... ဖြစ်လိုက်ရင် အသည်းအသန်နဲ့ အဆန်းချည်း
 ပဲ... မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း ဘယ်လို ဖြစ်လာတာလဲ ပြောခမ်း
 ပါဦး”

ရခိုင်ပြည်နယ် ဝဏ္ဏီနယ်ထဲက ကိုကိုတင်္ဂါ ရွာကြီးကနေ ရိုးမ
 တောင်ကြီးဘက်ကို တစ်တောင် တစ်တောင်တက်ဖြင့်တစ်ဆယ့်ငါးရက်
 တိတိ သွားပြီးသောအခါ တောင်နီနားက ကျောက်ကွဲတောင် စခန်း
 ဆိုတဲ့ နေရာကို ရောက်သွားသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ကျောက်ကွဲတောင် ဆိုသည့် အတိုင်းပင် ပေသုံးရာလောက်ဖြင့်
 သော ကျောက်တောင်ကြီးမှာ အလယ်တည့်တည့်က ထက်ခြမ်းကွဲနေပြီး

လျှိုမြောင် ချောက်ကမ်းပါးကြီး ဖြစ်နေပါသည်။ တစ်ခြမ်းနှင့် တစ်ခြမ်း ပေစွန်ဆယ်လောက်တောင် ဝေးကွာနေသည်။ မြေပြင် လျှိုမြောင် ခမ်းချောင်းထဲက ရပ်ပြီး မောကြည့်လိုက်လျှင် လွင့်နေအောင် မြင့်မားမတ်စောက်လှသည့် ကျောက်ကမ်းပါးကြီးမှာ တွယ်ကပ်ပြီးပေါက်နေကြသည့် သစ်ခွရိုင်း မျိုးနဲ့တို့ ရောင်နဲ့ ဖူးပွင့်နေတာကို တွေ့ရသည်။ သစ်ခွရောင် နဲ့ တွေ့ထဲမှာ နီညိုရောင် နက်မှောင်မှောင် သစ်ခွရိုးတံရှည် တစ်မျိုးကို မြင်တယ် ဆိုရင်ပဲ ဘသက်ရှည်က အဲဒါ ကျောက်သစ်နက်ပဲ ဆိုပြီး ဝမ်းသာအားရ ချိတ်တက်တော့သည်ဟု ဆိုပါသည်။

ရခိုင်ဒေသမှာ ကြက်တူရွေးပန်း ဟုခေါ်သော သစ်ခွတစ်မျိုး ဖြစ်သည်ကို သိသော်လည်း ဘသက်ရှည် ကိုယ်တိုင်က ကျောက်သစ်နက်ပါဟု ပြောနေ၍ မငြင်းသာတော့ပဲ ဘသက်ရှည်နှင့် အတူ ကျောက်ကမ်းပါးကြီးကို တွယ်ချိတ် တက်ခဲ့ကြသည်။ ဆွဲရော ကိုင်ရော ဆိုလို့ သစ်ခွရိုင်း အကိုင်းအခက်ကလေးများသာ ရှိသော မတ်စောက် မြင့်မားသည့် ကျောက်တောင် နံနံကြီးကို ချိတ်တက်နေကြစဉ် ပေတစ်ရာလောက် အမြင့်ကို အရောက်မှာ ခြေချော်ပြီး နှစ်ယောက်လုံး တစ်ဖြိုင်တည်း ပြုတ် ကျခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။

“ဒါဖြင့် ဘသက်ရှည်ကော ဘယ်မှာလဲဟင်”

မဖြူတုတ်က မတွေ့ဖူး၊ မမြင်ဖူးသေးသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကို ဖူးတွေ့ချင်၍ ဆေးရုံတင်ထားရသည် အထင်ဖြင့် မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျွတ် နေရာတင် ပွဲချင်းပြီးတာပဲ၊ အလောင်းတောင် မသယ်နိုင်လို့ အဲဒီမှာပဲ ပစ်ထားခဲ့ရတယ်”

ကျောက်တောင်ပေါ်က ပြုတ်ကျပြီး မသေပဲ ကျိုးပဲ့ ရွံ့စောင်းသွားတဲ့ ကိုအဏ္ဍဝါကိုတော့ ဆူးပုတ်ကုန်းရွာက ကြိမ်ခတ်အဖွဲ့တွေက တွေ့ပြီး သင်္ဘောသားပါလို့ ပြောတာနဲ့ ထမ်းယူလာခဲ့ကြတာဟုသိရသည်။ သံတွဲမြို့ ဆေးရုံကြီးမှတစ်ဆင့် ရန်ကုန် ပြည်သူ့ ဆေးရုံကြီးသို့ ရောက်လာ

ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆူးပုတ်ကုန်း၊ ရွာသားတွေက ကျွေးမွေးတဲ့ တသက်စွည်ရဲ့ အလောင်းကို ခစ်ဆေးကြရာတွင် အတွင်းခံ ကောင်းဘီအိတ်ထဲမှာ တွယ်ချိတ်နဲ့ တွယ်ချိတ်ပြီး ပိတ်ထားသော အမျိုးသား မှတ်ပုံတင် ကတ်ပြားကို တွေ့ရှိရ၍ ယူလာခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုပါသည်။

အမည်- မောင်ညွှန်။ မွေးသက္ကရာဇ်- ၁၉၄၀- ခုနှစ်ပါတဲ့ ခင်ဗျား။

ရွေးချယ်စေ

ဇွန်လ၊ ၁၉၉၇ ခုနှစ်

“လူရယ်လို့ ပြစ်လာရင်ကွယ်”

ဟို ရှေးရှေးတုန်းက ကန်သာယာရွာကြီး၏ နံနက်ခင်း တစ်ခုမှာ ထူးခြားစွာ ထွက်ပေါ်လာသည့် သတင်းစကား တစ်ခုကြောင့် တစ်ရွာလုံး အုတ်အော်သောင်းနှင်း ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ကြားရသည့်သတင်းစကား မှန်မမှန်ကို သိရှိနိုင်ရန် ပန်းပုဆရာကြီး သီလဝိသုဒ္ဓိအိမ်ရှိရာ ရွာဦးစေတီတော်ကြီး အနီးသို့ အပြေးအလွှား သွားနေကြသည်။

ပန်းပုဆရာကြီး သီလဝိသုဒ္ဓိ၏ ဖြဲဝင်းကျယ်ကြီးထဲက အိမ်ကြီးထဲမှာ လူတွေ ပြည့်ကျပ်သွားသည်။ အိမ်ပေါ် အိမ်အောက်နှင့် ပန်းပုအလုပ်ရုံမှာ နေရာလပ် မကျန်အောင် မြင်တွေ့လိုသူတွေ တိုးဝင်ကြည့်စွဲနေကြသည်။ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်က တကယ့်ကို အံ့ဩမကုန်နိုင်ဖွယ်ရာ ဖြစ်နေတော့ သည်။ မနေ့က ညနေအထိ သစ်သားရုပ်အဖြစ် ရှိနေခဲ့သော အမျိုးသမီး ပန်းပုရုပ်ထု လှလှလေးသည်။ သဝိညာဏက အသက်ဝင်ပြီး လူစင်စစ်ဖြစ်နေကာ ပန်းပုဆရာကြီး အနီးမှာ ကျွဲကျွဲလေး

ထိုင်နေတာကို တွေ့လိုက်ကြရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ပန်းပုဆရာကြီး သီလဝိသုဒ္ဓိနှင့် ဤအမျိုးသမီးရုပ်တု အကြောင်းကို ကန်သာယာ တစ်ရွာလုံး သာမက ကန်သာယာ တိုက်နယ် တစ်ခုလုံးက သီနေခဲ့ကြတာ နှစ်အတန်ကြာပြီ ဖြစ်သည်။ ဆရာကြီးသည် ပန်းပုအရာတွင် ပါရဂူ တစ်ယောက်ဟု ဆိုရလောက်အောင် လက်ရာမြောက်သူ ဖြစ်သည်။ ဆရာကြီး ထုဆစ်သည့် ပန်းပုလက်ရာများ အားလုံးပင် အသက်ဝင်ပြီး ပကတိ ရုပ်တုပစ္စည်းတွေလားဟု ထင်မှားလောက်သည်။ အရိုး၊ အရွက်၊ အပွင့်အခက်၊ အပူးအင့်အရံပါသည့် ပန်းထောင်၊ ပန်းဆွဲ၊ တွဲရစ္စကနုတ်တို့က လေအသုတ်မှာ လှုပ်နေသလားဟု ထင်ရသည်။ ရွှေကော်စောအုပ်လျက် ခြံပုခက် တင်ထားသည့် ဆင်မယဉ်သာကလည်း ယိမ်းထိုး လှုပ်လီ ဟန်ချီနေသလားဟု ထင်ရသည်။ လည်ဆံမွှေးပွဖြင့် မာန်ဖီနေသည့် ခြင်္သေ့ရုပ်နှင့် ပါးစပ်ကို မြဲပြီး လက်သည်းတွေ ကားထုတ်ထားသော ကျားရုပ်တို့ကလည်း ကြည့်နေသူ လှုပ်လိုက်လျှင် ခုန်အုပ် ကိုက်စားတော့ မလားဟု ထင်ရသည်။ ပြူးတော့မယောင်၊ ရယ်တော့မည့်အလား ဖော်ရွေသည့် မျက်နှာထား တွေဖြင့် လာကြည့်သူကို လက်ကုတ်ပြီး နှုတ်ဆက် တော့မလား ထင်ရသည့် လူရုပ်တွေကလည်း အသက်ဝင်လှပါပေသည်။

ပန်းပု ပညာမှာ ဤမျှ ပါရမီ ထူးချွန်ပါသော်လည်း ဆရာကြီး၏ ကမ္ဘာဝရေ ကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေး မလှ၍ ဒီဘဝမှာ အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်ပြီး လူပျိုကြီး ဖြစ်နေရရှာသည်။ အရပ် ဆိုးရသည့်အထဲ အရပ်ကပု၊ အသားကမည်း၊ ဝိုက်ကန္တ ဆိုတော့ ဆရာကြီးကို ဘယ်မိန်းမကမျှမကြိုက်ကြပေ။ ဆရာကြီးသည် ငယ်စဉ်ကပင် ဝါးပါးသီလ မြဲခဲ့သည်။ ဝါတွင်းဝါပ လပြည့် လကွယ်တွင် ဥပုသ် မဖျက် ဖောင့်သည်။ သက်သတ်လွတ်စားသည်။ မိဘအမွေ မီးပွားဥစ္စာတွေ ရလိုက်သည့်အပြင် ဆရာကြီး၏ သီလ သမာဓိ ပညာဂုဏ်တို့ကြောင့် စားဝတ်နေရေး မဆင်းရဲသော်လည်း

ဘဝက အကျိုးပေး နည်းခဲ့၍ အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်ပြီး မိန်းမ မရ၊ အိမ်ထောင်မကျပူးသေးသည့် ဒုက္ခဆင်းရဲကို ခံစားနေရသည်။

ဆရာကြီးသည် အရုပ်ဆိုးလို့ မိန်းမ မရနိုင်သည့် ဒုက္ခမှ တချို့ တစ်ဝက် သက်သာစေတော့ ဆိုသည့် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် အမျိုးသမီး ရုပ်ထု လှလှ တစ်ခုကို ထုလုပ်ခဲ့လေသည်။ ထုလုပ်ရာတွင် ထူးခြားသည့် တခြား ရည်ရွယ်ချက်လည်း ရှိသေးသည်။ ဤအမျိုးသမီး ရုပ်ထုကိုပင် မိမိ၏ ဇနီးမယားအဖြစ် သဘောထားမည် ဖြစ်၍ လည်းကောင်း၊ မိမိ၏ ပန်းပုပညာ အစွမ်းကို ပြလို၍ လည်းကောင်း ထုလုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာကြီးသည် သာမန်ရုပ်ထု အတတ်ပညာနှင့် ပန်းပု ပညာဆိုတာကို ကွဲပြားအောင် ဤအမျိုးသမီးရုပ်ထုတွင် ပြထားလေသည်။ သာမန် အမျိုး သမီး ရုပ်ထု တစ်ခုသာ ဆိုပါက ထမီ အင်္ကျီ ဝတ်ပြီးသား ပါသည့် လူ့ရုပ်လုံးပေါ်အောင် ထုပြီး အချောကိုင်၍ ဆေးခြယ်ရုံသာ လိုသည်။ မျက်နှာနှင့် ခြေလက်တွေကို အသားရောင်သုတ်၊ ဆံပင်နေရာမှာ အနက်ရောင်သုတ်၊ မျက်ခုံး မျက်လုံးတွေကို ဆေးနဲ့ရေး၊ နှုတ်ခမ်းကို အနီရောင်ဆိုး၊ ထမီနှင့် အင်္ကျီတွေကို သင့်ရာတော်ရာ အရောင်ခံ၍ အပွင့်အခက် အရောင်ကွဲလေး ဖြင့် လှပတင့်တယ်အောင် ဆေးချယ်လိုက် လျှင် ကိစ္စပြီးပြီ ဖြစ်သည်။ သာမန်အရုပ် မဟုတ်သော ပန်းပု လက်ရာပြ ရုပ်ထုဆိုသည်မှာ အချိုးအဆစ် ပြေပြစ်ရုံသာမက လူ့အင်္ဂါအစုံ ပါရမည်ဟု ဆိုသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်းအသီးသီးမှာ ရှိရမည့် အရေးအကြောင်း၊ အမွှေးအမြင်တို့ကို ပကတိ လူနှင့် တူအောင် ထိုးစိုက် ထုဆစ်နိုင်ရမည်ဟု ဆိုသည်။

ဇနီးမယားအဖြစ် သဘောထားမည့် ဤအမျိုးသမီးရုပ်ကို ထု လုပ်ရန်အတွက် သစ်အမျိုးအစားကိုပင် ဂရုတစိုက် ရွေးချယ်ခဲ့လေသည်။ ဆေးသုတ်မည့် အရုပ် မဟုတ်သည့်အတွက် လူ့အသားအရောင်နှင့် တူ သောသစ်ကို ရွာထုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျန်းသားက ညိုသည်၊ ပျဉ်းကတိုး

သားက နီသည်။ သစ်ငနက်က မည်းသည်။ မကျည်းက ဖြူလွန်းသည် အပြင် အူတိုင်က မည်းနေသည်။ တော်တော်နှင့် စိတ်တိုင်း မကျွန်ုပ်ပဲ နောက်ဆုံးကျမှ ရွှေနှု အဆင်းသို့ ဝင်းဝါသော အရောင်ရှိသည့် သက်ရင့် ပိန္နဲသားကို ရွေးခဲ့လေသည်။

ဤ အမျိုးသမီးစုတ်ကို ထုလုပ်ရာတွင် ဆရာကြီးသည် သူ၏ ပညာအမွေကို ဆက်ခံမည့် တစ်ဦးတည်းသော သားတပည့်ဖြစ်သူ တူအရင်း ဝလရူပ၏ အကူအညီကိုပင် မယူဘဲ ကိုယ်ပိုင် သီးသန့် အလုပ်ခန်း ထဲမှာ တံခါးပိတ်ပြီး ကိုယ်တိုင် ထုလုပ်ခဲ့သည်။ အမျိုးသမီး ကိုယ်လုံးတီး အင်္ဂါခုံ ထုလုပ်ရမည်ဖြစ်၍ တူသား လူမျိုးလူရွယ်ကို မဖွယ်မရာ မမြင်တွေ့ ရေချင်တာလည်း ဖြစ်မည်။ အရပ်အမောင်း ငါးပေ လေးလက်မ ရှိပြီး အချိုးအဆစ် အဖုအထစ် ပြေပြစ် ချောမောလှသည့် အသက် တစ်ဆယ့် ရှစ်နှစ် အရွယ် လုံမငယ် အရုပ်ကို ထုသည်။ ဆရာကြီးကို အမြဲကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည့် မခိုတရီ မျက်နှာလှလှလေး ဖြစ်အောင်ထုဆစ်သည်။ နက်မှောင် ရှည်လျားပြီး အားကောင်းလှသည့် ဆံပင် အစစ်တွေကို ဦးခေါင်းမှာ ထိုးစိုက် တွယ်ကပ်ပြီး တစ်ပတ်လျှိုထုံးကာ ဝဲဘက်ပန်းပေါ်မှကျော်၍ ရှေ့ကိုချသည်။ ကျလာသည့် ဆံပင်တွေကို ခုကိုင်ပြီး ရွရွလေးပွတ်သပ် ကိုင်တွယ်နေလေဟန် ဖန်တီးသည်။ မျက်ခုံးမျက်တောင် မှအစ အမွှေးအဖျင် ရှိရမည့် အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း နေရာတွေမှာ အမွှေးအဖျင် အစစ် တွေကို သဘာဝကျအောင် ထိုးစိုက် တွယ်ကပ်သည်။ ဣယ့်လွန်သူ မိခင်ကြီး ဝတ်ဆင်ခဲ့သည့် စိန်နားကပ်ကို ပန်ပေးနိုင်ရန် နားပေါက်ကလေးတွေ ဖောက်သည်။ စိတ်တိုင်းကျထုဆစ်၍ အချောကိုင်ပြီးသောအခါဂန္ဓာလရာစိတ်တိုင်းက လာသော အမိုးတန် ပိုးအင်္ဂါ ပိုးထမီတို့ကို အကျအနု ဝတ်ဆင်ပေးလိုက်သည်။ မိဘ ဘိုးဘွားများထံမှ အမွေရထားသည့် ဆွဲကြိုး၊ ဘယကပ်၊ လက်ဝတ်ရတနာတွေကိုပါ ဝတ်ဆင်ပေးလိုက်သောအခါ အို...ဘာပြောကောင်းမလဲ လှလိုက်တာ...အသားက ရွှေလိုဝင်း၊ အဆင်း

က ချစ်စဖွယ်၊ အရွယ်က ဂေါရီလေးမို့ ဆရာကြီးက သုဝဏ္ဏသီဟိုဟု အမည်မှည့်လိုက်လေသည်။

သုဝဏ္ဏသီဟို အမျိုးသမီးရုပ်ကို ပွဲထုတ်သည့် နေ့က လာကြည့်ကြသူတိုင်းပင် ဆရာကြီး၏ ပန်းပုပညာကို လက်ဖျားခါကြရသည်။ တော်လိုက်တာဟု ချီးမွမ်းထောပနာပြုကြသည်။ ဆရာကြီး ကွယ်လွန်ပါက ဒီပညာတွေ ဆရာကြီးနှင့်အတူ သေရွာကိုပါသွားမှာ ခိုးရိမ်နေကြသည်။ ဒီအတွက်တော့ မခိုးရိမ်ပါနဲ့ဟု ဆရာကြီးက ဆိုသည်။ အတူနေသား တပည့်ဖြစ်သူ တူအရင်း ဝလရူပကို တစ်စေ့ချန် ပညာအမွေပေးနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ တော်ပါသေးရဲ့ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြရသည်။ ဝလရူပက ဆရာကြီးရဲ့ တူအရင်း ဆိုပေမယ့် ဆရာကြီးလို အရုပ်မဆိုး၊ မြောင့်မြောင့်တောင့်တောင့် ယောက်ျားပီသသော ကိုလူချော ဖြစ်သည်။

ဆရာကြီးသည် သုဝဏ္ဏသီဟိုကို ဇနီးမယားအဖြစ် သဘောထားပြီး ဆက်ဆံသည်။ ထမီအင်္ကျီအသစ်အဆန်းတွေကို လဲပေးသည်။ လက်ဝတ် ရတနာ အမျိုးမျိုး ဆင်ခြန်းပေးသည်။ ကြင်နာယုယရွာ ပွေဖက်ချောမြူသည်။ ချိုသာ နူးညံ့သော ဇကားတွေ ပြောပြီး ချစ်တင်းနှောသည်။ ည အိပ်ရာဝင်လျှင် သုဝဏ္ဏသီဟိုကို ခြင်ထောင်တွင်း သွင်းပြီး ဖက်အိပ်သည်။ ဒီ အကြောင်းတွေကို သိနေသူ ရွာသူ ရွာသားတွေက ဆရာကြီးကို ရူးသွားပြီဟု ပြောနေကြလေသည်။

ဒီလိုနဲ့ သုံးနှစ်သုံးမိုး နေလာပြီးမှ တစ်ရွာလုံး အုတ်အော် သောင်းနှင့် ဖြစ်ရသည့်နေ့ နံနက်စောစောမှာ ဆရာကြီး ဘုရားရှိခိုးနေစဉ်ဝတ်ဖြူစင်ကြယ် ဝတ်ထားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတစ်ပါး ဆရာကြီးရှေ့မှာ ဘွားခနဲပေါ်လာသည်။

“ပညာရှင် သူတော်စင် သီလဝိသုဒ္ဓိ သင်၏ သီလ သမာဓိပညာကို လေးစားဂုဏ်ပြုသည့် အနေဖြင့် ဆုလာဘ်တစ်ခု ချီးမြှင့်ရန် အထက်

အမိန့်ဖြင့် ကျွန်ုပ်ကြွလာသည်။ လိုရာရာကို တောင်းပါ။”

“ဝမ်းသာလှပါသည်။ ဘိုးတော်ဘုရား၊ ဘုရား တပည့်တော်၏ ပန်းပုရုပ်ထု သုဝဏ္ဏသီရိကို သစ်သားရုပ်ထုဘဝမှ လူသားစင်စစ် ဖြစ်အောင် တန်ခိုးတော်ဖြင့် ဆောင်ရွက်ပေးတော်မူပါဘုရား။”

“ကောင်းပါပြီ။ သီလဝိသုဒ္ဓိ၊ သင်၏ အရုပ်ကို ခြင်ထောင်ထဲက ထုတ်ယူလိုက်ပါ။”

သုဝဏ္ဏသီရိအရုပ်ကို ခြင်ထောင်ထဲက ထုတ်ယူလာပြီး ပုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ရှိရာ ဘုရားစင်ဘက်သို့ လှည့်၍ ရုပ်စေသည်။ သူတော်စင်သည် မန္တန်တစ်ခုကို ရွတ်ဆို၍ သောက်တော်ရေစင်ဖြင့် အရုပ်၏ မျက်နှာနှင့် ကိုယ်ခန္ဓာအနံ့ကို တောက်ဖျန်းလိုက်ရာ သုဝဏ္ဏသီရိသည် ရုတ်တရက် ချက်ချင်းပင် သစ်သားရုပ်ထု ဘဝမှ လူသားစင်စစ် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။ သုဝဏ္ဏသီရိက ဘုရားစင်နှင့် သူတော်စင်တို့ကို လက်အုပ်ချီလိုက် ဧည့်မှာပင် သူတော်စင်သည် မြင်ကွင်းမှ ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။ ဆရာကြီး သီလဝိသုဒ္ဓိနှင့် ဆရာကြီး၏ တူလေရူပတို့မှာ ကိုယ့်မျက်စိကိုယ် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြ၍ သုဝဏ္ဏသီရိကို မျက်လုံးပြူးကြီးတွေဖြင့် ဝိုက်ကြည့်နေကြသည်။ သုဝဏ္ဏသီရိက ဝလရူပကိုပြူးကြည့်ပြီး မျက်စိ တစ်ဘက် မှိတ်ပြသည်။

ထူးဆန်းသည့် သတင်းကြီးဖြစ်၍ ချက်ချင်းပြန်သွားသည်။ တစ်ရွာလုံးမှာ ရှိသမျှလူတွေ ပန်းပုဆရာကြီး အိမ်ကိုပြေးလာပြီး ကြည့်ကြသည်။ သုံးနှစ်သုံးမိုး သစ်သားရုပ်ဘဝဖြင့် မတ်တပ်ရပ်နေခဲ့သော သုဝဏ္ဏသီရိသည် လူသားစင်စစ်ဖြစ်ပြီး ဆရာကြီးအနီးမှာ ခေါင်းငုံ့၍ ကန့်ကန့်ကလေး ထိုင်နေတာကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ နံနက် ၇-နာရီလောက်ကပေါ့ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် လာရောက် ကြည့်ရှုသူတွေကို ဆရာကြီးက ခိုင်ခံ့ ရှင်းပြနေရသည်။ အားနာ လေးစားလောက်သည့် ရွာမိရွာမ၊ ဘုရား ဒါယကာ ကျောင်းဒါယကာကြီးတွေပါ ရောက်လာပြန်တော့

ဖျာခင်းပေးပြီး ကွမ်းဆေး လက်ဖက်တို့ဖြင့် ဧည့်ခံပြန်သည်။ ဒီလိုနဲ့ နေ့မှန်းတည့်ချိန်အထိ လာကြည့်သူတွေ မခံ တဖွဲ့ဖွဲ့ဖြစ်နေသည်။

ထူးဆန်းသည့် သတင်းမို့ နေ့ခင်းပိုင်း ရောက်သောအခါ ရွာဦး ကျောင်း ဆရာတော် ဘုရားကြီးပါကြွလာပြီး ရွှေစားတော်မူပြန်၍ ရိုရို သေသေ ဧည့်ခံပြန်သည်။ ရုပ်ဝေ ရုပ်နီးမှ သတင်းစကားကြား၍ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြသည့် လူကြီးလူကောင်းများ၊ ဆရာကြီး၏ ဆွေမျိုး မိတ်သဟာများ များပြားလွန်း၍ အိမ်နဲ့ လူနဲ့ ပြည့်နေသည်။

ညနေ ၄-နာရီလောက်တွင် ဆရာတော် ဘုရားကြီး ပြန်ကြွသွား သော်လည်း ရုပ်မိရုပ်ဖ ဘုရားဒါယကာ၊ ကျောင်းဒါယကာကြီးတွေက ကွမ်းတဖြူဖြူ၊ လက်ဖက်တဝါးဝါးဖြင့် အလိုက်ကန်းဆိုး မသိစွာ စကား ပြောနေကြ၍ ည ကိုအာရီ ထိုးသွားသည်။ ဆရာကြီးက အားနာစွာဖြင့်ပင် ဝါးခနဲ သန်းဝေပြတော့မှ သတိရပြီး ထပြန်ကုန်ကြတော့သည်။ ဆရာကြီး အိပ်ချင်နေပြီ ဆိုတာကို သိနေတယ်လေ...။

ည ဆယ်နာရီ ထိုးခါနီးလောက်မှာ ဧည့်သည်တွေ ရှင်းသွားတာ နဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဆရာကြီးအိမ်က တံခါးပိတ်ပြီး မီးခွက်ပါ မှုတ်တာမြင် လိုက်ကြသည့် အိမ်နီးအားချင်းတွေက ပြုံးကြသည်။ ကန်သာယာ တစ်ရွာ လုံးက ဆရာကြီးရဲ့ မင်္ဂလာဦးည အကြောင်းကို တွေးပြီး အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြ သည်။

သစ်သားရုပ်ထုကနေ လူဖြစ်သွားသည့် သုဝဏ္ဏသီရိလေးက ချောလှန်းတော့ ဆရာကြီးကို ကြည်ညိုသူတွေထဲက တချို့က ဆရာကြီး ကို မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ အများစုကတော့ ဝမ်းသာပြီး မုဒိတာ ပွားကြသည်။ နက်ဖြန် နံနက်မှာ မြင်ကြရမည့် ဆရာကြီး၏ မျက်နှာကို ကြည့်ချင်၍ စောစော အိပ်ရာဝင်သူတွေပင် ရှိသည်။

ဒါပေမယ့် နောက်နေ့ နံနက်မှာ ဆရာကြီးရဲ့ မျက်နှာကို ရွှင်ရွှင် ပြပြ မမြင်ကြရပါ။ အကြောင်းကို စုံစမ်းကြည့်တော့ ဆရာကြီးရဲ့အမြစ်က

အတော်ဆိုးပါတယ်။ မီးခွက်မှုတ်ပြီး အိပ်တော့မလို့ ပိတ်ခြင်ထောင်အသစ်
ကို ထောင်နေတုန်းမှာ သုဝဏ္ဏသီရိက ဆရာကြီးရဲ့တူ ဗလဂ္ဂပရံ့နောက်ကို
ခိုးရာ လိုက်ပြေးသွားလို့တဲ့။ ဟဲ... ကောင်းကြသေးရဲ့လား လို့။
အော်... လူတွေများ ပြောပါတယ်...။

ရွှေမမြတေ

● ဇူလိုင် ၁၉၉၈ ခုနှစ်

AS
GAS
GAK

“ရပ်တည်ချက်”

“ကျွန်တော် သင်္ဘောလိုက်ချင်ရင် လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက် ကတည်းက လိုက်လို့ရတယ်။ ကျွန်တော့် အဖေကို မကျေနပ်လို့မလိုက်ဘဲ နေခဲ့တာ”

ကိုအတ္ထဝါတို့ သင်္ဘောသို့ မကြာမီကမှ ရောက်လာသော သင်္ဘောသား လူသစ်ကလေးတစ်ယောက်က ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ ယနေ့ မြန်မာ လူငယ်ကလေးတွေ သင်္ဘော လိုက်ချင်ပါလျက် မလိုက်ရ ဖြစ်နေ တဲ့အချိန်မှာ အဖေကို မကျေနပ်လို့ သင်္ဘောမလိုက်ဘဲ နေခဲ့သူကို ကိုအတ္ထဝါ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဟေ့ ဆိုခမ်းပါဦးကွ၊ မင်း အဖေက ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ရပ်တည်ချက် မမှန်ကန်လို့”

ရပ်တည်ချက် ဆိုသော စကားကြောင့် သူ့အဖေနှင့် သူ့အကြား မှာ သိပ်စွေသော မိသားစု ပြဿနာတစ်ခု ရှိနေခဲ့သည်ဟု ကိုအတ္ထဝါ

နားလည်လိုက်သည်။

လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်လောက်က သူ့အဖေ ကွယ်လွန်သွားသည်ဟု ဆိုပါသည်။ သူ့ဖခင်သည် ဂုဏ်သိက္ခာရှိသော ရာထူးကြီးသော လူကြီး လူကောင်း ဖြစ်၍ သုံးနှစ်လောက်အထိ ကြာအောင် နောက်အိမ်ထောင် မပြုဘဲ အောင့်အီးနေခဲ့သည်။ ပြီးခဲ့သည့်နှစ် ဆောင်းဦးပေါက် ရောက်သောအခါ သူ့ရုံးက မိဆင်းရဲ၊ ဖဆင်းရဲ နှမ်းနှမ်းပါးပါး စာရေးမတစ်ယောက်ကို တရားဝင် လက်ထပ် ယူလိုက်သည်။ အဲဒီ အချိန်ကပြီ သူ့အဖေနှင့် သူ့ကြားမှ ပြဿနာ စတင်တော့သည်ဟု ဆိုပါသည်။

အဖေ နောက်မိန်းမ ယူတာကို မကျေနပ်သည့် အပြင် အိမ်ပေါ် ရောက်လာသည့် မိထွေးနှင့်လည်း အစေးမကပ် အကျောမတည့် ဖြစ်နေသည်။ သူ့အဖေက သူ့ဇနီး စာရေးမကို အလုပ်က ထွက်ခိုင်းပြီး အိမ်မှု ကိစ္စများသာ လုပ်ကိုင်စေသောအခါ အခြေအနေက ပိုဆိုးသွားသည်။ မိထွေးက တစ်အိမ်လုံးမှာ ရှိသမျှ ကိစ္စအဝဝကို သူ့လက်သူ့ခြေ လုပ်လာသည်ဟု ထင်လာသည်။ မိထွေးနှင့် သူ့အကြားမှာ တင်းမာမှု မကျေနပ်မှု ပိုများလာသည်။ သူ့ပြောပြချက်တွေကို နားထောင်ပြီး လေ့လာ သုံးသပ်ကြည့်ရာမှာ သူ့မိထွေးသည် သိပ်ပြီး မဆိုးလှဟု ထင်သည်။ သူ့ဘဝကို သူ့နားလည်ပြီး ရောက်ရှိနေသည့် အခြေအနေနှင့် လိုက်လျောညီထွေ ဖြစ်အောင် နေလိုဟန်ရှိသည်။ သို့သော် မိထွေးဆိုလျှင် မိထွေးတော်ဂေါတမီကလွဲပြီး ဘယ်မိထွေးမှ မကောင်းဘူးဆိုသည့် အဆိုးမြင်ဝါဒကို အသေဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လင်ပါသားကို တရင်းတနှီး ပေါင်းချင်ပါသော်လည်း လင်ပါသားက အကပ်မခံ၍ အခက်တွေ့နေဟန် တူသည်။

သူ့အဖေက ဇနီးနှင့် သားကို ရင်ကြားစေရန် အမျိုးမျိုး ကြိုးစားကြည့်သေးသည်။ နောက်ဆုံးမှာ သားဘက်က အလျော့မပေး၍ အခက်အခဲ ဖြစ်လာသောအခါ အခြေအနေ ဆိုးဆိုးရွားရွား မဖြစ်မီ သားကို သင်္ဘောသား ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပြီး နိုင်ငံခြားကို ပို့ထားရန် ရည်ရွယ်

ဟန် တူပါသည်။ စေးနေလျှင် သွေးအေးပြီး တည်ငြိမ်သွားလိမ့်မည်ဟု ယူဆဟန် တူသည်။ သူ့အဖေ၏ စွမ်းဆောင်ချက်နှင့် အဆက်အသွယ် ကောင်းခြင်းတို့ကြောင့် မကြာမီပင် သင်္ဘောလိုက်ရန် အဆင်သင့် ဖြစ် သွားလေသည်။

သင်္ဘောသားဖြစ်၍ နိုင်ငံခြားသို့ သွားခါနီးမှ ပို၍ ကြီးမားသည့် ပြဿနာ ပေါ်တော့သည်။ သူ့အဖေ မကွယ်လွန်မီက အမြတ်တနိုး ပန်ဆင် ခဲ့သည့် ကျောက်ဖြူရုံ ပုလဲနားကပ်ကို သူ့အဖေက မိထွေးကို ပေးပြီး ပန်ဆင်းထား၍ မကျေနပ်ဖြစ်ပြီး နိုင်ငံခြားကို မသွားတော့ဘူးဟု ဆန္ဒပြသည်။ ရွှေရော ကျောက်ပါ ပေါင်းပါမှ ကာလတန်ဖိုးအားဖြင့် တစ်သောင်းခွဲလောက်သာ တန်ဖိုးရှိသည့် နားကပ် ဖြစ်သော်လည်း သူ့အဖေ အပျိုဘဝကစပြီး မရွတ်တမ်း အမြတ်တနိုး ပန်ဆင်ခဲ့သည့် နားကပ်ဖြစ်၍ မကျေနပ်ဖြစ်ရသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး မကျေနပ်တာကိုတော့ သဘာဝကျသည်ဟု ကိုအဏ္ဍဝါ ထင်လိုက်မိသည်။

ဒီအခြေအနေ ဖြစ်လာသောအခါ သူ့အဖေဘက်က ဆွေမျိုးစု ကပါ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး သူ့ဘက်က ရုပ်တည်ကြသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ကိုယ့်မယား ကိုယ်လှစေချင်ရင် သင့်ရတော်ရာ လေးငါးထောင်တန် လောက်ဝယ်ပေးလိုက်ပေါ့။ အခုတော့ သွားလေသူ အမြတ်တနိုးဝတ်ခဲ့တဲ့ ရတနာကိုမှ ပေးဝတ်ရသလားဟု အပြစ်တင်စကား ဆိုကြသည်။ သူ့ အဖေကလည်း သေသူပြန်ရှင်လာမှာ မဟုတ်သည့်အပြင် သိပ်ပြီး တန်ဖိုး မရှိလှသည့် ပစ္စည်းလေး ကိစ္စကို အကြောင်းပြပြီး ဒီကောင် သက်သက် အပြစ်စွာပြီး ကိုတိုက်နေတာဟု ဆိုလေသည်။ မိထွေးကလည်း သူမကြိုက် တာကို သိလျက်နှင့် နှင့်အဖေ ငါ့ယောက်ျားက ဝတ်နိုင်ထားလို့ ဝတ်တာ ဘာဖြစ်လဲဆိုသည့် ပုံစံမျိုးပြနေ၍ အတော်ခံပြင်းခဲ့ရသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ့အဖေလည်း အတော် ဦးနှောက် ခြောက်ရသည် ဟုဆိုသည်။ ကွယ်လွန်သူ ဇနီးကြီး၏ ပုလဲ နားကပ်ကို

နောက်ထပ် ယူလိုက်သည့် ဇနီး အသစ်ကလေးက ဆက်လက် ပန်ဆင်ထားလိုသည်ကို လိုက်လျော့ချင်သည့် ဆန္ဒနှင့် သားလုပ်သူက မကျေနပ်၍ ပြန်ဖြုတ်ပြီး သိမ်းထားလိုက်ရလျှင် ကောင်းမလား ဆိုသည့် အတွေးစိတ်တို့ လွန်ခဲ့ဖူးသည်။ ဒီ အခြေအနေမှာ သူ့အဖေသည် မယားဘက်က ရပ်တည်မလား၊ သားဘက်က ရပ်တည်မလား ဆိုသည့် သူ့အဖေ၏ ရပ်တည်ချက်ကို ဆွေမျိုးစု တစ်ခုလုံးက စောင့်ကြည့် နားစွင့်နေခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုပါသည်။

တင်းမာသည့် အနေအထားဖြင့် ခြောက်လခန့် ကြာသွားသည်။ နားကပ် ဝတ်ဆင်ချင်သူ မိထွေးကလည်း ယောက်ျားအားကိုးဖြင့် မချွတ်တမ်း ဝတ်ထားသည်။ မကျေနပ်သူ သင်္ဘောသားလောင်းကလည်း အဖေ နားကပ်ကို မိထွေးဝတ်ထားသမျှ ကာလပတ်လုံး နိုင်ငံခြားဆိုတာ အသာထား၊ ဘယ်ကိုမှ မသွားဘဲ အိမ်က တစ်ဖဝါးမခွာဘဲ နေမည်ဟု ကြေညာသည်။ အလုပ်ခန့်စာပို့ထားသည့် သင်္ဘောကုမ္ပဏီက ခေါ်သည့် ကြေးနန်း နှစ်စောင်တိတိ ရပြီးဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးကုမ္ပဏီ သူ့အဖေဘက်က အလျှော့ပေးသည့် အနေဖြင့် ဆွေမျိုးစုံရာရှေ့မှာ သူ့မယား၏ နားကပ်ကို ဖြုတ်ယူပြီး သားလက်သို့ အပ်လိုက်ပါသည်။ သားဘက်က ရပ်တည်လိုက်သည့်အတွက် အားလုံးကပင် ဝမ်းသာကြသည်။ ကာလတန်ဖိုးအားဖြင့် များများစားစား မတန်သော်လည်း သွားလေသူ၏ ပစ္စည်းဖြစ်၍ အမှတ်တရ အမြတ်တနိုး ထိန်းသိမ်းထားလိုကြသည်။

လိုအင်ဆန္ဒ ပြည့်ဝသွားပြီ ဖြစ်၍ သင်္ဘော လိုက်ပါတော့မည်ဟု ကတိပေးလိုက်သည်။ များမကြာမီ လေယာဉ်လက်မှတ် ရောက်လာပြီး နိုင်ငံခြားသို့ သွားမည့်နေ့တွင် လေဆိပ်သို့ လိုက်ပို့ကြမည့် သူများပင် အဲဒီနေ့ကုရင် ဝတ်ဖို့ အဝတ်အစားတွေ စွေးရယ် ပြင်ဆင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ သူများတွေ သားသားနားနား ဖြစ်နေချိန်မှာ နားပေါက် ဟောင်းလောင်း

ဖြင့် လေယာဉ်ကွင်း လိုက်ရမည့် မိထွေး၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်ပြီး ပြုံးလိုက်မိသေးသည်။

နိုင်ငံခြားသို့ သွားရန် လေဆိပ်သို့ ဆင်းသည့်နေ့မှာတော့ သူ့အဖေ၏ ရုံးကား တီတူးသောင်ခင် တစ်စီးပါ အိမ်မှာလာထိုးသဖြင့် ဆွေမျိုးတွေ နှုတ်လင်လင် လိုက်ပါ ပို့ဆောင်နိုင်ကြသည်။ သင်္ဘောသားလောင်းအပါအဝင် လိုက်ပါပို့ဆောင်သူ အားလုံး တီတူးသောင်ခင် ကားကြီးဖြင့် လေဆိပ်သို့ တပျော်တပါး ထွက်ခွာကြသည်။ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေဖြင့် ဝမ်းသာ ရွှင်မြူးနေကြသည်။ သူ့အဖေနှင့် သူ့မိထွေးတို့ကတော့ ရုံးကဒရိုင်ဘာမောင်းသော မာဇဒါကွမ်ကားဖြင့် ရှေ့က ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ကားပေါ်က အရာရှိကတော်ခမျာ နားပေါက် ဟောင်းလောင်းဖိုဖို ကြည့်မကောင်း၍ စိတ်တောင်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။

လေယာဉ် ထွက်ခါနီးပြီး ဖြစ်၍ ခရီးသည်တွေကို ခေါ်သောအခါ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်သူကို ဆက်သည်။ ပန်းဖက်သင့်သူကို ဖက်သည်။ အဖေကို ကန်တော့မလို့ ထိုင်ချပြီး မော့ကြည့်လိုက်သောအခါမှာတော့ သူ့အဖေဖားမှာ ရုပ်နေသည့် သူ့မိထွေးဖားမှာ နားပေါက် ဟောင်းလောင်း မဟုတ်ဘဲ တစ်သိန်းခွဲလောက်တန်သည့် စိန်နားကပ်ကြီး ပြူးနေတာကို တွေ့လိုက်ရပါတော့သည်။

ရွှေအမြုတေ
ထော်တင်ဘာလ၊ ၁၉၉၈ ခုနှစ်

“စားမှာလား၊ ခါးတယ်ခင်ပျား”

ကိုအဏ္ဍဝါတို့ သင်္ဘောက ဒုတိယအရာရှိ ဝီတာလင်ချောင်းမင်း
ပြန်ရောက်လာပြီ ဆိုသည် သတင်းကြောင့် အံ့ဩ ဝမ်းသာသွားကြသည်။
ဝီတာ၏ အခန်းသို့ အပြေးအလွှားသွားပြီး သတင်းမေးကြသည်။ ဝမ်းသာ
အားရ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။

ဒုတိယအရာရှိ ဝီတာလင်းသည် လွန်ခဲ့သည့် တစ်ပတ်ခန့်က
မူးယစ်ဆေးဝါး လက်ဝယ်တွေ့ရှိမှုဖြင့် အမမ်းခံရပြီး နိုင်ငံ မြို့
ရဲ့ခန်းမှာ ကျန်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခု ကိုအဏ္ဍဝါတို့ သင်္ဘောရောက်
ရှိနေရာ အမေရိကန်နိုင်ငံ ဘောလ်တီမိုးမြို့သို့ နယူးယောက်မှ တစ်ဆင့်
ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်သင်္ဘောသားတွေက ဝမ်းသာ
အားရ နှုတ်ဆက်ကြရင်း မေးကြသည့် မေးခွန်းတွေကို ဖြေနေရသည်။

ဇာတ်လမ်းက လွန်ခဲ့သည့် တစ်လလောက်က စခဲ့သည်။ ကို
အဏ္ဍဝါတို့ သင်္ဘောသည် ကာရေဗီယံ ပင်လယ်အစပ်က ဧရာမ မူးယစ်

ဆေးဝါးဂိုဏ်းကြီးများ ရှိရာ နိုင်ငံ ဆိပ်ကမ်းမြို့ တစ်မြို့သို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုဒေသသည် မည်မျှ ဆိုးရွားသနည်းဆိုလျှင် ထိုနိုင်ငံ၏ မူးယစ်ဆေးဝါး မှောင်ခိုဂိုဏ်း တစ်ဂိုဏ်း၏ ခေါင်းဆောင်ကို ဖမ်းပေးနိုင်သူအား ဆုငွေဒေါ်လာ နှစ်သန်းပေးမည်ဟု အစိုးရက ကြော်ငြာထားသည်။ ထိုဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ကလည်း သူ့ကို ဖမ်းနိုင်သူအား ဆုငွေ ဒေါ်လာလေးသန်းပေးမည်ဟု ပြန်ကြော်ငြာသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဖမ်းပေးနိုင်သူသည် ဆုငွေဒေါ်လာ ခြောက်သန်းရမည်ဖြစ်သည်။ ဤမျှ ပွဲကြမ်းနေသော အရပ်သို့ ကိုအဏ္ဏဝါတို့သင်္ဘောက ရောက်သွားသည်။

နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ၏ ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုကို ရောက်တယ် ဆိုရင် ကိုအဏ္ဏဝါတို့ကလည်း ထုံးစံအတိုင်းပေါ့။ ကိုအဏ္ဏဝါ အပါအဝင် လူမျိုးစုံ ပါဝင်သော အုပ်စုသည် မြို့လယ်ရှိ အလွန် ထင်ရှားသည့် နိုက်ကလပ်သို့ သွားကြတော့သည်။ (RED SPIDER ဟုကျနီ ညကလပ်ဟု ပြောလိုက်လျှင် ရောက်ဖူးသူတို့ ပြုံးကြမည်ထင်ပါသည်။) ထားပါတော့ ပြောချင်တာက နိုက်ကလပ် အကြောင်း မဟုတ်ပါ။ ဒုတိယအရာရှိ မဇ္ဈတာပီတာလင်ချောင်မင်း၏ အကြောင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

နိုက်ကလပ်သို့ ရောက်သောအခါ အသက်ငယ်၍ ချုပ်ချည် ချောမောသူ ပီတာသည် သူလိုပင် ချုပ်ချည် ချောမောလှပသည့် ကောင်မလေးနှင့် တွဲမိသွားသည်။ ဗိုက်၌ မဲပြောင် အဏ္ဏဝါမောင်တို့ကလည်း ကိုယ်နဲ့ တန်ရာ တန်ရာလေးတွေ အသီးသီးနဲ့ တွဲကြလေသည်။ သောက်ကြသည်။ ကကြသည်။ ပျော်ကြသည်။ ညသန်းခေါင်ကျော်၍ နိုက်ကလပ် ပိတ်တော့မှ သင်္ဘောသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

အဲဒီမြို့မှာ ကုန်တင်တာ သုံးပတ်လောက် ကြာသွားသည်။ သကြားညှိ BROWNSUGAR တွေ တင်နေ၍ မိုးရွာလျှင် ကုန်ပေါက်တွေ ပိတ်ပြီး ကုန်တင်တာ ရပ်ထားရ၍ ကြာသည်။ ဆိပ်ကမ်း အလုပ်သမားတွေ ဆန္ဒပြလို ကြာသည်။ မဲရွေးပွဲမှာ ဆူပူမှုတွေဖြစ်လို ကြာသည်။

သေသည်ဖြင့် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ထိုမြို့မှာ ကြာနေသည်။

ကိုအတ္ထဝါတို့ အဖို့တော့ လေမလာကြာတိုင်း ကောင်းနေသည်။ ကြာလာတော့ နိုက်ကလပ်က ကိုယ့်အတွဲလေးတွေနဲ့ သံယောဇဉ်လေးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ဝီတာ၏ ကောင်မလေးမှာ အပျက်မလေး မဟုတ်ပဲ ချည်မျှင်နှင့် အထည်အလိပ် ဘာသာရပ်ဖြင့် ဘွဲ့ယူရန် ကျောင်းတက်နေသော သိပ္ပံတက္ကသိုလ် ကျောင်းသူလေးဟု သိလိုက်ရသောအခါ ကာယကံရှင် ဝီတာ သာမက ကိုအတ္ထဝါတို့ပါ ဝီလင်တွေ ဆောင့်တက်ကုန်ကြသည်။ ဝီတာကတော့ သူ့ကောင်မလေးကို ယုယုယယ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ဖြစ်နေလေ သည်။ လက်ပတ်နာရီနှင့် အဝတ်အစားတွေ ဝယ်ပေးသည့် အပြင် ကျောင်းခရိတ်ဆိုပြီး အမေရိကန်ဒေါ်လာ တစ်စုပေးသည်ဟု သိရသည်။

“မာရီယာ အချစ်ကလေးရယ်... မင်းကို ကိုယ် တကယ် ချစ်နေမိပြီကွယ်...”

“ဝီတာ အချစ်ဆုံးရယ်... မာရီယာလည်း မောင့်ကို အသည်းထဲ နှစ်ပြီး ခွဲနေပြီမို့ အခုလို အမြဲဖက်ပြီး ဟင့်... ဟင့် မခွဲနိုင်တော့ဘူး အချစ်ရယ်...”

ဝီတာလည်း ချစ်သည်တို့ ဘဝင်အနံ့မှာ အဖြစ်ကဲသမို့ ရင်ခုန်စရာ စကားလေးတွေ ပြောကြရင်း ပျော်ကြရင်း နှစ်ပတ်ခန့် အချိန်တွေ ကုန်သွားခဲ့လေသည်။

ကိန္နရီ၊ ကိန္နရာတို့ ဘဝမုန်တိုင်းထန်၍ ကံဆိုး မိုးမှောင်ကျမည့် ည ဆယ်နာရီလောက်မှာတော့ ဝီတာနှင့် မာရီယာတို့ တစ်ဦးကို တစ်ဦးဖက်ပြီး မဆုံးနိုင်တဲ့အချစ် ENDLESS LOVE အကြောင်းတွေ ချွေပြီး အဝီကြွနေကြစဉ် နိုက်ကလပ်ထဲကို ယူနီဖောင်းဝတ် ရုံတွေ ဝင်လာပါတော့သည်။ ရဲအရာရှိ တစ်ယောက်နှင့် ရိုးရိုးရဲသားလေးယောက်တို့ ဖြစ်သည်။

အခြေအနေကို အကဲခတ်ရသည်မှာ အထွေအလွှား သတင်းရရှိ
 တော့ ဟုတ်ဟန်မတူ၊ သာမန် စွှာင်တခင် ဝင်ရောက် ခေ်ဆေးသည့်
 လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် သဘောမျိုးသာ ဖြစ်မည်။ သို့မဟုတ် လမ်းကြိုလို့ ဝင်လာ
 တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ နိုက်ကလပ် ပိုင်ရှင်က အမူအရာမပျက်
 စီးကရက်သောက်ပါဦးလား၊ ဘီယာ သောက်ပါဦးလား ဟု ဧည့်ခံနေတာ
 တွေ့ရ၍ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကခုန် ပျော်မြူး ဖက်ပွေ့နမ်းရွှင်နေကြသည့်
 အုပ်စု ထဲက မိန်းကလေး ဆယ်ယောက်လောက် နောက်ဖေးပေါက်က
 ထွက်ပြေး သွားကြသည်။ ထွက်ပြေးသွားကြသည့် အထဲမှာ ဝီတာ၏
 ချစ်သည်း မာရီယာလည်း ပါသွားသည်။

ရဲအရာရှိသည် အားလုံးကို ခါးထောက်ကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ခု
 ပြောလိုက်သည်။ သူတို့ ဘာသာစကားကို နားလည်သူ တစ်ယောက်က
 အင်္ဂလိပ်လို ပြန်ပြောပေး၍ နိုင်ငံခြားသားတွေနဲ့ ဒေသခံ နိုင်ငံသားတွေ
 သီးခြားစီခွဲပြီး နေရာယူ ရပ်နေကြရသည်။

ကိုအဏ္ဏဝါ အပါအဝင် လူမျိုး ပေါင်းစုံ သဘောသားတွေက
 တစ်စု၊ သူတို့လူမျိုး ယောက်ျားမိန်းမတွေက တစ်စုဖြစ်သွားသည်။ သူတို့
 လူမျိုးအများစုမှာ အပျော် မိန်းကလေးတွေ ဖြစ်သည်။ သုံးလေးယောက်
 ဖြူသော ယောက်ျားတွေက အထွယ်တွေ၊ ခေါင်းတွေ၊ ဆေးရောင်သူတွေ
 ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့လူမျိုး မိန်းကလေးတွေထဲမှ မှတ်ပုံတင်လို ကပ်ပြားလေး
 တွေကို တောင်းကြည့် ခေ်ဆေးပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကို ခမ်းသပ် စွာမွေတာ
 တွေ့ရသည်။ ပထမအရာရှိ ဂရိုလူမျိုး မနုတာ နီကိုလားစ်တိုက်တားရပ်က
 တိုးတိုး ပြောပြ၍ သိရတာက ဆေးထိုးကပ်ပြားခေ်တာဟု သိရသည်။
 ခန္ဓာကိုယ်ကို ခမ်းသပ်တာက မူးယစ်ဆေးဝါး စွာမွေတာဟု ဆိုသည်။
 ထိုနိုင်ငံတွင် ပြည့်တန်ဆာ လုပ်စားသူ မိန်းကလေးများ ငွေကြေး မတတ်
 နိုင်၍သော် လည်းကောင်း၊ မအားမလပ်၍သော် လည်းကောင်း အကြောင်း

အမျိုးမျိုးကြောင့် ဆေးထိုးလက်မှတ် သက်တမ်း ကုန်နေပါက အခမ်းခံ ကြရသည်။

သူတို့ လူမျိုးတွေကို စစ်ဆေးပြီးသောအခါ ကိုအတ္ထဝါတို့ နိုင်ငံ ခြားသား တွေကို စစ်ဆေးရန် တစ်ဦးချင်းကို လက်ညှိုးထိုး၍ ခေါ်ယူ သည်။ နံရံကို မျက်နှာမူရပ်စေပြီး ခြေလက်တွေကို ခွဲကား၍ နံရံမှာ ကပ်ထားရသည်။ ရဲသားတစ်ယောက်က ခမ်းသပ်စွာဖွေသည်။ ရှိသမျှ အိတ်တွေကို နှိုက်ခမ်းသည်။

ခမ်းမိသမျှ အခု၊ အဖောင်း၊ အိတ်ငယ်၊ ဝေရွက်ခေါက် အားလုံး ကို ဆွဲထုတ်ပြီး ကြည့်သည်။ အများစုထံမှ အများဆုံး ထွက်လာတာက တော့ ကွန်ဗွန်ခေါ် ရာဘာခွပ်ကလေးတွေ ဖြစ်၍ နည်းနည်းတော့ ပွဲကျ သွားသည်။

ပွဲကျသွားသည့် ရယ်မောစရာ ကာလလေးက သိပ်မကြာလိုက် ပါ။ ပီတာ၏ အလှည့်သို့ ရောက်သောအခါ ပီတာ၏ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ကွန်ဗွန် ရာဘာအခွပ်ကလေးများနှင့် အတူ ဘိန်းဖြူ တစ်ဂရမ်ပါသော အထုပ်ငယ် တစ်ထုပ်တွေ့သွား၍ ဘိန်းဖြူဆိုတာ အသေအချာသိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပီတာကို လက်ထိပ်ခတ်လိုက်တော့သည်။ အားလုံးပင် အံ့ဩ တုန်လှုပ်ကုန်ကြသည်။ ပီတာသည် ကျန်းမာရေးလိုက်စားသူဖြစ်၍ ဘိန်းဖြူ မပြောနဲ့ ဆေးလိပ်ပင် သောက်သူမဟုတ်၊ သို့သော် အရောင်းအဝယ်များ လုပ်နေလေသလားဟုပင် သံသယ ဝင်မိကြတော့သည်။

ပီတာက သူ့ပစ္စည်းမဟုတ်ကြောင်း၊ တစ်နဲ့တစ်ယောက်က သူမသိအောင် ထည့်လိုက်တာ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း ပြောပါသော်လည်း လူ အများစေ့မှာ သက်သေခံပစ္စည်းနှင့်တကွ လက်ပူးလက်ကြပ်မိနေ၍ မလွတ်သာတော့ပဲ ရဲစခန်းသို့ ပါသွားလေတော့သည်။ ကိုအတ္ထဝါနှင့် အပေါင်းအပါတစ်စုတို့မှာ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့်ပင် နိုက်ကလပ်မှ သင်္ဘော သို့ စောစောပြန်ခဲ့ကြသည်။

နောက်နေ့တွင် ကိုအတ္ထဝါတို့ သဘော ကပ္ပတိန်သည် ရဲစခန်းသို့ လိုက်သွားပြီး အခြေအနေကို စုံစမ်းသည်။ ဥပဒေအရ ပြစ်မှု ထင်ရှားပါက အလုပ်ကြမ်းဖြင့် ထောင်ဒဏ် သုံးနှစ်အထိ ဖြစ်နိုင်၍ အာမခံပင်မရခဲ့ဟု သိရသည်။ ထိုနိုင်ငံတွင် ဝီတာတို့ နိုင်ငံသံရုံးကို အကြောင်းကြားခဲ့ပြီး ကိုအတ္ထဝါတို့ သဘော အမေရိကန်ကို ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက် တစ်ပတ်ခန့် အကြာတွင် ဘော်လ်တီမိုးမြို့ ရောက်ပြီး သကြားတွေချနေစဉ် ဝီတာ ပြန်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘေးမသီရန်မခ ဘာမှ မဖြစ်ပဲ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြင့် ပြန်ရောက်လာသော ဝီတာကို လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်တွေက ဝမ်းသာအားရ မေးကြ မြန်းကြသည်။

ရဲတပ်ဖွဲ့၏ စုံစမ်း ဖော်ထုတ်ချက်အရ မာနီယာသည် ဘိန်းဖြူ ဖြန့်ဖြူးသူ အမျိုးသမီး ဖြစ်ပြီး ရဲတွေနဲ့ ပက်ပင်း တိုးသောအခါ လန်ဇ်ပီး ဘိန်းဖြူထုပ်ကလေးကို ဝီတာ၏ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ ဝီတာ မသိအောင် အသာထိုးထည့်ခဲ့ပြီး လစ်ထွက်သွားခဲ့ကြောင်း သိရတော့သည်။ မာနီယာသည် သူတို့နိုင်ငံတက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ပြီးပါက အမေရိကန်နိုင်ငံတွင် အလုပ်လုပ်ရင်း ဘွဲ့လွန် သင်တန်းတစ်ခု ဆက်တက်နိုင်ရန်အတွက် ရည်ရွယ်ချက်ကြီးမားစွာဖြင့် ပိုက်ဆံကို ရနိုင်တဲ့နည်းမျိုးစုံဖြင့် စွာစွေနေသူလေး ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

မာနီယာ၏ ဝန်ခံချက်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဝီတာ၏ ပကတိ စိုးသားသော အမှုအယာနှင့် အပြောအဆိုကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဝီတာတို့နိုင်ငံ သံရုံး၏ ကြီးပမ်း ဆောင်ရွက်နိုင်မှုကြောင့် လည်းကောင်း၊ ထွင်းလုံးကျွတ် လွတ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“မင်း ပြောတော့ မင်းကောင်မက တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူဆို ဝေ့..”

“ဟုတ်ပါတယ်...တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူမို့ ကျောင်းခရိတ်ကို သူဝါသနာပါတဲ့အလုပ်နဲ့ စွာနေတာလေ...ရှင်းရှင်း ပြောရရင်တော့ သူ့ကိုက

မကောင်းတာပါ... တခြားနည်းနဲ့ စွာလည်း ရရှိင်သားပဲ**

ကဲ... ဒဲ့တော်ရေ အဲဒီနိုင်ငံကို ရောက်ရင် တဏ္ဏသိုလ်ကျောင်းက
ကြက်သား စားကြဦးမှာလား၊ သတိထားနော်... ကြာကြာဝါးရင်ခါးတယ်
ခင်ဗျား။

ရွှေမမြတေ

ဇန်နဝါရီလ၊ ၁၉၉၅ ခုနှစ်

“ချစ်ခရီးက ဂုဏ်ငွေဦးပည်”

ကိုအတ္ထဝါနှင့် မဖြူတုတ်တို့ အကြောင်းပါလို့ လက်ထပ်ကြတော့ ကိုအတ္ထဝါ၏ အသက်က နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်၊ မဖြူတုတ်က တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်၊ ဆယ်နှစ်တိတိကွာသည်။ အိမ်ထောင်သက် အနှစ်သုံးဆယ် ပြည့်ပြီးသော်လည်း ကိုအတ္ထဝါ၏ မနေ့တတ် မထိုင်တတ်၊ မပြောတတ် မဆိုတတ်မှုတွေကြောင့် မဖြူတုတ်သည် ကိုအတ္ထဝါ၏ အချစ်ကို အားမလို အားမရ ဖြစ်နေသည်။ မယုံမရဲ ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကို တကယ်မချစ်ဟု ထင်နေသည်။

ကိုအတ္ထဝါကလည်း မအူမလည် တောသား၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းထွက်၊ လှေကြီးထိုး ရိုးရိုးသမားဖြစ်၍ အချစ်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မကျွမ်းကျင်ဟု ပြောရမလို ဖြစ်နေသည်။ နည်းနည်းတုံးသည်ဟုပင် ပြောလို့ရသည်။ လင်ရယ် မယားရယ်လို့ ဖြစ်လာလျှင် ရင်ထဲက

နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ပြီး သားမှတ်မှတ် မယားမှတ်မှတ် လုပ်ကိုင်ကျွေး
 နေလျှင် လုံလောက်ပြီဟု ထင်ထားသူဖြစ်သည်။ မိန်းမတို့ သဘာဝအတိုင်း
 မဖြူတုတ် အကြားချင်ဆုံးဖြစ်သည့် (မဖြူက လွဲလျှင် ဇွဲဆန်ကွဲ
 ထင်တယ်)၊ (အချစ်ဆုံးမို့ ဘယ်တော့မှ မမုန်းရက်နိုင်ဘူးကွယ်)
 (စိုးမြတ်သူ၏၊ နန္ဒာလှိုင်၊ ခိုင်သင်းကြည် တို့နဲ့တောင် မောင်မလဲနိုင်ပါဘူး
 ကွယ်) စသဖြင့် ချစ်သူတို့ သဘာဝ သာယာနာပျော်ဖွယ် စကားလေး
 တွေကို ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ တစ်ခါတလေ လုပ်ကြံပြီး
 ဖြစ်ဖြစ် ပြောပေ။ အခုတော့ အလိုက်ကန်းဆိုး မသိသူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း
 မှားလို့ ယောင်လို့တောင် ပြောဖော်မရ၍ မဖြူတုတ်က မကျေမနပ်
 ဖြစ်နေသည်။

ကိုယ့်ထက် အသက်ကြီးတဲ့ လင်ကို ယူထားရပြီး အချောအမြူ
 အညှအတာ တစ်ခါမှ မခံရ၍ မကျေမနပ် ဖြစ်လာခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း
 သုံးဆယ်ကြာသောအခါ ပေါက်ကွဲလေတော့သည်။ (ကျွန်မရှိတော့မှ
 ရှင်သီလိမ့်မယ်) တဲ့။ ဘာကို ဆိုလိုမှန်းမသိ၍ ကိုအတ္ထဝါ အမှုခဲအမှတ်ခဲ
 နေခဲ့မိသည်။ (မရှိတော့မှ) ဆိုတာ သေသွားတာကို ပြောချင်တာလား။
 ကိုအတ္ထဝါကို ပစ်ထားခဲ့ပြီး အိမ်က ထွက်သွားတာမျိုးကို ပြောချင်တာ
 လား။ ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေသည်။ မဖြူတုတ်သည် ကိုအတ္ထဝါကို ခွဲခွာပြီး
 တစ်ခါမှ မသွားပူးသေးပါ။ ကိုအတ္ထဝါကသာ မဖြူတုတ်ကိုအကြိမ်ပေါင်း
 များစွာ လပေါင်းများစွာ ခွဲခွာသွားခဲ့ဖူးပါသည်။ ရေတပ်သားဘဝတုန်း
 ကလည်း သင်တန်းတက်ရလို့၊ ရေတပ်သင်တန်း ခရီးထွက်ရလို့၊
 ရေနံလုပ်သား ဘဝမှာလည်း မကျွေး၊ မင်းဘူး၊ မန်းရေနံမြေမှာ
 သွားနေရလို့၊ သင်တန်းသား ဖြစ်လာတော့ ပိုဆိုးတော့သည်။ ကိုအတ္ထဝါကို
 ခွဲခွာနေရသည့် အချိန်တွေမှာ မဖြူတုတ် ဘယ်လို ခံစားရသည်ကို
 ကိုအတ္ထဝါ မသိသလို၊ မဖြူတုတ်က သူ့ကို ခွဲခွာသွားလျှင် ဘယ်လို
 ခံစားရမည်ကိုလည်း ကိုအတ္ထဝါမသိ ဖြစ်နေသည်။

သို့သော်... မကြာခင်မှာပင် သိရမည့်အကြောင်းက ပေါ်လာတော့သည်။ လင်နှင့်စိတ်ကောက်ပြီး အိမ်က ထွက်ချင်နေသည့် သင်္ဘောသားမယားတစ်ယောက်နှင့်အတူ လင်မပါ သားမပါ ဘုရားဖူးထွက်ကြရန် စီမံလေတော့သည်။ မဖြူတုတ် လုပ်ချင်တာမှန်သမျှ ဘယ်တော့မှမတားသည့် ကိုအဏ္ဍဝါက ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပင် သဘောထားပြီးနေလိုက်သည်။ အိမ်ထောင်သည် အမျိုးသမီးတွေ ပျက်စီးတာဟာ လင်မပါ သားမပါပဲ ဘုရားဖူးသွားတာက စတာလို ပြောသံ ကြားဖူး၍ နှည်းနှည်းတော့ ဖိုးရိမ်သွားသည်။ မယားမပါ၊ သားမပါပဲ ဘုရားဖူး ထွက်ကြသော အိမ်ထောင်ရှင် အမျိုးသားတွေကလည်း ရှိနေ၍ ဖိုးရိမ်မိခြင်းလည်းဖြစ်သည်။ သို့သော် မဖြူတုတ်နှင့် အတူသွားမည်ဆိုသည့် အမျိုးသမီးက ကိုအဏ္ဍဝါ၏ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေ သင်္ဘောသား၏ မယားဖြစ်နေ၍ တစ်ခါတလေ သွားတာ သွားပါစေ ဆိုပြီး လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ ခရီး ထွက်ကြမည့်နေ့ညနေမှာ ဘုရားဖူး ကားကြီးများရှိရာ ကားဂိတ်သို့ ကိုအဏ္ဍဝါကိုယ်တိုင် ကားမောင်းပြီး လိုက်ပို့လိုက်သည်။ ကားကြီးတွေ တောင် ထွက်ခွာကြမည့် ဝိုက်ချုပ်လမ်းပေါ်က ပန်းဆိုးတန်း ခုံးတံတားအနီးမှာ ထားခဲ့ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကိုအဏ္ဍဝါ၏ ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီး ဖြစ်နေသည်။ တစ်ခုခု လိုနေသလို ခံစားနေရသည်။ မိသားစုထဲက တစ်ယောက် လျော့နေသည်ဆိုသည့် အသိသာမက အသက်နှင့် ထပ်တူချစ်ရသည့် နန်း မဖြူတုတ် အိမ်မှာမရှိတော့ပါကလား ဆိုသည့် အသိကြောင့် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေသည်။ မနှိုင်းကောင်း နှိုင်းကောင်း ပြောရလျှင် မဖြူတုတ် သေလို အသုဘ ပို့ပြီး သုဿန်မှ အိမ်ပြန်ရောက်လာသလို ခံစားနေရသည်။ ည အိပ်ရာဝင်တော့ ပိုဆိုးတော့သည်။ မိမိဘေးမှာ မဖြူတုတ်မရှိတော့ပဲ သူအိုးသည် ခေါင်းအိုး ဖြူဖြူလေး တစ်လုံးသာ ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေတာကို မြင်ရတော့ ကိုအဏ္ဍဝါ၏ ရင်

မှာ ဆိုတက်လာသည်။ ငါ့မိန်းမ ဘုရားဖူးခရီး ထွက်သွားတာပါကလား။ သေသွားတာ မဟုတ်လို့ တော်ပါသေးရဲ့ ဟု တွေးမိပြီး မဖြူတုတ်နှင့် အတူ သွားကြမည့် ဘုရားဖူး ခရီးသည်အားလုံး အန္တရာယ် ကင်းကြပါစေ ဟု မေတ္တာပို့ရတော့သည်။ ဒါကြောင့် (ကျုပ်မရှိတော့မှ ရှင်သီလိန်မယ်) လို့ မဖြူတုတ်က ပြောတာကိုး ဟု သဘောပေါက် နားလည်လိုက်ပါတော့ သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် မဖြူတုတ်ထံမှ ဖုန်းလာသည်။ ကို အတ္ထဝါ အိမ်သာ တက်နေ၍ ကိုအတ္ထဝါ၏ သမီးအကြီးမ ဖုန်းကိုင်သည်။ မန္တလေးက ဆက်တာဟု သိရသည်။ နှင့်အဖေ အိမ်မှာ ရှိရဲ့လား ဟုမေး သည်။ ရှိတယ် ဖေဖေနဲ့ ပြောမလားလို့ မေးတော့ မပြောတော့ဘူး။ ငါတို့ မေမြို့တက်တော့မယ်လို့ နှင့်အဖေကို ပြောလိုက်ဆိုပြီး ဖုန်းချသွားသည်။ ဒီမှာ ခံစားနေရပါတယ်ဆိုမှ မဖြူတုတ် လုပ်ပုံများ ပြောပါတယ်။ ကို အတ္ထဝါ ဝီလင်တွေ ဆောင့်တက် သွားတော့သည်။ အိမ်သာက အထွက် မှာ ရေဆေးဖို့တောင် မမှသွားသည်။ နောက် နှစ်ရက်ခြား တစ်ခါ၊ သုံးရက်ခြား တစ်ခါ ဆိုသလို မဖြူတုတ်ထံမှ ဖုန်းခေါ်သည်။ ကိုအတ္ထဝါ အိမ်မှာမရှိ၍ အိမ်ပြန်ရောက်မှ သမီးတွေ ပြောပြ၍သိရသည်။ တောင်ကြီး မှ ဆက်တာ၊ မူဆယ်မှဆက်တာ ခသဖြင့်သိရသည်။ ကိုအတ္ထဝါ အိမ်မှာ မရှိသည့်အတွက် ပြန်လာလျှင် ပြဿနာတက်မှာ သေချာသည်။

တစ်ဆယ့်နှစ်ရက် ကြာပြီးသောအခါ ပိုက်ဆံ ငါးသောင်း ယူ သွားတာ တစ်ပြားမှ ပြန်ပါမလာတော့သော်လည်း တရုတ်ပြည်လုပ် အော် ဝိုတတ်သည့် ကလေးရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်ရယ်၊ တစ်နေ့ တစ်ထည်ဝတ်ပြီး မလျှော်မရွပ်ပဲ ထိုးသိပ် ထည့်ထားလို့ ပုပ်ခော်နံ့နေတဲ့ ထာဘီထုပ်ကြီးတို့ နှင့် အတူ မဖြူတုတ် ပြန်ရောက်လာသည်။ ခရီးပန်းလာစဉ် အိမ်အဝင်မှာ ကိုအတ္ထဝါကို အိမ်မှာတွေ့ရသည့်အပြင် နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုခြင်း ခံရ ၍ ကျေနပ်သွားဟန် တူသည်။ ညအိပ်ရာဝင်တော့လည်း မြင်ထောင်ထံမှာ

ကိုအတ္ထဝါက အဆိုတော် မင်းအောင်၏ အသံဖြင့် အခွမ်းကုန် လွမ်းပြ သည်။

“မဖြူရယ်... မဖြူကို အစ်ကို ဘယ်လောက် ချစ်တယ် ဆိုတာ မဖြူ မရှိမှ အစ်ကို သိရတော့တယ်။ နောင် ဘယ်တော့မှ အစ်ကိုကို ခွဲခွာပြီး အကြာကြီး မသွားပါနဲ့တော့လား ကွယ်... နော်... နော်လို့”

ကိုအတ္ထဝါက မဖြူတုတ်ကို ဖက်ထားလျက်မှ ပါးလေး နမ်း လိုက်၊ ကျောလေး သပ်လိုက်လုပ်ရင်း တတ်သလောက် မှတ်သလောက် ခိုင်ယာလော့တွေနဲ့ အပြတ်ကြွေပြ လိုက်သောအခါ ကိုအတ္ထဝါ၏ ရင်ခွင် မှာ ပုနေအောင်ဝင်ပြီး တင်းတင်းလေး ပြန်ဖက်ထားသည့် မဖြူတုတ် ထံမှ ရှိုက်သံလေးတောင် ထွက်လာသည်။ ဒါပေမယ့် (ကျုပ်မရှိတော့မှ ရင်သိပြီး မဟုတ်လား) ဆိုသည့် အမူအရာကတော့ ပြလိုက်သေးသည်။ ကိုအတ္ထဝါက သူ ခံစားခဲ့ရပုံကို ပြည့်စုံအောင် ချဲ့ပြီး ဖွဲ့နွဲ့ပြသည်။

“မဖြူကို ကားဂိတ် လိုက်ပို့ပြီး ပြန်လာတဲ့ညက ဆိုရင် အစ်ကို ရင်ထဲမှာလေ... ဖွ မပြောကောင်း ပြောကောင်း... လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ... မဖြူသေလို့ အသုဘပို့ပြီး သုဿန်ကနေ အိမ်ကို ပြန်ရောက်လာသလို အစ်ကိုခံစားခဲ့ရတယ်... မဖြူရယ်... ဟင့်... ဟင့်... အစ်ကိုလေ... ဘယ်လိုနေရမှန်းမသိဘူး... မဖြူကို အစ်ကို ဘယ်လောက် ချစ်တယ် ဆိုတာ မဖြူမရှိတော့မှ သိတော့တယ်”

ကိုအတ္ထဝါ၏ အပြောတွင် ရှိုက်သံလေးနှော၍ ငိုသံလေး ပါသွား သဖြင့် မဖြူတုတ်၏ ရင်ကိုလည်း ဖီလင်တွေ ဆောင်တက်သွားဟန် တူ သည်။ ကိုအတ္ထဝါကို ဖက်ထားသည့် လက်တစ်ဖက်က ထာဘီကို ဖြည့်ပြီး အထက်ဆင်ဖြင့် နှပ်ညှစ်တာ တွေ့ရသည်။ အတော် ဟန်ကျသွားပြီဟု ကိုအတ္ထဝါ နားလည်လိုက်သည်။ နောင် ဘယ်တော့မှ ခရီးရှည် ထွက် တော့မှာ မဟုတ်သည့်အတွက် ပိုက်ဆံလည်း မကုန်၊ လွမ်းစိတ်နဲ့ ဖြေ မဆည်နိုင် ဖြစ်စရာ အကြောင်းလည်း မရှိတော့ဟု ယုံကြည်လိုက်သည်။

“ခွဲခွာနေရတဲ့ ကာလမှာ ခံစားခဲ့ရတာတွေ ပြီးပါပြီ... ခိတ်ညစ်
စရာတွေကို မေ့ပစ်လိုက်ပါ မဖြူရယ်၊ ဝဟုသုတ ဖြစ်စရာ ဘုရားဖူး
အတွေ့အကြုံလေးတွေကို အစ်ကို့ကို ပြောပြပါဦး”

ရန်ကုန်မြို့မှ ဘုရားဖူးကားကြီးတွေ စထွက်သည့် အချိန်မှ ပြီး
ပြောတော့သည်။ ပလိပ်မြို့က မြွေကြီးတွေ ရှိသည့် ဘုရားကိုလည်း
ရောက်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ မန္တလေးက မဟာမြတ်မုနိ ဘုရားကြီးမှာ
ရွှေဆိုင်းလှူပြီး ကိုအဏ္ဏဝါနှင့် သားသမီးတွေကို မေတ္တာပို့ ဆုတောင်းခဲ့
ကြောင်းလည်း ပြောပြသည်။ မန္တလေးက အထွက် မေမြို့အသွား ကား
လမ်းဘေးမှာ ကားရပ်ပေးလို ဝင်ဖူးခဲ့ရသည့် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ
အကြောင်းကို သမိုင်း အထောက်အထားတွေနဲ့ ပြောပြတာများ မှတ်
သားစရာ ကောင်းလှသည်။

“ဘုရားပုံလေးက တစ်မျိုးလေးပဲ... သိပ်မကြီးဘူး။ ရွှေကြာယ်
ဆိုလား၊ ရွှေကြာယ်ဆိုလား မသိဘူး”

“ရွှေစာရံလား”

“အေး အေး ဟုတ်တယ် ရွှေစာရံ ဘုရား... အဲဒီ ဘုရားကို
တည်ခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီး နာမည်က စောမြတ်မွန်ဆိုလား မသိဘူး။
ကရင်မတဲ့ တော့”

“စောမွန်လှပါကွာ... ရှမ်းမပါ၊ ဘယ်နှယ်ကရင်မဖြစ်ရမှာတုန်း”

“ဟုတ်လား... အင်း... ထားပါတော့၊ အဲဒီ အမျိုးသမီးဟာ
စုန်းမတဲ့တော့၊ သူ့ယောက်ျား ရွှင်ဘုရင် မင်းတုန်းမင်းကြီးက သတ်ဖို့
လိုက်လို့ ထွက်ပြေးရင်းနဲ့ နားကပ်ပြုတ်ကျလို့ အဲဒီနေရာမှာ ဘုရား
တည်ထားတာတဲ့”

“ဟဲ့... ဟဲ့... နေပါဦး၊ မင်းတုန်းမင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ...
စောမွန်လှဟာ ပုဂံက အမှော်ရထားမင်းရဲ့ မိဖုရားပါ”

“ဟုတ်လို့လား၊ အဲဒီဘုရားနဲ့ ပုဂံနဲ့ အဝေးကြီးပဲ။ မင်းတုန်းမင်း

ကြီးနေခဲ့တယ် ဆိုတဲ့ မန္တလေးက နန်းတော်ကြီးနဲ့ နီးနီးလေးရယ်...၊
အဲဒီမှာ နားကပ် ပြုတ်ကျတဲ့ချောင်း၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါ ပြုတ်ကျတဲ့
ချောင်းတွေတောင် တွေ့ခဲ့သေးတယ်”

“နားတောင်းကျချောင်း၊ တဘက်ကျချောင်း လို့သာ ကြားဖူးပါ
တယ်ကွာ...”

“မပြောတတ်ဘူးတော့၊ ကားပေါယ်ယာ ကောင်လေး ရင်းပြ
တာကို မှတ်မိသလောက် ပြန်ပြောတာ”

မဖြူတုတ် ပြောပြသည့် ရွှေစာရံ ဘုရားသမိုင်းကို နားထောင်ရ
တာ ကိုအဏ္ဏဝါ ရူးချင်မိတ် ပေါက်သွားသည်။ ရွှေစာရံဘုရား ဖူးပြီးတော့
မေမြို့သို့ ခရီးဆက်ကြသည့် အကြောင်း၊ ပိတ်ချင်းမြောင်ဂူနှင့် ရေပူစမ်း
တွေအကြောင်း ပြောရာမှာလည်း အူလည်လည် ချီးပေါက်ပေါက်၊ တောင်
ရောက် မြောက်ရောက်မို့ ဘယ်ဟာ ဘယ်အရပ်မှာ ရှိမှန်းမသိဖြစ်ရသည်။

“မော်တော်ကားပေါ်က လိမ့်ကျတဲ့ဘုရားကြီး တစ်ဆူ ဖူးခဲ့ရ
တယ်တော့၊ မဟာကန်တော်ကြီး ဘုရားဆိုလား မသိဘူး။ တောင်ကုန်း
ပေါ်မှာ သူ့အတွက် ကျောင်းဆောင်ကြီး ဆောက်နေတယ်၊ ပြီးတော့မယ်။
ကျွန်မတောင် အလှူငွေ ထည့်ခဲ့သေးတယ်”

မန္တလေးမှ တစုတ်ပြည်သို့ ပင့်ဆောင်ယူသွားစဉ် မေမြို့ အနီး
တစ်နေရာတွင် ထရပ်ကားကြီးပေါ်မှ မတော်တဆ ပြုတ်ကျပြီး ပြန်တင်
ရန် ဆွဲမ+ရာ မကြွတော့၍ ကျသည့် နေရာမှာပင် ကျောင်းဆောက်ပူဇော်
ထားရသော မဟာ အံ့ထူးကံသာ ပြည်တော်ချစ် ဝုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကြီး
အကြောင်းကို ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုအဏ္ဏဝါသာ နေ့စဉ်ထုတ်
သတင်းစာနှင့် ဂျာနယ်တွေကို ဖတ်မထားမိလျှင် ရူးသွားနိုင်သည်။

မြန်မာ တစ်ပြည်လုံးက တန်ခိုးကြီး ဘုရားတွေ အတော်များများ
သို့ ရောက်ခဲ့ဟန် တူသည်။ ပုပ္ပား၊ အင်းလေး၊ ပင်းတယ၊ ရွှေညောင်၊
တောင်ကြီး ဖျောက်ဆုံး မှုဆယ်မှ တဆင့် တစုတ်ပြည် နယ်စပ်မြို့ကလေး

“ဆုံကြဦးမည် တစ်ညတည်း”

ဒီနေ့ညမှာ ကိုအတ္ထဝါနှင့် ဇနီးမဖြူတုတ်တို့ အိပ်ရာဝင်တော့ မျှော်လင့်ထားသည့် အတိုင်းပင် မဖြူတုတ်က အိပ်ရာထဲကို စောစောဝင်ပြီး ခြင်ထောင်ပါ ချထားသည်။ ကိုအတ္ထဝါ ခြင်ထောင်ထဲ ဝင်သွားတော့လည်း ထင်သည့်အတိုင်းပင် မဖြူတုတ်က ကိုအတ္ထဝါဘက်ကို မလှည့်ဘဲ ကိုအတ္ထဝါကို ကျောခိုင်း အိပ်နေရုံသာမက ကိုအတ္ထဝါ ခြင်ထောင်ထဲဝင်လာပြီး လှဲအိပ်လျှင် တသီးတခြား ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ဖြစ်အောင်အလယ်မှာ ဖက်ခေါင်းအုံကြီးကို အလွှားလိုက် ချထားသည်။ ကူးလူး ဆက်ဆံမှု မပြုနိုင်အောင် တောင်ခတ်ပြီး တပ်စည်းရိုး ကာထားသည့်သဘော ဖြစ်သည်။

ကိုအတ္ထဝါ သူ့နေရာမှ လှဲအိပ်ချလိုက်သည်။ မဖြူတုတ်ဘက်ကို အသာစွဲစောင်း ကြည့်လိုက်ရာ တစ်ဘက်ကို စောင်းအိပ်ပြီး ငြိမ်သက်နေတာကိုပဲ တွေ့ရသည်။ အိပ်မပျော်ဘဲ မျက်စိမှိတ်ထားတာ သေချာသည်။ ကိုအတ္ထဝါ ဘာပြောမလဲ၊ ဘာလုပ်မလဲ ဆိုတာကို မျှော်လင့်စောင့်စားနေတာ ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်သက် အနှစ်နှစ်ဆယ် အတွင်းမှာ ဒီအဖြစ်မျိုး မကြာခဏ ဖြစ်ဖူးသော်လည်း ဒီနေ့ ဖြစ်ရသည့် အကြောင်း

အရာနှင့် မတူသည့် ကိစ္စတွေကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ကိုအတ္ထဝါစေရချိန် လွန်ပြီး မိုးချုပ်မှအိမ်ကို ပြန်ရောက်လာသည့်အခါ ကိုအတ္ထဝါနှင့် အပေါင်း ပါ တစ်စုတို့ အိမ်အပေါ်ထပ်က လသာဆောင်မှာ အရက်ပိုင်းကြီးဖွဲ့ပြီး ည ကိုးနာရီ ဆယ်နာရီ ထိုးသည်အထိ ပိုင်းမသိမ်းဘဲ ဟေးလားဝါးလား လုပ်နေကြသည့်အခါ၊ မြို့ထဲက ပြန်လာသော ကိုအတ္ထဝါ၏ ကားပေါ်မှ မသက်သာရာ အမျိုးသမီး အသုံးအဆောင် သို့မဟုတ် အနုအသက် တစ်ခုခုကို ရသည့် အခါမျိုးတွေမှာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဒီနေ့ ဖြစ်ရသည့် အကြောင်းကတော့ အခါတိုင်းနှင့် မတူ တစ်ဖူးထူးသည်။ ကိုအတ္ထဝါနှင့် မဖြူတုတ်တို့ နောင်ဘဝတွင် ပြန်လည် ဆုံတွေ့ချင်၊ မတွေ့ချင် ဆိုသည့် ကိစ္စတွင် မတင်မကျဖြင့် ညီမရသည့်ကိစ္စကြောင့် ဖြစ်ရသည်။

နှစ်ဆန်း (၁)ရက်နေ့တွင် မဖြူတုတ်က ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ သွား ချင်သည်ဆို၍ ကိုအတ္ထဝါကလိုက်ပို့သည်။ ဘုရားရှိခိုးပြီး ဆုတွေ တောင်း ကြသည်။ ကျန်းမာချင်သည်။ ချမ်းသာချင်သည်။ လိုရာဆန္ဒ ပြည့်ဝချင် သည်။ ဘေးရန် ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းချင်သည် စသည်ဖြင့် ဆုတွေတောင်း ကြသည်။ ဒီလင် ဒီသား ဒီမယားနဲ့ ရာသက်ပန် ရိုးမြေကျ ပစ်မခွာနိုင် အနှစ်တစ်ရာတိုင် ပေါင်းဖက်ချင်ပါသည် ဆိုတာအထိ ဆန္ဒသဘောထား ချင်း မကွာဟဘဲ တစ်ထပ်တည်း ကျနေသေးသည်။ နောင်သံသရာမှာ ဖြစ်လေရာဘဝတွင် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ချင်ပါသည် ဆိုသည့်ကိစ္စမှာ ပြဿနာ တက်တော့သည်။

ကိုအတ္ထဝါ၏ ညဉ့်ဆိုးတွေကို မကြိုက်သည့် မဖြူတုတ်ဘက်က ခဉ်းစားနေရသလို မဖြူတုတ်၏ ခွင့်လွှတ်သည်းခံမှု အားနည်းတာကို စိတ်မရည်သည့် ကိုအတ္ထဝါဘက်ကလည်း အမှားမဖြစ် ရလေအောင် တစ်ယောက်၏ အကဲကို တစ်ယောက်က ကြည့်နေကြသည်။

“အစ်ကို ပြောလေ... နောက်ဘဝမှာ ညီမနဲ့ ပြန်မတွေ့ချင်ဘူး လား လို့ဆိုနေ...”

မဖြူတုတ်က ဘုရားကို လက်အုပ်ချီထားလျက်က နှုတ်ခမ်းလေးစုပြီး မေးနေတော့ ဘုရားရှိခိုးပြီး ဆုတောင်း အဆုံးမသတ်ရသေးသည့် ကိုအဏ္ဍဝါမှာလည်း လက်အုပ်ချီလျက် တန်းလန်းကြီးဖြင့် အဖြေရခက်နေသည်။

“ညီမ အလျင်ပြော... ညီမပြောပြီးရင် အစ်ကို ပြောမယ်”

အဲဒီလို ပြောတာကိုက ကိုအဏ္ဍဝါဘက်က မရိုးသားဘူး ဆိုတာကို သိနေသော မဖြူတုတ် မျက်စိမျက်နှာ အတော်ပျက်သွားသည်။ ဟုတ်တာမဟုတ်တာ အသာ ဘေးချိတ်ထား၊ ဖြစ်လေရာ ဘဝမှာ ဒီသား ဒီမယားနဲ့ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ချင်ပါသည် ဆိုတာမျိုးကို ကြားချင်နေတာ ဖြစ်သည်။

နောက်ဘဝမှာ ပြန်ဆုံလို့ အခုလို ကသိကအောက်နှင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေရလျှင် မနိုင်ဘူးဟု တွေးမိသည့် ကိုအဏ္ဍဝါကလည်း မဖြူတုတ်ကသာ ပြန်လည် ဆုံတွေ့ချင်ပါသည် ဆိုလျှင် သူ့ဘက်ကလည်း အားနာပါးနာဖြင့် လုပ်လိုက်လေ ကြာသလားလို့ ဆိုပြီး ဆုတောင်းကို အဆုံးသတ်လိုက်မှာ သေချာသည်။ အခုတော့ နှစ်ဦးနှစ်ဘက် အလစ်ချောင်းပြီး အငွေ့ကံကောင်း စောင့်နေကြသဖြင့် ဆုတောင်း အဆုံးမသတ်နိုင်ကြဘဲ လက်အုပ်ချီလျက် တစ်လစ်တန်းလန်းကြီး ဖြစ်နေကြသည်။

“ဒီကိစ္စက ဒီလိုရှိတယ်လေ... ညီမနဲ့...၊ နောက်ဘဝမှာ ပြန်ဆုံကြဖို့ ဆိုတာက သတ္တဝါတွေဟာ သုံးဆယ့် တစ်ဘုံမှာ ကျင့်လည်ကြတဲ့ အခါ ဘဝချင်း တူမှသာ ပေါင်းဖက်လို့ ရကြတာ မဟုတ်လား၊ အစ်ကိုက ဗြဟ္မာဘုံကို ရောက်သွားပြီး ညီမက လူ့ပြည်မှာ ရောက်နေရင် ပြန်ဆုံချင်ပေမယ့် ဘယ်လိုလုပ်ပြီးဖြစ်နိုင်တော့မှာလဲ... ဒါကို ဧည့်စားနေတာပါ”

ခိုင်မာ ပြတ်သားသည့် အဆုံးအဖြတ်ကို မပေးနိုင်၍ ဝေလည်ချောင်ပတ် လျှောက်ပြောနေသော ကိုအဏ္ဍဝါကို မဖြူတုတ်က မျက်

စောင်း ထိုးကြည့်ပြီး မဲပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါပေါ့... ဒါပေါ့... ကျွန်မက နတ်ပြည်ကို တက်သွားပြီး ရှင်က အပါယ်လေးဘုံကို ကျသွားရင်လည်း မဆိုနိုင်တော့ဘူးပေါ့... ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ”

မဖြူတုတ်က ဘုရားကို လက်အုပ်ချီထားလျက်မှ တစ်ခုံတစ်ခုကို တိုးတိုး ရွတ်ဆိုပြီး ဦးချ ကန်တော့လိုက်တော့သည်။ စောစောက တောင်းထားတဲ့ ဆုတွေကိုပဲ ရပါလို၏။ ဘုရားလို့ပြောပြီး သူ့ဆုတောင်းကို အဆုံးသတ်တာ ဖြစ်မည်။

ကိုအဏ္ဏဝါ အောင်သက်သက်ဖြင့် အစ်ရ ခက်သွားသည်။ ကျွန်မက နတ်သမီးဖြစ်ပြီး ရှင်က တိရစ္ဆာန် ဖြစ်နေရင်လို့ မပြောတာဘဲတော်လှပြီဟု ဖြေရတော့သည်။ ဘုရားမှ အိမ်သို့ အတူ ပြန်လာကြသော်လည်း ကားပေါ်မှာ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဖြစ်ကြသဖြင့် နောက်ဘဝ ကိစ္စကို မဖြူတုတ် မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာ သေချာသည်။

တစ်နေ့လုံး ဆန်ကွဲရော ပွဲရောဖြင့် စကား မပြောကြပဲ မလွဲသာမှသာ သားသမီးတွေက တစ်ဆင့် စကားပြောကြသည်။ ဒီလိုနဲ့ ည မိုးချုပ်၍ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အိပ်ရာထဲ ရောက်လျှင် ဒီလို အခြေအနေမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ် ဆိုတာကို ကြိုတွက်ထားသည့် ကိုအဏ္ဏဝါက နောက်ကျခံပြီး ခြင်ထောင်ထဲကို ဝင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒီပြဿနာကို ဘယ်လိုနည်းဖြင့် ဖြေရှင်းရမလဲဟု စဉ်းစားရင်း ပင့်သက်ကြီးစွ၊ သက်မကြီးချ ဖြစ်နေသည်။ နှစ်ယောက်လုံး မျက်စိတွေ မိုတ်ထားကြ သော်လည်း အိပ်မပျော် ဖြစ်နေကြသည်။ အိပ်ထောင်သက် အနှစ် နှစ်ဆယ်၏ အစပိုင်းကို ပြန်တွေးနေကြသည်။ မဖြူတုတ်က အသက် တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ် ဆယ်တန်းကျောင်းသူဘဝမှာ ရေတပ်သား ခဲ့ဘော် ကိုအဏ္ဏဝါနှင့် ချစ်ကြိုက်ပြီး ညားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မိမိထက် အသက် ဆယ်နှစ်တိတိ ငယ်သော ဇနီးကို ချစ်လွန်း၍ အလိုလိုက်ခဲ့ပုံ

တွေကို ကိုအတ္ထဝါ ဖြန့်လည် သတ်ရနေသည်။

အိမ်ထောင်သက်ကလေး နည်းနည်းရင့်လာတော့ ကိုအတ္ထဝါ၏ ဓမ္မိက်ပျက် ညှဉ်ဆိုးတွေကို သည်းခံရလွန်းသည့် မဖြူတုတ် စိတ်တိုလာ သည်။ စုစုအောင့်အောင့်ဖြင့် အိုးဆောင့်ခွက်ဆောင့် လုပ်လာသည်။ လင်သားအပေါ်မှာ သည်းခံခွင့်လွတ်စိတ် နည်းရကောင်းလား ဆိုပြီး ကိုအတ္ထဝါကလည်း မဖြူတုတ်ကို စိတ်ကုန်လာသည်။ ဒါပေမယ့် ငယ်က ချစ်ခဲ့သည့် ငယ်ချစ်ကြီးပါလားဟု တွေးမိပြန်သည်။

ကိုအတ္ထဝါသည် ပက်လက် အနေအထားမှ မဖြူတုတ်ဘက်ကို စောင်းအိပ်လိုက်သည်။ မဖြူတုတ်ကတော့ ကိုအတ္ထဝါကို ကျောပေးပြီး စောင်းအိပ်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်ကြားမှာ အဆီးအတား ဖြစ်နေ သည့် ဖက်ခေါင်းအုံးကြီးကို ဆွဲဖယ်ပြီး အိပ်ရာဘေးမှာ အသာ ချထားလိုက်သည်။ မဖြူတုတ်အနားကို ကပ်သွားပြီး အသားချင်း ထိလိုက်သောအခါ မဖြူတုတ်က တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားလိုက်သေးသည်။ မကြိုက်ဘူးဆိုသည့် သဘော ဖြစ်သည်။ မဖြူတုတ်၏ အကြောကိုသိပြီး အထာကို ညက်နေသည့် ကိုအတ္ထဝါက မဖြူတုတ်၏ ပခုံးကို နောက် ကျောမှ အသာဖက်ပြီး သူ့ဘက်ကို လှည့်လာအောင် ဆွဲယူလိုက်သည်။ မဖြူတုတ်ကလည်း အိပ်ပျော်နေလို့ မသိလိုက်ဘဲ စောင်းသွားသည့်ပုံစံ မျိုးဖြင့် အလိုက်သင့် ပါလာသည်။ ကိုအတ္ထဝါက မဖြူတုတ်၏ လည်ပင်း အောက်ကို လက်မောင်းထိုးသွင်းပြီး ယုယုယယလေး သိုင်းဖက်ထား လိုက်သည်။ မဖြူတုတ်ကတော့ မသိဟန်ဆောင်ပြီး ငြိမ်ခံနေသည်။ ကိုအတ္ထဝါက မဖြူတုတ်၏ ကိုယ်ပေါ်က လက်မောင်းကို ဆွဲယူပြီး အစ်ကိုကိုလည်း ဖြန့်ဖက်လေကွယ် ဆိုသည့် သဘောဖြင့် သူ့ကိုယ်ပေါ်ကို တင်သည်။ အိပ်ဟန်ဆောင်နေသည့် မဖြူတုတ်၏ လက်မောင်းကြီးက ကြီးပြတ်သွားသော စုပ်သေးမင်းသမီး၏ လက်ကြီးလို ကိုအတ္ထဝါ၏ ကိုယ်ပေါ်ကို ဘုတ်ခနဲပြုတ်ကုန်လာသည်။ ကိုအတ္ထဝါ မသိမသာ ပြုလိုက်

သည်။ သိနေတယ်လေ... အစတော့ ဒီလိုပေါ့။

ကိုအတ္ထဝါက မဖြူတုတ်၏ နဖူးနှင့်ပါးပြင်ပေါ်မှာ ပြေကျ ပွယောင်းနေသည့် ဆံယဉ်စလေးတွေကို တယုတယပွတ်သပ်ဖယ်ရှားပြီး ငုံ့ထားသည့် မျက်နှာကို အသာဆွဲဖော်လိုက်သည်။ ဖြူမွှေးဝိုင်းခက်ပြီး မွတ်ညက်နေသည့် မဖြူတုတ်၏ မျက်နှာပေါ်က ပါးနှစ်ဘက်ကို ရွရွလေး ရွရွလေး မွှေးမွှေးပေး လိုက်သောအခါ စောစောက ကြီးပြတ်နေသော စုပ်သေးမင်းသမီး၏ လက်ဖြင့် ကိုအတ္ထဝါကို တင်းတင်းလေးပြန်ဖက်ပြီး သူ့မျက်နှာဖြူဖြူ ဝိုင်းဝိုင်းကြီးကို အလိုက်သင့်လေးဖြစ်အောင် မော့ပေး သည်။ နားလည်ရ ခက်လိုက်တာနော်... ဘယ့်နှယ်ဟာပါလိမ့်။

ကဲ... အဲဒီတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့... ဟုတ်ဘူးလား၊ကိုအတ္ထဝါ နှင့် မဖြူတုတ်တို့ နောင်ဘဝ ကိစ္စဆိုတာကို ဘေးချိတ်ထားပြီး ဒီညမှာ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြဦးမှာကတော့ သေချာသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ရွှေမမြေတော
ဇွန်လ၊ ၂၀၀၀ ခုနှစ်

“ချစ်ကြသည် ဆိုရမယ်”

ကိုအက္ခဝါ၏ ခွေမျိုးသားချင်းထဲက သင်္ဘောသားတစ်ယောက် နိုင်ငံခြားမှာ နေမကောင်းဖြစ်၍ မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်ရောက်လာသည်။ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်းပင် ပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံတစ်ရုံကို တင်လိုက်ရသည်။ ရောဂါလက္ခဏာက မောသည်။ အသက်ရှူ ကျပ်သည် ဟုဆိုသည်။ အသားတွေဝါပြီး ခြေဖဝါး၊ လက်ဖဝါးတွေ ခြူနေသည်။

ပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံကြီးက သမားတော်ကြီးတွေက ဂရုတစိုက် ကုသပေးကြသည်။ နောက်ဆုံးပေါ် ခေတ်မီ ခမ်းသပ် ကိရိယာတွေကို အသုံးပြုပြီး ရောဂါ စွာပွေကြသည်။ တန်ဖိုး အများဆုံးနှင့် အကောင်းဆုံး ဆေးဝါးတွေကို တိုက်ကျွေး၍ နေ့ညမပြတ် စောင့်ကြပ် ကုသပေးနေကြသည်။

လူနာရှင် ကလည်း ရောဂါ ပျောက်ကင်းမည် ဆိုလျှင် ကုန်ချင်

သလောက် ကုန်ပါစေဆိုပြီး လိုလေသေးမရှိရအောင် အကုန်အကျခံ၍ ပံ့ပိုးပေးနေသည်။ သွေးတစ်ပုလင်းကို ခြောက်ထောင်၊ ဆေးတစ်ပုလင်းကို တစ်သောင်းနှစ်ထောင် အကုန်ခံ၍ ထိုးသွင်းနေသည်။ ဆေးရုံပေါ်မှာ တစ်လ၊ ရက်နှစ်ဆယ်သာ ကြာသွားသည်။ ဘာရောဂါဆိုတာကို အဖြေစွာ မရနိုင်သေး၍ ဆက်လက် ခမ်းသပ်နေရသည်။

ပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံကြီးတွင် ကုန်ကျစရိတ် အတော်များသည်။ အခန်းခက တစ်နေ့ကို နှစ်ထောင်ငါးရာကျပ်။ အနီးကပ်ပြီး နေ့ညမပြတ် ပြုစုမည့် သူနာပြု ဆရာမ ငှားခက နေ့ တစ်ထောင်၊ ည တစ်ထောင်။ အထူးကု ဆရာဝန်ကြီးတွေ နေ့စဉ် လာရောက် စစ်ဆေးလျှင် စာအိတ် ကလေးထဲမှာ အရွက်ကြီး တစ်ရွက်ထည့်ပြီး သူနာပြုဆရာမလေးက တစ်ဆင့် ကန်တော့ရတာက တစ်နေ့တစ်ထောင်ကျပ် ဆိုတော့ နေ့စဉ်ပုံမှန် ကုန်ကျစရိတ်က ငါးထောင်ငါးရာကျပ် ရှိသည်။ လူနာအတွက် နေ့စဉ် လိုအပ်သည့် ဆေးဝါးနှင့် လူနာကို လာရောက် ကြည့်ရှုကြည့် မိသားစု တွေ လာစရိတ်၊ ပြန်စရိတ်နှင့် ဓားသောက်စရိတ်ပါဆိုလျှင် တစ်နေ့ကို သောင်းဂဏန်းအထက်မှာချည်း ကုန်ကျနေသည်။

လူနာ သင်္ဘောသားသည် ကိုအတ္တဝါနှင့် ညီအစ်ကို တော်စပ် သူ ဖြစ်၍ လူနာ၏ နီးသည် ကိုအတ္တဝါ၏ ခယ်မတော်သည်။ ကိုအတ္တ ဝါ၏ ခယ်မသည် သူ့လင်ကိုအလွန်ချစ်သည်။ လင်ကို ချစ်လွန်း၍ လင်၏ အသက်ကို ငွေနှုဆက်ပြီး လုယူနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့မှာ ရှိသမျှ စီးပွား ကုန်ချင် ကုန်သွားပါစေ၊ သူ့လင် အသက်ရှင်နေလျှင် ကျေနပ်ပြီးဆိုပြီး ငွေတွေ ပုံအော ကုသနေခြင်းဖြစ်သည်။

သွေးတစ်ပုလင်းကို ခြောက်ထောင်ကျပ်ဖြင့် သွေးပုလင်းပေါင်း လေးဆယ်ကျော် သွင်းရသည်။ ဆေးတစ်ပုလင်းကို တစ်သောင်း နှစ် ထောင်နှုန်းဖြင့် ဆေးပုလင်းပေါင်း တစ်ဆယ်ကျော် သွင်းရသည်။ နှစ်လ ကျော် အတွင်းမှာ အထွေထွေ ကုန်ကျစရိတ် သိန်းနှစ်ဆယ်ကျော်နေပြီ

ဖြစ်သော်လည်း ဘာရောဂါဆိုတာကို တိကျသည့် အဖြေ စွာမတွေ့သေး
ဖြစ်နေသည်။ သွေးအား နည်းနည်းလာ၍ သွင်းလိုက်သည့် သွေးတွေ
ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှာ ပျောက်ပျောက်သွားသဖြင့် သွေးကင်ဆာလား
ဆိုတော့လည်း မဟုတ်ဟု ဆိုသည်။

သွေးကင်ဆာ မဟုတ်ဆိုသည့်အတွက် ကိုအဏ္ဏဝါ၏ ခယ်မ
အရမ်းဝမ်းသာသွားသည်။ သူ့ယောက်ျား မသေနိုင်တော့ဘူး ဆိုသည့်
အတွေးဖြင့် ပျော်နေသည်။ ပိုက်ဆံတွေပုံအောပြီး လိုလေသေးမရှိ ပြုစု
ကုသသည်။ လူနာကလည်း မိတ်ဓာတ်တက်ကြွပြီး ဝဝဖြိုးဖြိုး ခိုခိုပြည်
ပြည်ပြန်ဖြစ်လာသည်။ မကြာမီ ဆေးရုံက ဆင်းရတော့မည် ဖြစ်၍
နိုင်ငံခြားက သင်္ဘော ကုမ္ပဏီကို အကြောင်းကြားပေးပါဟု ကိုအဏ္ဏဝါကို
မေတ္တာရပ်ခံသည်။

ကိုအဏ္ဏဝါမှာ ကိုယ့်ဓရိတ်နဲ့ကိုယ် နိုင်ငံခြားကို တယ်လီဖုန်း
ခေါ်ပြီး လူမမာ အလုပ်လုပ်ခဲ့သည့် သင်္ဘောကုမ္ပဏီက မန်နေဂျာကို
ကောင်းပြောရသည်။ သင်္ဘောသား ကျန်းမာလာပြီဖြစ်၍ မကြာမီ သင်္ဘော
ပြန်လိုက်နိုင်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးစားပေး၍ အလုပ်ပြန်ခန့်ပေးပါ
ရန် မေတ္တာရပ်ခံ တောင်းပန်ပါကြောင်း ပြောရသည်။

ဆေးကုသမှု ခံယူ၍ ကုန်သွားသော ပိုက်ဆံတွေကို အမြန်ဆုံး
ပြန်ရအောင် လင်တော်မောင်ကို အမြန်ဆုံးသင်္ဘော ပြန်လိုက်ခိုင်းဖို့အတွက်
ကိုအဏ္ဏဝါ၏ ခယ်မ ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြနေသည်။ လင်ကို တအားပြုစုယူယ
သည်။ ချစ်ဟန်တွေ တအားပြသည်။ ငှားထားသည့် သူနာပြု ဆရာမလေး
တောင် အားကုလား၍ လင်ယူချင်မိတ် ပေါက်လာသည်ဟု ထင်ရသည်။

ဆေးရုံပေါ်မှာ ရက်တွေ ကြာလာတော့ သူနာပြု ဆရာမလေး
ကလည်း သူ့လူနာကိုရော၊ လူနာ၏ ခနီးကိုပါ သံယောဇဉ် တွယ်နေပြီ
ဖြစ်သည်။ အကျွေးအမွှေး အပေးအကမ်း ရက်ရောသည့် သင်္ဘောသား
လူနာလင်မယားကို ဆရာမလေးက အစ်ကိုလို တစ်မျိုး၊ အစ်မလို တစ်စုံ

ချစ်ခင်နေမိခြင်း ဖြစ်သည်။ အပျိုလေးတန်မယ့် မစွက်မကြောက်၊ မစွဲမစွာ လှန်လှော့၍ ဆေးကြော ပွတ်သပ် ကိုင်တွယ် ပြုစုယုယတတ်သော ဆရာမလေးကို လူနာကရော လူနာ၏ ဇနီးကပါ ညီမလေး အရင်းလို ချစ်ခင်နေကြတာကတော့ မဆန်းပါဟု ပြောရမလို ဖြစ်နေသည်။

လူနာတွေကို နေ့စဉ် အလှည့်ကျ လှည့်လည် စစ်ဆေးကြသည့် ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးတွေကလည်း လက်ဆောင် ပစ္စည်းတွေ တထောကြီးဖြင့် ရက်ရက်ရောရော ကန်တော့တတ်သည့် သင်္ဘောသား လူနာနှင့် လူနာ၏ ဇနီးကို တအားချစ်ကြပါသည်။ လူနာနှင့် လူနာ၏ ဇနီးကလည်း အားပေးစကား အပြောကောင်းသည့် ဆရာကြီးတွေနှင့် ဆရာမကြီးတွေကို အရမ်း အရမ်းကို ချစ်ခင် လေးစားနေလေသည်။

ဆေးရုံပေါ်မှာ နှစ်လကျော် သုံးလနီးပါးကြာပြီး ပိုက်ဆံ သိန်း နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော် သိန်းသုံးဆယ်နီးပါး ကုန်သွားသောအခါ လူနာ၏ အခြေအနေ ကောင်းမွန် သက်သာလာသည်။ မိသားစု တိုင်ပင် ဆုံးဖြတ်ပြီး ဆေးရုံမှ ပြန်ဆင်းခဲ့ကြသည်။ သားလေးနှစ်ယောက်နှင့် သမီးလေးကို စွင်ပြုများသ မင်္ဂလာအလှူ လုပ်သည်။

အလှူပြီး၍ စွင်တွေ လူမထွက် ရသေးခင်မှာပင် အမော ပြန် ဖောက်လာသည်။ သွေးတိုင်းကြည့်သောအခါ သွေးအား အလွန်နည်းနေ တာ တွေ့ရပြန်သည်။ အခြေအနေ မဟန်၍ ဆေးရုံကို ပြန်တင်လိုက်ရ သည်။ ဆေးရုံပေါ်မှာပင် အစာမဝင်၊ ရေမဝင် ဖြစ်လာသည်။ ဆရာဝန်ကြီး တွေနှင့် သူနာပြုဆရာမလေးတို့ကတော့ အားပေးစကား ပြောကြားကြပါ သည်။ သို့သော် တစ်နေ့တခြား အခြေအနေဆိုးလာ၍ ဆေးရုံမှ ပြန်ဆင်းခဲ့ ရတော့သည်။ အိမ်ရောက်ပြီး လေးငါးရက်လောက် အကြာမှာ ကိုအဏ္ဍဝါ ၏ညီ သင်္ဘောသား ကွယ်လွန်သွားလေသည်။

အသုဘ သင်္ဂြိုဟ်သည့်နေ့ ညနေမှာ သူနာပြု ဆရာမလေး ပျာယီပျာယာ ရောက်လာသည်။ သတင်းစာမှာ ပါသည့် နာရေးကြော်ငြာ

ကို အခုမှ ဖတ်မိ၍ ချက်ချင်း ထလာခဲ့ကြောင်း၊ အခုဘာ လိုက်မပို့လိုက်
ရ၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိကြောင်း ပြောပြီး မျက်ရည်သုတ်သည်။

“ညီမလေး အစ်ကိုရဲ့ အသက်ကို မမ ငွေနှံစက်ပြီး လုခဲ့တာ၊
ကုခဲ့တာ သိန်းနှစ်ဆယ် ကျော်ပါတယ် ညီမလေးရယ်။ နောက်ဆုံးတော့
ဖွတ်မရ ဓားမဆုံးတဲ့အဖြစ်ပါပဲကွယ်၊ ဟယ်... ဟယ်... အယ်...။
ဘာရောဂါဆိုတာကိုတောင် သူ သိမသွားတာကို မမ ရင်အနာဆုံးပဲကွဲ့၊
ဟဲ့... ဟဲ့... ဟီး... အီး”

သူနာပြု ဆရာမလေးသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောသင့် မပြော
သင့် ချင့်ချိန်ရင်း ချီတံ့ချတံ့ ဖြစ်နေပုံရသည်။ လူနာလည်း သေသွားပြီမို့
မထူးတော့ဘူးဆိုပြီး ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။

“ဆရာဝန်ကြီးတွေရော ကျွန်မတို့ပါ အစ်ကိုရဲ့ ရောဂါကို သိနေ
ကြတယ် မမရဲ့၊ အစ်ကိုကိုရော မမကိုပါ ချစ်လို့၊ သနားလို့ ဖွင့်မပြောရက်
တာနဲ့ မပြောဘဲ နေခဲ့ကြတာ”

“ဟင်... ဘာ... ဘာ... ရောဂါတဲ့လဲ”

“သွေးကင်ဆာ... အစ်မရဲ့”

ကိုအဏ္ဏဝါ၏ ခယ်မသည် ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်ပြီး
ထိုင်နေသည့် သူနာပြု ဆရာမလေး၏ မျက်နှာကို ဓားတော့ ဝါးတော့
မတတ် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဪ... ဟော ...လက်စသတ်တော့ညည်းတို့က ငါ့ယောက်ျား
သေမယ်ဆိုတာကို သိလျက်သားနဲ့ အချိန်ဆွဲပြီး အမှည့်ခြေ ခြေနေခဲ့ကြ
တာကိုး။ ငါ့ယောက်ျား မလွဲမသွေ သေမယ်ဆိုတာကို ငါ ကြိုတင်သိရင်
တစ်ပြားမှ အကုန်မခံတော့ဘူးဟေ့၊ သူမသေနိုင်ဘူး ထင်လို့ အကုန်အကျ
ခံခဲ့တာ။ ကျန်းမာလာရင် သင်္ဘောပြန်လိုက်ခိုင်းလို့ ရတယ်ဆိုပြီး အကုန်
အကျခံခဲ့တာဟေ့။ အခုတော့ ဖွဲ့ပုံပေါ်မှာ ဆီးသွားသလို တစ်ပြားမှမကျန်
တော့ဘူး။ ဒီ အသက်အရွယ်ကျမှ သင်္ဘောသား နောက်တစ်ယောက်ရလို့

ဆိုတာလည်း မလွယ်တော့ဘူး။ ကာလုပ်ကိုင်စားရမှန်းလည်း မသိတော့
ဘူး။ အဲဒါ ညည်းတို့အပြစ်။ ငါ့ကို ချစ်သလေး သနားသလေးနဲ့ ပြောပြီး
ငါ့ကို မွဲပြာကျအောင် လုပ်ခဲ့ကြတာ ညည်းတို့တွေပဲ။ ညည်းတို့ တရားခံ
ပဲ ဟင်း... ဟင်း... ဟီး..."

ကိုအတ္ထဝါစါ ခယ်မက မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး ဒေါသတကြီး
အော်ဟစ် ကြိမ်းမောင်းနေ၍ သူ့နာပြု ဆရာမလေး ကြောက်လန့်ပြီး
ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။

ရွှေမမြေတေ

စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၀၀ ခုနှစ်

डॉ. ए. ए. ए. ए.
डॉ. ए. ए. ए. ए.

“သီတင်းကျွတ် အဂ္ဂံအပြုတ်”

ယနေ့သည် သီတင်းကျွတ် လပြည့်နေ့ ဖြစ်၍ ဆိုက်ကားသမား လှအေးတို့ မိသားစု အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ပျော်နေကြသည်။ ညနေစောင်းတွင် ဘာကြီးနှင့် မာမီကြီးတို့ကို မိသားစုသွားကန်တော့ကြမည်။ ဘယ်သူက ဘယ် အဝတ်အစားကို ဝတ်မည်။ ဘယ်ဖိနပ်ကို ဖီးမည်။ အငယ်ကောင်တွေက ဘယ်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းမည်၊ စသဖြင့် ကြိုတင် ပြင်ဆင်နေကြသည်။

လှအေး၏ သားသမီး ခြောက်ယောက်ထဲမှာ အကြီးဆုံး ဖြစ်သည့် ဆယ်တန်းကျောင်းသူ မဲတူမ တစ်ယောက်ကတော့ အထူးပျော်နေလေသည်။ မကြာသေးမီကမှ ဝယ်ထားသည့် မိသားစုပိုင် နှစ်သောင်းတန် ရွှေဆွဲကြီးကို ဒီပွဲမှာ ဆွဲရတော့မည် ဖြစ်၍ ပျော်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ တလောက ရွှေဖျော့အကျမှသာ လှအေး၏ ပင်စင်လစာ ခုထားတာလေးရယ်၊ ဆိုက်ကားနင်းလို့ ရတဲ့ ခုငွေလေးရယ် ပေါင်းပြီး ဝယ်ထားသော

ဆွဲကြိုးလေး ဖြစ်သည်။ ဒီဆွဲကြိုးကို ဆွဲပြီး တစ်ပွဲမှ မခွဲရသေးသော်လည်း တစ်နေ့ကို သုံးကြိမ်လောက် သေတ္တာကိုဖွင့်ပြီး ဆွဲကြိုးလေးကို ကိုင်ကြည့်ရသည်မှာ နေ့စဉ်ဖြစ်သည်။

ဒီနေ့ နွဲကြမည့် ပွဲအတွက် ကလေးတွေ သာမက လှအေးတို့ လင်မယားပါ ကြိုတင်ပြီး ပျော်နေကြသည်။ လှအေးက ဆိုက်ကားကို နံနက်ပိုင်း တစ်ချိန်သာ ဂိတ်ထိုးပြီး ပြန်လာသည်။ လှအေး၏ မိန်းမကလည်း အစောကြီး ဈေးသွားပြီး မနက်စာနှင့် ညစာကို ပေါင်းချက်နေသည်။

“မုန့်ပုံးက ဘယ်လောက် ပေးရလဲဟင်...”

“ခြောက်ရာငါးဆယ်...”

“ဘုရား... ဘုရား... ဈေးကြီးလှချည်လား”

“ယိုးဒယားကွ မြန်မာဖြစ် မဟုတ်ဘူး”

ဆိုက်ကား ဂိတ်သိမ်းပြီး အပြန်မှာ ဝယ်လာသော မုန့်ပုံးကို ကြည့်ပြီး လှအေး၏ မိန်းမက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ လှအေး မိန်းမစိတ်ထွက်ဖြင့် ထွက်နေသည်။ မုန့်ပုံးက ခြောက်ရာငါးဆယ်၊ လမ်းစရိတ်နှင့် ကလေးတွေ မုန့်စားတာက သုံးရာငါးဆယ် သို့မဟုတ် လေးရာလောက်တော့ ကုန်မည်။ ဒါအပြင် ကိုလှအေး၏ ညှဉ်အရ ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ပြီး အပြင်ထွက်လျှင် ကွမ်းလေးဝါးပြီး စီးကရက်ကလေး ဖွာချင်သေးသည်။ ဒီနေ့ အတွေ့တွေ ကုန်ကုန်ရေခိုက် တစ်ထောင်ကျော်မှာ သေချာသည်။ ဘဘကြီးနှင့် မာမီကြီးတို့က ကလေးတစ်ယောက်ကို မုန့်ဖိုး ငါးရာလောက်စီပေးမှ ကိုယ့်အတွက် ကျန်မည်။ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ကလို တစ်ယောက်ကို တစ်ရာစီသာ ပေးရင်တော့ သွားရောပဲ။

“ဘဘကြီးနဲ့ မာမီကြီးတို့က မုန့်ဖိုး ဘယ်လောက်ပေးမယ်လို့ ရင် ထင်သလဲ ဟင်”

“တစ်ယောက်ကို ငါးရာလောက်တော့ ပေးမှာပေါ့ကွာ... အစေ

အရာရာ ရှေးကြီးနေတာ သူတို့လည်းသိတာပဲ...။ ဘာကြီး သဘောသာ ဆိုရင် ကလေးတစ်ယောက်ကို တစ်ထောင်လောက်တောင် ပေးလိမ့်မယ် လို့ ငါမျှော်လင့်ထားတယ်...။”

ငါ မျှော်လင့်ထားတယ်လို့ ပြောပုံကို ထောက်တော့ လှအေး သည်လည်း သူ့မိန်းမ တွက်နေသလို သီတင်းကျွတ် အစွဲအမြတ်ကို ဇိတ် တွက်ဖြင့် တွက်နေဟန် တူသည်။ လှအေး၏ မိန်းမ အနည်းငယ် ဇိတ် သက်သာရာ ရသွားသည်။ အနည်းဆုံး ငါးရာလောက်စီတော့ ပေးပါစေ ဟု ဆုတောင်းနေမိသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ထောင်စီသာ ပေးလို့က တော့လား... နောက်နှစ်မှာ ဒီထက်ကြီးတဲ့ မုန့်ပုံးကြီးနဲ့ သွားကန်တော့ မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဒီနေ့ ညနေမှာ သွားကန်တော့ကြမည့် ဘာကြီးနှင့် မာမီကြီး ဆိုတာတွေက လှအေး၏ ဆရာနှင့် ဆရာကတော် ဖြစ်သည်။ လှအေး မိန်းမ၏ အဖေနှင့် အမေလိုတောင် ပြောလို့ရသည်။ ဘာကြီး အငြိမ်းစား မယူမီ ရှေးပဝေသဏီကပြေး ဘာကြီး၏ ကားကိုမောင်းခဲ့ရသည်။ ဘာ ကြီးသည် ငှာကြီးတစ်ခုမှ အခြားငှာကြီး တစ်ခုသို့ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် ရာထူးဖြင့် ပြောင်းရွှေ့ရသော အခါမှာလည်း လှအေးကို တစ်ပါတည်း ခေါ်လာခဲ့သည်။ လှအေးသည် အတန်းပညာ မတတ်၍ ယာဉ်မောင်း ဝန်ထမ်း ဖြစ်နေသော်လည်း ရိုးသားသည်။ အမိန့် နာခံသည်။ သစ္စာရှိ သည်။ ဒီလို အရည်အချင်းတွေကြောင့် ဘာကြီးက လှအေးကို လက် မလွှတ်သည့်အပြင် အိမ်ဖော် မိန်းကလေးနဲ့ လက်ထပ်ပေးခဲ့သည်။ ဒီတော့ လှအေး၏ မိန်းမသည် ဘာကြီးနှင့် မာမီကြီးတို့၏ ငယ်မွေးမြူပေါက် ဖြစ်၍ သားသမီးနှင့် မိဘလို ဖြစ်နေသည်။

အစိုးရ တာဝန်မှ ဘာကြီး အနားယူလိုက်သောအခါ လှအေးပါ အလုပ်က ထွက်လိုက်သည်။ ငှာပိုင် အိမ်မှ ဘာကြီးရော လှအေးပါ ပြောင်းရွှေ့ကြရသည်။ ဘာကြီးက ပါရမီမှာ ဝယ်ထားသော အိမ်ကို

ပြောင်းသည်။ လှအေးကလည်း သာကေတမြို့၊ လယ်ရွာသူသန် အနီးရှိ လယ်သမား ရွာထဲကအိမ်ကို ပြောင်းခဲ့ရသည်။ လုပ်သက် ဆုကြေးရသည့် ပိုက်ဆံဖြင့် အိမ်လေးတစ်လုံး ဝယ်လိုက်နိုင်သည်။ နေ့စဉ် စားသောက်ရေး အတွက် ဆိုက်ကားရင်းသည်။ နှစ်စဉ် သီတင်းကျွတ် လပြည့်နေ့ ရောက် တိုင်း ဘဘကြီးနှင့် မာမီကြီးကို မိသားစု သွားကန်တော့ကြမြဲဖြစ်သည်။

“ညနေကျရင် မာမီကြီး အလစ်မှာ ဘဘကြီးကို အပူတပ်ကြည့် ရင် ကောင်းမလားလို့ ကျွန်မ ခဉ်းစားနေမိတယ်တော့”

“ဘာကိစ္စ”

“ကိုယ်ပိုင် ဆိုက်ကားဝယ်ချင်လို့ ပိုက်ဆံတစ်သောင်းလောက် ချေးပါ။ အရန်ကျ ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်လို့ပြောကြည့်ရင် ကောင်းမလားလို့...”

“အိုက္က... အာအာစရာကြီး၊ ငါ မပြောရဲပါဘူး... ကလေးတွေ ကို မုန့်ဖိုး တစ်ထောင်စီပေးရင် ခြောက်ထောင်ရမယ်၊ လိုတာကို တစ် နည်းတစ်ဖုံ ကြံကြတာပေါ့”

“တစ်ယောက် တစ်ထောင် ပေးပါ့မလားတော့”

“အစေ ဈေးကြီးနေတာ သူတို့လည်း သိတာပဲက္က...၊ မနှစ်က တစ်ရာပေးရင် ဒီနှစ် တစ်ထောင်တော့ ပေးမှာပေါ့”

လှအေး၏ မိန်းမ ဒုတိယအကြိမ် စိတ်သက်သာရာ ရသွား ပြန်သည်။ ခြောက်ထောင်သာ ရလို့ကတော့ ဆိုက်ကားတစ်စီး ဝယ်ဖြစ် အောင် ဝယ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ညနေ လေးနာရီတွင် လှအေးတို့ မိသားစု အိမ်ကထွက်ပြီး ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်သို့ သွားကြသည်။ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေ ဝတ်ထား ကြ၍ မြူးကြွနေကြသည်။ သမီးအကြီးဆုံး မဲတူမကတော့ ဆွဲထားသည့် ရွှေဆွဲကြိုးလေးကို မသိမသာ ငုံ့ကြည့်လိုက်၊ ခေါင်းမော ရင်ကော့လိုက် လုပ်ရင်း လမ်းလျှောက်နေသည်။ သူတို့ လမ်းထိပ်နှင့် ဘတ်စ်ကားမှတ် တိုင်က သိပ်ပြီးမဝေးလှသဖြင့် မဲတူမ သိပ်ပြီးဖျိုးမပြလိုက်ရမီ ဘတ်စ်ကား

ပေါ် တက်လိုက်ကြသည်။

ပါရမီကို ရောက်၍ ဘာကြီးနှင့် မာမီကြီးတို့၏ အိမ်ဝင်းထဲသို့ လှအေးတို့ မိသားစု စွမ်းယောက်အုပ်စုကြီး ဝင်သွားသောအခါ သူတို့၏ မာမီကြီးက အိမ်ရှေ့တံခါးကို လာဖွင့်ပေးသော်လည်း (လာကြပြန်ပြီ ဒီဟာတွေ) ဆိုသည့် အမူအရာဖြင့် ကြိုဆိုသည်။ ပါးစပ်ကလည်း တစ်နဲ့ တစ်ခုကို တိုးတိုးပြောသည်။ သဲသဲကွဲကွဲ မကြားလိုက်ကြ၍ ဘာပြောမှန်း မသိလိုက်ရသော်လည်း (အားအားယားယား ရှိတိုင်း လာကန်တော့နေကြတယ်... သီတင်းကျွတ်မှာကိုတောင် ကြောက်နေရတယ်) လို့ပြောတာ ဖြစ်နိုင်သည်။

ဘာကြီးက ရေချိုးခန်း ဝင်နေ၍ မတွေ့ရသေး။ မာမီကြီးက အိမ်ခန်းထဲ ဝင်သွားတာ ပြန်ထွက်မလာသေး၍ အိမ်ရှေ့စဉ့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်ကြရမလို ရုပ်နေကြရမလို ဖြစ်နေကြသည်။ လှအေးတို့ လင်မယားက ဆိုတာတွေပေါ်မှာ အစွဲနွံပြီး ထိုင်လိုက်ကြသော်လည်း ကလေးခြောက်ယောက်က ကော်စောခင်းထားသည့် ကြမ်းခင်းပေါ်မှာပင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

ဘာကြီး အိမ်ရှေ့စဉ့်ခန်းမှာ လာထိုင်ပြီး အတန်ကြာမှ မာမီကြီးက စိတ်မပါ လက်မပါဖြင့် အိမ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး ဘာကြီးအနီးက ဆိုတာပေါ်မှာ လာထိုင်သည်။ ဘာကြီးတို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့် လှအေးတို့ လင်မယားသည် သားသမီးနှင့် မိဘလို ရင်းနှီးသည့် အစဉ်အလာ ရှိခဲ့ကြသော်လည်း ယခုအခါမှာတော့ သူလည်း သူ့ဘဝနှင့်သူ၊ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ဘဝနှင့်ကိုယ် ဆိုသလို ဖြစ်နေကြ၍ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ရွှေခဲပုလဲလုပ်ပြီး ဖက်လှဲတာကင်း နေစရာ မလိုတော့သည့် အခြေအနေမျိုး ဖြစ်နေ ကြသည်။ ဒီအခြေအနေမှာ ကလေးတွေ မုန့်ဖိုးရဖို့ မျှော်ကိုးပြီး သီတင်းကျွတ်တိုင်း လာကန်တော့သော လှအေးတို့ လင်မယားကြောင့် မာမီကြီး အတော်စိတ်ညစ်နေသည်။

ကန်တော့ခံမည်သူတွေနှင့် ကန်တော့ကြမည်သူတို့ အကြားမှာ အချင်းချင်း သိနားလည်နေကြ၍ ဘာစကားမှ လူးလူးထွေထွေ မေးနေစရာ ပြောနေစရာ မလိုဘဲ ကိစ္စမြန်မြန်ပြီးရန် အသင့်ပြင်လိုက်ကြသည်။ ဘဘကြီးနှင့် မာမီကြီးတွေမှာ မုန့်ပုံးလေးကို ချပြီး မိသားစုအားလုံး ကြမ်းခင်းပေါ်မှာ ဆင်းထိုင်ပြီး ကန်တော့လိုက်ကြသည်။ ဘဘကြီးက နှစ်ခပ်နှစ်တိုင်းဆုပေးနေကျ လေသံအတိုင်းပင် (သာဓု...သာဓု...သာဓု... အာယုဝဏ္ဏ သုခ ဝလ အသက်ရှည်ခြင်း၊ အဆင်းလှခြင်း၊ ခွန်အားကြီး ခြင်း၊ ဉာဏ်ပညာကြီးခြင်း) စသည်ဖြင့် တိုတိုပဲ ဆုပေးပါသည်။ လှအေးတို့ကလည်း ဆုပေးရှည်တာကို မကြိုက်၊ တိုတိုဖြင့် မြန်မြန် မုန့်ပုံးရရှိအရေးကြီးသည်။ “ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေ ခင်ဗျာ” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

“ဒီမုန့်တွေ ယူလာပြန်ပြီ... ငါနဲ့ မတည့်ဘူး... ပြန်ယူသွား...”

“ကောင်းပါတယ် မာမီရဲ့ ယိုးဒယားက လာတာပါ”

“ဘယ်ကလာလာ ငါနဲ့မတည့်ပါဘူးဆိုနေ... အဲဒါတွေစားတိုင်း ငါ ရင်ကျပ်တာ ဒီကောင်မ အသိသားပဲ”

မာမီကြီးက လှအေးကို အော်ငေါက်ရင်းမှ သူ့မြဲထွက် ငယ်နိုင်ဖြစ်သည့် လှအေး မိန်းမဘက်ကို လှည့်ပြီး မဲပြန်သည်။ ဘဘကြီးက ဆေးတံကို မီးညှိဖွားရင်း ပြောသည်။

“နင်နဲ့ မတည့်ပေမယ့် ငါနဲ့တည့်ပါတယ်ဗွာ... ငါ စားမယ်...”

ကန်တော့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းဆိုတာ ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ညံ့သည်ဖြစ်စေ လက်ခံရမှာပေါ့... ကံရှော... လာကြ... ရှေ့ကို တိုးကြ...”

ဘဘကြီးက ကလေးတွေကို မုန့်ပုံးပေးရန် ဂျာကင် အင်္ကျီအိတ်ကို ခွိုက်ပြီး လက်ပြန်ထုတ်လိုက်ရာ တစ်ထောင်တန်ကြီးတွေ အထပ်လိုက်ပါလာတာ မြင်လိုက်ရသဖြင့် လှအေးနှင့် လှအေး မိန်းမတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြုံးမိလျက်သား ဖြစ်သွားကြသည်။ မာမီကြီးကတော့ ဘဘကြီးကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်ပြီး မေးသည်။

“ဘယ်လောက်တောင် ပေးဦးမလို့လဲ... တစ်ယောက်ကို ငါးရာ ဆို တော်ပြီပေါ့”

မာမီကြီးက မျက်နှာကြောတင်းတင်း လေသံမာမာဖြင့် ပြောနေခင်မှာပင် ဘဘကြီးက လှအေး၏ သမီးကြီး မဲတူမကပြေး ကလေး ခြောက်ယောက်ကို တစ်ယောက်တစ်ထောင်စီ ပေးနေပြီဖြစ်သည်။ မုန့်ဖိုး ခြောက်ထောင်ရတယ်ဆိုလျှင်လဲ လှအေးတို့ လင်မယားကပြေး ကလေးတွေကပါ ပြန်ကြရန် ဟန်ပြင်ကြသည်။ ဂြိုဟ်တုပင် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကြသည်။ ဘဘကြီးက (အိမ်ကိုရောက်အောင် ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ပြန်ကြ) ဟုပြောသည်။ မာမီကြီးကတော့ (ဖောက်တစ်ခါ မလာကြနဲ့) ဆိုသည့် အမူအရာပြသည်။

သီတင်းကျွတ် ကန်တော့မ မုန့်ဖိုး ခြောက်ထောင် ရလာသည် လှအေးတို့ မိသားစုသည် ဝမ်းသာလွန်း၍ အိမ်ကို မပြန်သေးဘဲ ရွှေတိဂုံ ဘုရားသို့ဆက်သွားကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ဇူပါရစ် တက္ကသိုလ်တစ်စီး ခေါ်ပြီး မိသားစု ကျပ်ညှပ် စီးကြသည်။ အငယ်သုံးကောင်က ပစ္စည်းတင် ခန်းထဲက ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ပါရမီမှ ရွှေတိဂုံဘုရားကို ကားမ သုံးရာ ငါးဆယ် ပေးရသည်။ လှအေးက ရှေးတောင်မဆစ်ဘဲ ကားခေါင်းက ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

လပြည့်နေ့ဖြစ်၍ ဘုရား ရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ ဘုရားဖူး လာသူ များဖြင့် ခည်ကားနေသည်။ အာရုံခံ တန်ဆောင်းတွေမှာလည်း ဘုရား ရှိခိုးနေသူ၊ ပုတီးစိပ်နေသူတွေဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေသည်။ လှအေးတို့ မိသားစု သည် ပျော်လွန်း၍ ဘုရားဖူးတွေ အကြားမှာ တိုးဝှေ့လျှောက်ရင်း ခေတီ တော်ကြီးကို လှည့်ပတ် ကြည့်ညှိကြသည်။ ရင်ပြင်တော် တစ်နေရာမှာ ထိုင်ပြီး ခေတီတော်ကြီးကို ရှိခိုးဦးချကြသည်။ မှောင်မပျိုးလာပြီဖြစ်၍ အိမ်ပြန်ကြတော့မည်ဟု ထိုင်ရာမှ ထတော့မှ သမီး အကြီးမ မဲတူမက အလန်တကြား အော်ပြောသည်။

“အမေ... သမီး... ဆွေ... ဆွေကြီး မရှိတော့ဘူး”

“ဟာ...”

“ဟင်...”

အရှေ့ဘက် စောင်းတန်းမှ တက်လာစဉ်က ရင်ပြင်တော်ပေါ် အရောက်မှာ လူတစ်စုက မလိုအပ်ဘဲ အတင်း ပူးကပ် တွန်းထိုး တိုးဝှေ့ လုပ်တာကို လှအေး သတိရလာသည်။ အဲဒီမှာ လုပ်သွားတာ ဖြစ်မည်။ ခံလိုက်ရပြီ... ပါသွားပြီ ဆိုသည့် အသံဖြင့် မိသားစုအားလုံး ပိုမိုမဲ ဖြစ် ကုန်ကြသည်။

အိမ်အပြန် တက္ကစီကားပေါ်မှာ တစ်ဦးကို တစ်ဦး စကား မပြော နိုင်ကြဘဲ သောက ကိုယ်စီဖြင့် လိုက်ပါလာကြသည်။ လှအေး မိန်းမ ကတော့ သီတင်းကျွတ် အဖွဲ့အမြတ်ကို မျက်စည်သုတ်ရင်း စိတ်ထွက်ဖြင့် ထွက်လာသည်။ မုန့်ပုံးကခြောက်ရုံး၊ လမ်းစေ့တံကခုနှစ်ရုံး၊ ကလေးတွေ မုန့်စားတာက နှစ်ရုံး၊ ဆွေကြီးက နှစ်သောင်း၊ ဓုစုပေါင်း နှစ်သောင်း တစ်ထောင်ငါးရာ...၊ မုန့်ဖိုးရတာက ခြောက်ထောင်တည်းဆိုတော့ တစ် သောင်း တစ်ထောင်ငါးရာတိတိ အဖွဲ့ပေါ်နေပါရောလား။

“အောင်မယ်လေး ကံဆိုးလှချည်လား ကိုလှအေးနဲ့ ဟဲ့... ဟဲ့... ဟီး ဟီး”

သာကေတမြို့ရှိ လယ်ရွာသူသန်ဘက်သို့ ချိုးဝင်လာသော တက္ကစီသမားက လန်သွားပြီး ကားကို လမ်းဘေးချ ရပ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲဗျ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်ကားကို အသုဘပို့ဖို့ ငှားလာ ကြတာလား”

အချိန်အခါ မဟုတ် အသုဘပို့ရန် အော်ဒါလိုက်ရမည် ဆိုပါက ယခု လိုက်လာသည့် ရှေးနှုန်းဖြင့် မလိုက်နိုင်ဟန် တူသည့် ကားဒရိုင်ဘာ က လေသံမာမာဖြင့် မေးသည်။

“မ... မဟုတ်ပါဘူးဗျား သုဿန်ဘေးက လယ်သမားရွာထဲမှာ

ကျွန်တော်တို့အိမ် ရှိပါတယ်... အဲ... ပုဂံရှေ့နားက အုန်းပင်အောက်မှာ ရုပ်လိုက်ပါ**

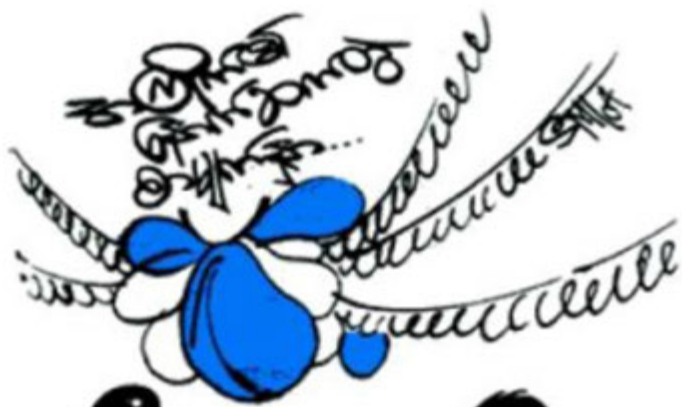
တက္ကစီကားပေါ်က ဆင်းကြသောအခါ လှအေးနှင့် ကလေးတွေက စိတ်မကောင်းသည့် မျက်နှာတွေဖြင့် နှေးကျေးဇွာ ဆင်းကြသော်လည်း လှအေး၏ မိန်းမနှင့် သမီးအကြီး မဲတူမတို့က အော်ငိုပြီး အိမ်ပေါ် ပြေးတက်သွားကြသည်။

ရွှေအမြူတေ
မောက်တိုဘာလ၊ ၂၀၀၀ ခုနှစ်

“အကြိုက်၏ နောက်ဆက်တွဲစာပျက်မှာ”

မျိုးမျိုးတစ်ယောက် သင်္ဘောသားနှင့် တရားရုံးမှာ လက်ထပ်လိုက်ပြီ ဆိုသည့် သတင်းကြောင့် မျိုးမျိုးရဲ့ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေကြားမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။ ဟယ်... တယ်ဟုတ်ပါလား၊ အသက်ကြီးလား၊ ငယ်လား၊ မြူလား၊ မည်းသလား၊ ဘာရာထူးလဲ၊ ဇိုးဇိုးသင်္ဘောသားလား၊ အရာရှိလားသိရင်ပြောကြပါဦးဟဲ့။ ဖို... အသက်ဘယ်လောက်ကြီးကြီး၊ မည်းမည်းပြာပြာ ဘာရာထူးပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဟယ်။ ယောက်ျားစစ်စစ် သင်္ဘောသားဖြစ်တယ်ဆိုရင် ပြီးရောပေါ့ဟဲ့ စသည်ဖြင့် မေးကြ မြေကြဲဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။

သင်္ဘောသားနှင့် လက်ထပ်လိုက်ပြီ ဆိုသည့် မျိုးမျိုး၏ နာမည်ရင်းက ခင်မျိုးအေး ဖြစ်သည်။ နာမည်နှင့် လိုက်အောင် အေးတယ်လို့ ထင်လျှင် မှားသွားလိမ့်မည်။ အစိုးရ အထက်တန်း ကျောင်းသူဘဝနှင့် လူငယ်ရေးရာ ညကျောင်းသူ ဘဝကတည်းက ရည်းစားများသူ အဖြစ်

နာမည်ကြီးခဲ့သည်။ သူ့ဘဝအတွက် အားကိုးလောက်သူ၊ ကောင်းစားမည့်သူ၊ အလားအလာ ရှိသူလို ထင်ရသူတွေကို စွေးပြီး ရည်းစားထားခဲ့သည်။ အရပ်အမောင်း ကောင်းပြီး မျက်နှာချိုသည့် ညိုချောမို့ မကြာခဏ ရည်းစားစာ ပေးခြင်း ခံရသူ ဖြစ်သည်။ ပေးသမျှ ရည်းစားစာတွေကို လက်ခံသည်။ ဘယ်သူ့ခဏီကိုမှ ပြန်စာမရေး၊ အခြေမပေးဘဲ အပြုံးလေးဖြင့် ထိန်းထားလေ့ ရှိသည်။ စာပေးထားသူတွေမှာ ရင်ကော့ပြီး ကြွေးရမှာလည်းခက် ဖြစ်နေကြသည်။ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိ၍ တန်းလန်းကြီး ဖြစ်နေကြသည် ခင်မျိုးအေးကတော့ ပေးသမျှ စာတွေကို လက်ခံသည့် အပြင် ရည်းစားစကား လိုက်ပြောလျှင်လည်း ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် တုံ့ပြန်တတ်သဖြင့် ဘယ်လို နားလည်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေကြသည်။

ခင်မျိုးအေးနှင့် တစ်လမ်းတည်း အတူနေပြီး လူငယ်ရေးရာ ညကျောင်း အတူတက်နေသည့် အောင်ကျော်မြင့်ကတော့ ရည်းစားစာ တစ်စောင်မှ ပေးစရာ မလိုသည့် ကိုယ်ရံတော် တပ်ပုဏ္ဏလေး ဖြစ်နေသည်။ တစ်လမ်းတည်း အတူနေကြသည့်အပြင် ဆယ်တန်းနှစ်ခါကျကြ၍ လူငယ်ရေးရာ ညကျောင်းကို ပြောင်းတက် နေရသူချင်းလည်း တူနေပြန်သဖြင့် ဘဝတူချင်း သံယောဇဉ်လေးတွေ ဖြစ်နေကြသည်။ ညနေကျောင်းကို သွားလျှင် အတူတူ၊ ည ဇနာရီမှာ ကျောင်းက ပြန်တော့လည်းအတူ တွဲလျှောက်ခွင့်ရှိသူ ဖြစ်၍ အောင်ကျော်မြင့်၏ အဆင့်က အခွင့်သာဆုံး အခြေအနေ ဖြစ်နေသည်။ ဒါပေမယ့် ခင်မျိုးအေးက အောင်ကျော်မြင့်ကို လိုအပ်လျှင် မရှိသုံး သုံးရန် အရံလောက်သာ ရည်ရွယ်ထားဟန်တူသည်။

အောင်ကျော်မြင့်ကတော့ တစ်နေ့မှာ ခင်မျိုးအေး၏ မေတ္တာကို တောင်းစရာ မလိုဘဲ လွယ်လွယ်ဖြင့် သူ့ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်နေသည်။ ဒါပေမယ့် နှစ်တွေသာ ကြာလာသည်။ ကျောင်းကြီး ကျောင်းပို လိုမြို့ရေး ကိုယ်ရံတော် အစောင့်အဆင့်က မတက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ရုပ်ကွက်ထဲက လူတွေကတော့ ရည်းစားများတဲ့ ခင်မျိုးအေးဟာ အသားစားနေ စေရာ

သွားမည့် သဘောဖြူ လူအေး အောင်ကျော်မြင့်နဲ့ပဲ ညားလိမ့်မည်ဟု ထင်နေကြသည်။

လကုန်ရက် တစ်နေ့မှာတော့ ခင်မျိုးအေး၏ ဆွေမျိုးတွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေ၊ ခင်မင် ရင်းနှီးသူတွေနှင့် မကင်းရာ မကင်းကြောင်းတွေ အားလုံး မင်္ဂလာဆောင် ဖိတ်စာတွေ ကြေသည်။ မောင်ထွန်းဝင်း(တက်မကိုင်း)၊ အင်တာ နေရှင်နယ် ရက်ပင်း၊ ဟောင်ကောင်နှင့် မခင်မျိုးအေး (အေးရတနာ ခေတိုး) တို့၏ မင်္ဂလာပွဲသို့ ကြွရောက်ချီးမြှင့်ပါရန် ဖိတ်ကြားသည် မင်္ဂလာဆောင် ဖိတ်စာကြီးက အတော်သားဖူးသည်။ သာဓကတဖြူလို နေရာမှာတော့ အသားဖူးဆုံးလို့တောင် ပြောနိုင်သည်။ ဖိတ်စာထည့်သည့် စာအိတ်ကိုက ငါးကျပ်လောက်တန်သည်။ စာအိတ်ကို ဖွင့်လိုက်တော့ မွှေးနေသည်။ ကိုယ်တိုင် ဖိတ်စာလာပေးသည့် ခင်မျိုးအေးကို သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသူတွေက ဝိုင်းမေးကြသည်။ ဘယ်လိုချိတ်ဆက်မိပြီး သင်္ဘောသားနဲ့ ငြိသွားတာလဲဟု မေးကြသည်။ အစ်ကိုနှစ်ဝမ်းကွဲ သင်္ဘောသားရဲ့ အိမ်တက် ဆွမ်းကျွေးမှာ စတွေ့ကြပြီးကတည်းက လူပျိုကြီး သင်္ဘောသားဆိုတာ သေချာတာနဲ့ မလွတ်အောင် ဖမ်းချိတ်ထားလိုက်တာ ဖြစ်ကြောင်းပြောပြသည်။ ပိုင်ပါပေသည်ဟု ချီးကျူးကြသည်။

မင်္ဂလာ စည့်ခံပွဲကို သာဓကတဖြူမှာ အသားဖူးဆုံးဖြစ်သည့် မြရတနာ ခန်းမမှာ ကျင်းပသည်။ မင်္ဂလာပွဲ အစီအစဉ်ကတော့ သဘောလောက်သာ ဖြစ်သည်။ လက်ဖွဲ့ငွေ လက်ခံခြင်းနှင့် စည့်ခံ ကျွေးမွေးခြင်း အခမ်းအနားသာ ဖြစ်သည်။ အစွမ်းကုန် ပြင်ဆင်ထားသည့် သတို့သားနှင့် သတို့သမီးတို့ လက်ချင်းချိတ်ပြီး အထူး ပြုလုပ်ထားသည့် ဟန်ဆောင်ပြုံးတွေဖြင့် ပရိသတ်ကို လိုက်လံ နှုတ်ဆက်သည်။ သတို့သမီး ခင်မျိုးအေးက နဂိုရုပ် မှီသူမို့ ပြင်ဆင်ထားသောအခါ အတော် ကြည့်ကောင်းသည်။ ရေတယ်လို့ ပြောရမည် ဖြစ်သည်။ သတို့သားကတော့ အစွမ်းကုန်ပြင်

ဆင်ထားသည့် ကြားကပဲ ခြန့်ခနဲကြည့်လျှင် မျက်နှာက လှပ (စင်ပင်နီ) မျက်နှာနှင့် တူနေသည်။ ကမ္ဘာဦးအစ လူပေါ်စက (ဂျားဗားမင်းလို့ ခေါ်တဲ့) လူတွေရဲ့ မျက်နှာနှင့် ခပ်ဆင်ဆင် တူသည်။ မျက်ခွံရိုးကြီးပြီး ဗိုမောက်နေသည်။ ဆံပင်ကောက်ပြီး မျက်ပေါက် ကျဉ်းနေသည်။ နဖူး ပြောင်ပြီး ဝိုက်ရွံ့နေသည်။ မည်းပြာပြာ ပုကွကွ ဖြစ်၍ သတို့သားထက် သတို့သမီးက အရပ်မြင့်ပြီး ပေါ်လွင်နေသည်။ ရွှေပွဲလာ ပရိသတ်တွေ (အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီးပရိသတ်က) တိုးတိုးဖြင့် တွတ်ထိုးကုန်ကြသည်။

“ဟယ်... သတို့သားရုပ်ကြီးက နာလိုက်တာနော်။ မိမျိုးက ဒီပုံကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ချစ်မလဲတော့မသိဘူး။”

“ချစ်လို့ယူတာမှ မဟုတ်ဘဲဟဲ့။ ကြိုက်လို့ ယူတာပဲဟာ။”

“ဘာကို ကြိုက်တာပါလိမ့်။”

“နိုင်ငံခြား သင်္ဘောသားလေကွယ်။”

“ဒီပုံကြီးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နိုင်ငံခြား သင်္ဘောသား ဖြစ်လာလဲ မသိဘူးနော်၊ ငါ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရဲ့ မောင်လေးဆိုရင် ဆယ်တန်း လည်းအောင်ပြီးပြီး ရုပ်ကလည်း ဂျီဒီယိုမင်းသား လုပ်လိုတောင်ရတယ်။ သင်္ဘောသား ဖြစ်ချင်လို့ ကြိုးစားနေတာ ကြာပြီ။ အခုထိ ဘာမှ ဖြစ်မလာ သေးဘူး။”

နိုင်ငံခြား သင်္ဘောသားဆိုလျှင် ရုပ်ချောတယ်လို့ ထင်နေကြ ဟန်တူသည်။ မည်းပြာပုကွ ဝိုက်ပူထိပ်ပြောင် နိုင်ငံခြား သင်္ဘောသားတွေ အများအပြား ရှိနေသည်။ နိုင်ငံခြား သင်္ဘောကုမ္ပဏီက တာဝန်ရှိသူတွေ သည် သင်္ဘောသား ရွေးချယ်ရာတွင် နိုင်းကောင်းမည့် ရုပ်မျိုးရှိသူတွေကို ရွေးချယ်လေ့ ရှိသည်။

မြန်မာပြည်မှာ နိုင်ငံခြား သင်္ဘောသား ဖြစ်နိုင်သူ လေးမျိုးရှိ သည်။ ဆင်မလိုက် ရေကြောင်းသိပ္ပံ ကျောင်းဆင်းများ၊ ကြယ်ငါးပွင့် လိုင်းထွက်များ၊ တပ်မတော် ရေတပ်အငြိမ်းစားများ၊ ပြည်သူ့ပုလဲနှင့် ငါး

လုပ်ငန်းမှ ထွက်လာသော သင်္ဘောသားများဟူ၍ ဖြစ်သည်။ သတို့သား ထွန်းဝင်းသည် ပုလဲနှင့် ငါးလုပ်ငန်း သင်္ဘောမှထွက်ပြီး နိုင်ငံခြားလိုင်း လိုက်သော သင်္ဘောသားဖြစ်သည်။ ပုလဲနှင့် ငါးမှာ အလုပ်ရခဲတာကိုက အကြမ်းခံနိုင်သည့် ရုပ်မျိုး ရှိသူဖြစ်၍ အလုပ် ရခဲခြင်းဖြစ်သည်။

ခင်မျိုးအေးကို အစိုးရ အထက်တန်းကျောင်းသူ ဘဝနှင့် လူငယ် ရေးရာ ညကျောင်းသူ ဘဝမှာ ရည်းစားစာ ပေးခဲ့သူတွေ တစ်ယောက်မှ သင်္ဘောသား ဖြစ်မလာ၍ မင်္ဂလာ ကံခမ်းမဲနှင့် လွဲကုန်ကြသည်။ ခရီးသွား ဟန်လှ အိမ်ကို တစ်ဝမ်းကွဲ၏ ဆွမ်းကျွေးပွဲမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရသည့် နိုင်ငံခြား သင်္ဘောသား ထွန်းဝင်းက မဟာကံထူးစွင် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ခင်မျိုးအေးကို တစ်ခက်သတ် ကြိုက်နေသူတွေ အသည်းကွဲကုန်ကြသည်။ ကျောင်းသွားဖော် ကိုယ်ရံတော်လေး အောင်ကျော်မြင့်ကတော့ အခဲစား ရဆုံး ဖြစ်သည်။ စွက်လည်း စွက်သွားသည်။ ဆယ်တန်း မအောင်ရသည့် အထဲမှာ ခင်မျိုးအေးနဲ့ ပတ်သက်သည့် မျှော်လင့်ချက်တွေ ပြိုကွဲ ပျက်စီး သွားပြီဖြစ်၍ ကျောင်းဆက်မတက်တော့ဘဲ ဆိုက်ကား ထွက်ခင်းနေတော့ သည်။

သင်္ဘောသား ထွန်းဝင်းနှင့် ခင်မျိုးအေးတို့ မင်္ဂလာဆောင်ပြီး သောအခါ သာဓကတဗြူမှာပဲ နေကြသည်။ ခင်မျိုးအေးတို့လမ်းနှင့် သုံးလမ်းကျော်က အိမ်တစ်လုံးကို ဝယ်လိုက်သည်။ အိမ်ဝယ်လိုက်၍ ရှိသမျှ ပိုက်ဆံကုန်သွားသောအခါ ထွန်းဝင်း သင်္ဘောပြန်လိုက်ရန် လှုပ်ရှားရတော့သည်။ လှုပ်ရှားတော့ တွေ့ကြုံရသည့် အခက်အခဲတွေကို ကျော်လွှားနိုင်ရန် ငွေကို လမ်းခင်းပြီး လျှောက်ရသည်။

ထွန်းဝင်း နိုင်ငံခြားသို့ ထွက်သွားသောအခါ ခင်မျိုးအေးမှာ သင်္ဘောသား မယားဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ အိမ်စုတ်ကလေး တစ်လုံးသာ ကျန် ရစ်သည်။ ဝယ်ထားတဲ့အိမ်မှာ ညအိပ်ရုံသာအိပ်ပြီး သူ့မိဘအိမ်မှာ ပြန်နေ သည့် အချိန်က များနေသည်။ တစ်လမ်းတည်း အတူနေသည့် အောင်

ကျော်မြင့်နှင့် မတွေ့အောင်၊ မျက်နှာချင်း မဆိုင်မိအောင် အထူး သတိထား
ရှောင်ကွင်း သွားလာသည်။ အောင်ကျော်မြင့် ဆိုက်ကားဂိတ်ထိုးသည့်
၇-ရပ်ကွက်ချော့နားကို လုံးဝမသွားဘဲ နေသည်။ အိမ်ရှင်မ တစ်ယောက်
ဖြစ်လာပြီမို့ ခည်းစောင့်တဲ့သဘောဖြစ်သည်။

ထွန်းဝင်း နိုင်ငံခြားထွက်သွားပြီး ခြောက်လခန့် အကြာမှာ
သင်္ဘောရောင်းလိုက်လို့ဆိုပြီး ပြန်ရောက်လာသည်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး
ခင်မျိုးအေးရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ အဆင်မပြေမှုတွေ စတင်လာခဲ့သည်။
နှစ်မစောဘဲ ပြန်လာ၍ ခည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးက အရေးယူခြင်း ခံရ
သည်။ ပါလာသည့် ပိုက်ဆံမကျန် ဖြစ်ရပြန်သည်။ နောက်တစ်ခေါက်
သင်္ဘောပြန်လိုက်ဖို့ကလည်း ခည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးက တစ်နှစ်တိတိ
သင်္ဘောပြန်လိုက်ခွင့်မရှိဟု ပြစ်ဒဏ်ချထား၍ လိုက်လို့မရ ဖြစ်နေသည်။

ဒီအခြေအနေမှာ ခင်မျိုးအေးက ကလေး မယူချင်သေးဆိုတာ
ကို ထွန်းဝင်းက မကျေနပ်၍ စိတ်ညစ်သည်။ စိတ်ညစ်တော့ အရက်
သောက်သည်။ အရက်ကို နဂိုကပင် ကြိုက်သူ ဖြစ်သည်။ မိန်းမချောချော
ရထား၍ မိန်းမ အလိုကျ မသောက်ဘဲ အောင့်ထားရသူ ဖြစ်သည်။
အခုတော့ မိန်းမကို မကျေနပ်၍ စိတ်ညစ်တာကို အကြောင်းပြပြီး နဂိုဒီဇ
ပေါ်လာတော့သည်။ မိန်းမကို အမြဲတိုက်တာလည်းပါသည်။ အလုပ်ရှာဖို့
ဆိုပြီး နေ့စဉ် အိမ်က ထွက်သည်။ အလုပ် မရသော်လည်း သင်္ဘောသားရုံး
မှာ တွေ့သည့် အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ တွဲပြီး နေ့စဉ် အရက်သောက်သည်။
အလုပ်မရခဲ့ဘဲ ပါးစပ်က အရက်နဲ့လေးဖြင့် အိမ်ပြန်လာသော လင်ကို
မကျေနပ်၍ ခင်မျိုးအေးက အိပ်ရာ ခွဲအိပ်သည်။ အိမ်ထောင်ရေး ပြဿနာ
က တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားလာပြီ ဖြစ်သည်။

ထွန်းဝင်းကတော့ တစ်နေ့မှာ အလုပ်အကိုင် အဆင်ပြေလို့ နိုင်
ငံခြားကို ထွက်ရသည့်အခါ အစေအရာရာ အဆင်ပြေသွားလိမ့်မည်ဟု
အကောင်းဘက်က ဖျော်လင့်နေသည်။ ဒါပေမယ့်အလုပ်အကိုင်က အဆင်

မပြေနိုင် ဖြစ်နေသည်။ အသက်ကြီးလို့ မကြိုက်ဘူးလို့ပြောသည့် လိုင်းလည်း ရှိသည်။ တက်မကိုင် (အောဘီ) ဖြစ်ပြီးမှ ရိုးရိုးသင်္ဘောသား (အိုအစ်စ်) အဆင့်ကို ဆင်းပြီး လုပ်ထားသည့် လုပ်သက်မှတ်တမ်းကို ကြည့်ပြီး မကြိုက်ဟု ပြောသောလိုင်းလည်း ရှိသည်။ သင်္ဘောသားခေါင်းဆောင် (ဘိုဆင်) ဖြစ်ပြီးမှ တက်မကိုင် အဆင့်ကို ပြန်ဆင်းထားသည့် လုပ်သက်မှတ်တမ်းကလည်း ရှိနေသည်။

ဂရိလိုင်းကို လိုက်စဉ်က သင်္ဘောသား ခေါင်းဆောင် (ဘိုဆင်) နိုင်ငံခြားမှာ ဆေးရုံတက်ရ၍ လုပ်သက်ရင့် တက်မကိုင် ထွန်းဝင်းကို ယာယီဘိုဆင် ခန့်ခဲ့သည်။ ယခု အခါမှာတော့ အဲဒီမှတ်တမ်းသည် ထွန်းဝင်းကို ဒုက္ခပေးနေတော့သည်။ ဘိုဆင် ရာထူးရပြီးမှ အရည်အချင်းမရှိ၍ ရာထူး ချခံရသည်ဟု ထင်နေကြသည်။ တက်မကိုင် အလုပ်ကို မရ၍ ရိုးရိုးသင်္ဘောသား ဝင်လုပ်ရတာကို အရည်အချင်းမရှိ၍ ရာထူးချခံရသည်ဟု ထင်နေကြသည်။ ကံဆိုးချင်တော့ အမျိုးမျိုးသော အကြောင်းတွေက အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေတော့သည်။

ပုလဲနှင့် ငါးလုပ်ငန်းမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီးမှ နိုင်ငံခြား သင်္ဘောသား ဖြစ်လာခဲ့သော်လည်း အသက်က ကြီးနေပြီဖြစ်၍ ကြွေးကျွေး အိမ်ထောင်ကျ၍ မိန်းမရသည့် အဆင့်သာ ရှိသေးသည်။ စုမယ့်ဆောင်းမယ့် အချိန်လည်း ကျရော အသက်က ကြီးရသည့်အထဲမှာ အခက်အခဲ အမျိုးမျိုးတွေနဲ့ ကြုံနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

အလုပ် ရလို့ရငြား ဆိုသည့် မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် သင်္ဘောသားရုံးကို နေ့တိုင်းသွားသည်။ သင်္ဘောသားရုံးရှေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တစ်နေ့ကုန် ထိုင်သည်။ ညနေစောင်းတော့ စိတ်ကလည်းညစ်၊ ဝိုက်ကလည်း အောင့်လာတော့ အရက်ဆိုင်ကို ရောက်သွားတော့သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် မိန်းမနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတာ အဆင်မပြေ၍ တစ်ခါတစ်လေပူးအောင် သောက်ပစ်လိုက်သည်။ အရက်မူးပြီး အိမ်ပြန်ရောက်သွားတော့ အခြေ

အနေက ပိုဆိုးသည်။ အိမ်ထောင်ရေး တင်းမာမှုတွေက ပိုမို ပြင်းထန်လာသည်။ သင်္ဘောသားကိုရလျှင် ဘဝမှာ အစေ အဆင်ပြေမည်ဟု ထင်ထားသူ ခင်မျိုးအေး မှန်းချက်နဲ့ နှမ်းထွက်မကိုက် ဖြစ်နေသည်။

ဝိုက်နာနေသည့် သင်္ဘောသားတွေကို စိုက်စား လုပ်နေသည့် လမ်းဘေး ပွဲစားကတစ်ဆင့် ဆက်မိသည့် သင်္ဘောလိုင်း တစ်ခုမှာအလုပ် ရမည်ဆို၍ ဆေးစစ်ခံရသည်။ ဒီတော့မှ ဘဝပျက်မည့် ပြဿနာက ပေါ်တော့သည်။ သွေးတွေ တအားတိုးနေသည့်အပြင် အဆုတ်မှာ အမည်း ခက်ကလေးတွေသည်။ သွေးနှင့် သလိပ်မှာ ဝီဘီပိုးတွေပြီး ဆေးကျလေ တော့သည်။

ပွဲသိမ်းသွားပြီ ဖြစ်သည်။ သွေးတိုးရောဂါက အရက်မသောက်ဘဲနေလျှင် ချက်ချင်း ပြန်ကောင်းနိုင်သော်လည်း ဝီဘီရောဂါကို ကုသရန် နှစ်အတန် ကြာနေဦးမည် ဖြစ်သည်။

ခင်မျိုးအေးက ဝီဘီရောဂါ ကူးမှာ ကြောက်တယ်ဆိုပြီး အတူမနေတော့ဘဲ သူ့မိဘအိမ်မှာ ပြန်နေသည်။ ထွန်းဝင်းကလည်း မိုးလင်းတာနဲ့ အိမ်ကထွက်သည်။ မိုးချုပ်မှ အိမ်ကို ပြန်လာပြီး တစ်ယောက်တည်း အိပ်သည်။ တစ်ခါတလေ အိမ်ကိုပြန်မလာဘဲ သုံးလေးရက်လောက် ပျောက်နေတတ်သည်။ အိမ်ကိုတောင် ပေါင်ထားသလိုလို သတင်းစကားကြားရသည်။

ပတ်ဝန်းကျင် ဆိုတာက ဟုတ်တာရော၊ မဟုတ်တာရော ပြောတတ်ကြသည်။ ခင်မျိုးအေးကိုတောင် အောင်ကျော်မြင့်ရဲ့ ဆိုက်ကားပေါ်မှာ စီးလိုက်သွားတာကို မြင်လိုက်ပါတယ်လို့ ပြောနေကြသည်။

ရွှေအမြူတေ
ဒီဇင်ဘာလ၊ ၂၀၀၀ ခုနှစ်

“ရနောင် ကိုဝံရင်နှင့် ဆင်ခိုးမ ပခင်ညို”

ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်မြို့တွင်းက နေရာအနှံ့အပြားကို လျှောက်သွားနေသည်။ လမ်းဘေးက စာအုပ်အဟောင်းရောင်းသည့် ပလက်ဖောင်းတွေပေါ်မှာ ကျွန်တော့်ကို တွေ့နိုင်သည်။ ပလက်ဖောင်းပေါ်က ပေါ့ချောင်ကောင်း စာအုပ်အဟောင်းတွေကို ဝယ်ဖတ်လေ့ ရှိသည်။

စာအုပ် အဟောင်းပုံထဲမှာ စာအုပ်ကောင်း တစ်အုပ် တွေ့သည်။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်လောက်က ဆရာကြီး ဦးသော်စင် ရေးပြီး စာပေဝိမာန်က ထုတ်သည့် ဆင်ခိုးမလေး စာအုပ်ကို ငါးဆယ်ကျပ်ဖြင့် ဝယ်သည်။ ဆင်ခိုးမလေး က၊နေတာကို ကြည့်ပြီး ရမ္မက်ခိုး ထနေသည့် ရနောင်မောင်မောင်တုတ်ပုံကို သရုပ်ဖော်ထားသည့် ဖန်းချီဆရာကြီး ဦးငွေကိုင်၏ လက်ရာ မျက်နှာပုံးကပင် ငါးဆယ်မျှမက တန်နေသည်။

ဆရာကြီး ဦးသော်စင်၏ နှုစပ် ကြွယ်ဝသည့် ဗဟုသုတနှင့် ကျွမ်းကျင်သည့် တင်ပြပုံတို့ကြောင့် ဖတ်မိတယ် ဆိုရင်ပဲ လက်က ချလို့ မရအောင် ဆွဲဆောင်သွားသည်။ စာအရေးအသားနှင့် တင်ပြပုံ စိုးစင်းသော်လည်း အကြောင်းအရာက အားကောင်းလွန်းနေသည်။ ဆင်ခိုးမ

ନିଜ ଆଖିରେ
ଦେଖିବୁ

လေး ဖြစ်လာမည့် အရပ် ကချေသည် မမျှင်သည် တောင်တွင်းကြီး လယ်တော်အုပ် မောင်မောင်၏ ဇနီးဖြစ်သည်။ ဘုရင့်လယ်ယာခြေတွေမှာ ရေရအောင် မိုးခေါ်ပွဲတွေလုပ်ရာမှာ ဝင်ရောက် သီဆိုကပြရင်း နာမည်ကြီး လာသော အရပ်မင်းသမီး ဖြစ်သည်။ ကံဆိုးချိန် သို့မဟုတ် ကံကောင်းချိန် ရောက်လာသောအခါ နေပြည်တော်အထိ တက်ပြီး အသုံးတော်ခံရမည့် ကိန်း ကြွလာသည်။ လယ်ဝန်မင်း၏ အကူအပံ့ဖြင့် ရုနောင် မောင်မောင် တုတ်၏ ခံအိမ်တော်ဝင်းထဲမှာ ကပြခွင့် ရခဲ့လေသည်။ အဲဒီညမှာပဲ အကူသိုလ်ဝင်လေတော့သည်။ ရုနောင် မောင်မောင်တုတ်က ဆင်မိုးမလေး ဖြစ်လာမည့် မမျှင်ကို မရလျှင် မနေနိုင်တော့ပါဘူး ဆိုပြီး နသားပါယား လုပ်၍ ကုန်းဘောင် ရာဇဝင်သမိုင်းမှာ အစိုင်းစိုင်းဆုံးနှင့် အရုပ်အဆိုး ဆုံး သူများမယား ခိုးမှုကြီး ဖြစ်ခဲ့လေတော့သည်။

ကုန်းဘောင် ခေတ်နှောင်း ကာလမှာ ရုနောင် မောင်မောင် တုတ်ကသာ ကြိုက်တယ်၊ လိုချင်တယ် ဆိုလျှင် မယ်တော် ဆင်ဖြူမစွင် နှင့် ဗုဒ္ဓရားလတ်ကလွဲလျှင် ကျန်တဲ့မိန်းမအကုန်လုံးကို ရနိုင်သော ကာလ ဖြစ်သည်။ ရုနောင် မောင်မောင်တုတ်ဆိုတာ ကုန်းဘောင်ခေတ်မှာ ဓား ထက်တဲ့ မိဖုရား ဗုဒ္ဓရားလတ်နဲ့ နို့စို့ဖက် ဖြစ်၍ လိုချင်တာ မှန်သမျှအကုန် ရ၊ လုပ်ချင်တာ မှန်သမျှ အကုန်ဖြစ်သော မင်းသားတစ်ပါး ဖြစ်သည်။ ရုနောင်မြို့ကို အပိုင်စားရသည့်အပြင် ဘုရင့်နောင် ကျော်ထင်နော်ရထာ ဘွဲ့ဖြင့် သေနတ်ဝန် ရာထူးကို ရထားသူ ဖြစ်သည်။ သေနတ်ဝန် ရာထူး ကို ကင်းဝန်မင်းကြီးထံမှ မိဖုရား ဗုဒ္ဓရားလတ်က ဖြုတ်ယူပြီး ရုနောင် မောင်မောင်တုတ်ကို ခန့်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ မြင်းကို ချိုတပ်ပေးလိုက် သလို ဖြစ်သွားသည်။ သူကြိုက်သည့် မိန်းမဆိုလျှင် လင်ရှိသည့် မိန်းမ ကိုပင်မစွဲစွဲ ရအောင်ယူသည်။ မယားတွေများလွန်း၍ သူသုံးပြီးသား အဟောင်းတွေကို ကံစမ်းမဲဖောက်ပြီး စွန့်ကြဲတတ်သည်။ သူပိုင် သူထက် သာ ထီဆိုင်မှ တစ်သိန်းဆူ ပေါက်သူတိုင်းကို သူ သုံးပြီးသား မယား

တစ်ယောက်စီ လက်ဆောင်ပေးသည်။

ရုနောင် မောင်မောင်တုတ်၏ ခံအိမ်တော် ဝင်းထဲမှာ မဆင်ခိုး ကပြရသည့် ညမှာပင် မောင်မောင်တုတ်၏ အတင်းအဓမ္မ ဖက်ရမ်းနှမ်းရှုံ့ခြင်းကို မဆင်ခိုး ခံရလေတော့သည်။ ဆရာကြီး ဦးသော်ဇင်၏ စာအုပ်မှာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရသည်။

“ကျွန်တော်မျိုးမမှာ ကာမပိုင် လင်ကြီးနဲ့ပါ ဘုရား”

“ကာမပိုင်၊ ဘာ ကာမပိုင်လဲ”

“တောင်တွင်းကြီး လယ်တော်အုပ်ရဲ့ မယားပါ ဘုရား”

“လယ်တော်အုပ် ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ကလေးနှစ်ယောက် ရှိပါတယ် ဘုရား”

ဒီနေရာမှာ ဆရာကြီး ဦးသော်ဇင်က (ညဉ့်အမှောင်က တဖြည်းဖြည်း နက်လာသည်။ ထို့အတူ ရုနောင်၏ မောဟ အမှောင်ကလည်း တဖြည်းဖြည်း နက်လာသည်။ ဆိုးရွားသော ပဒေသရာဇ် နေ့ခင်း၏ အာဏာ ဧကန်အောက်တွင် မဖွင့်တစ်ယောက် ရေတိမ်ရေချေပြီ တကား) ဟု ရေးထားသည်။

ကျွန်တော် စာအုပ်ကို ခေတ္တပိတ်ပြီး ခဉ်းစားသည်။ လွယ်ကူလှ ချည်လားဟု တွေးမိသည်။ ရုနောင် မောင်မောင်တုတ်သည် လှပုံအလယ်မှာတောင် မရှောင် ခါးလောက်တောင် သောင်းကျန်း ရမ်းကားနေတာကို သီပေါမင်းတရား၏ ရွှေနားတော်ပေါက်အောင် ဘယ်သူမှ မတင်လျှောက်ကြဘူးလားဟု တွေးမိသည်။ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ သီပေါမင်းကလည်း ခင်ခင်ကြီး ခေါ် ဒိုင်းခင်ခင်နှင့် ခြေပုန်းခုတ်နေသည့် ကိစ္စမှာ ရုနောင် မောင်မောင်တုတ်က အကျိုးတော်ဆောင် အောင်သွယ်တော်ကြီးဖြစ်နေ၍ မောင်မောင်တုတ်ကို ဒီကိစ္စမျိုးနဲ့ အရေးယူရုံပါးမလား ဆိုတာကတော့ ခဉ်းစားရမည့်အချက် ဖြစ်သည်။ မိဖုရားကြီး ဗုဒ္ဓရားလတ်၏ ရွှေနားတော်ပေါက်အောင် လျှောက်တင်နိုင်လျှင်တော့ မဖြစ်ဘူးလားဟု ခဉ်းစားနေမိ

သည်။ စာအုပ်ကို လှန်ထားသည် နေရာမှ ဆက်ဖတ်သည်။

နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်သောအခါ မမျှင်က ရုနောင်
မောင်မောင်တုတ်အား လျှောက်ထားသည်။

“ကာမေသု မိစ္ဆာစာရကံ ဆိုတာ အင်မတန် ကြောက်စရာ
ကောင်းပါတယ်။ အခုနေ သိမ်းပိုက်လိုက်လျှင် ကိုယ်တော်မှာ အပြစ်ကြီး
ထိုက်နေတော့မယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်တော်မှာလည်း ကံကြီး မထိုက်ရ
လေအောင် လင်ကြီးနဲ့ ကွာရှင်းပြီးမှသာ သဘောရှိ သိမ်းပိုက်တော်မူပါ
ကိုယ်တော်”

ဒီနေရာမှာလည်း ကျွန်တော် ဧဠ်စားပြန်သည်။ အတင်း အဓမ္မ
သမားနဲ့ တစ်ညပဲ အတူ အိပ်ရသေးသည်။ မမျှင်၏ လေသံ ပေတုသွား
သည်။ မကျေနပ်တဲ့ အမူအရာနဲ့ သက်ဆိုင်ရာကို တိုင်မယ်၊ တောမယ်
ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ဒုသနသော ပြစ်မှုနဲ့ မောင်မောင်တုတ်
ငဲ့ကြီးမှာကိုသာ စိုးရိမ်နေတာ တွေ့ရသည်။ စာအုပ်ကို ဆက်ဖတ်သည်။

“ကိုယ်တော်က လယ်တော်အုပ်ကို ဂရုစိုက်ရမှာလား”

“ဂရုစိုက်တယ် ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့မယား ဖြစ်နေ
တော့”

“တော်...တန်...တိတ်၊ သူ့မယား ဆိုတဲ့ စကားကို ကိုယ်တော်
မကြားလိုဘူး။ ဒါ ဘယ်သူ့မယားမှ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်တော်မယား၊
ကိုယ်တော် အချစ်”

“ကိုယ်တော်... ဘုရား ကျွန်မကို တကယ် မြတ်နိုး တော်မူ
သလား”

“မေးရက်ပလေ အသက်ရယ်၊ မြတ်နိုးတော်မူလွန်းလို့ ဟိုဟာမ
တွေကို ချောင်ထိုးထားလိုက်ပြီး ဒီက အချစ်ကလေးနဲ့ထွေးရစ်နေတာပေါ့”

“တကယ် မြတ်နိုးရိုးမှန်ရင် ဘုရား ကျွန်မ တောင်းတဲ့ အခွင့်ကို
ပေးရမယ်။ ကိုယ်တော်အရှင် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ချစ်နိုင်ဖို့ အခွင့်ပါပဲ”

“မြန်မြန်တင်စမ်း”

“ဘုရား ကျွန်မ တောင်တွင်းကိုမြန်ပြီး လယ်တော်အုပ်နဲ့ ပြတ်ပြတ်ခဲခဲ ကွာရှင်းချင်ပါတယ်”

“ကိုယ်တော် အချစ်နဲ့ တစ်ဝဟိုရ်တောင် ခွဲလို့ မနေနိုင်ဘူး”

“မကြာစေရပါဘူး၊ ကိစ္စပြီးအောင် ဆောင်ရွက်ပြီး အမြန်မြန်ခဲ့ပါ့မယ်”

ကျွန်တော် ဇာအုပ်ကို ဆက်မဖတ်သေးဘဲ ပြုံးပြီး ခင်းစားနေသည်။ ခင်းစားစရာတွေတော့ ဖြစ်ကုန်ပြီလို့ သိနေတယ်လေ။ ရုနောင်မောင်မောင်တုတ်သည် နာမည်ဆိုးဖြင့် ကျွတ်ကြားသူ ဖြစ်သော်လည်း တန်ဖိုးထွားသည်။ စားထက်သည်။ ဘုရင်နှင့် မိဖုရားကတောင် အလေးထားရသည့် မင်းသားတစ်ပါး ဖြစ်သည်။ ကုန်းဘောင်ခေတ် နန်းတွင်းသူတွေတောင် မောင်မောင်တုတ်က သိမ်းပိုက်မည်ဆိုလျှင် လိုလိုချင်ချင် သဘောတူကြမည် ထင်သည်။ သာမန် ကျွေးတောသူ မမျှင်ကရော ဘယ်လို ဖြစ်မလဲ၊ ရုပ်တည်ချက် အမှန်က ဘယ်လို ဖြစ်ခဲ့သလဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ သဘာဝနဲ့ အနီးစပ်ဆုံး ဖြစ်နိုင်ချေကို ခန့်မှန်းသည်။ ဒီကိစ္စမှာ မမျှင်ခေါ် မဆင်မိုး၏ အဖြစ်က ကျွန်တော်အစ်မ မခင်ညို လင်သေတော့ ငိုပုံနှင့် တူနေသည်ဟု ထင်မိသည်။

ကျွန်တော်အစ်မ မခင်ညိုသည် အသက်သုံးဆယ်ကျော်သည် အထိ အပျိုကြီးဘဝဖြင့် နေခဲ့သည်။ လင်ယူ သားမွေးခြင်းသည် မဂ်နှင့်ပိုလ်နှင့် မနီးသည့် ယုတ်ညံ့သော အလုပ်ဖြစ်၍ အပျိုကြီးဘဝဖြင့် အရိုးထုတ်တော့မည်ဟု အမြဲ ပြောသည်။ ဒီလိုဆိုရင် သီလရှင် ဝတ်ပါလား ဆိုတော့လည်း ခေါင်းခါသည်။ မဂ်ပိုလ်ကို ရရှိအတွက် သီလရှင်ဝတ်စရာ မလိုဟုဆိုသည်။ ထာဘီဝတ်ပြီး သောတာပန် ဖြစ်သွားကြသည့် ဝိသာခါတို့ မလ္လိကာတို့ကို ထောက်ပြပြီး အပျိုကြီးဘဝဖြင့်ပင် နေသည်။

အပျိုကြီး အသက်လေးဆယ် နီးတော့မှ သူဌေးသား၊ လူဆိုး၊

နှစ်ခုလပ်၊ မုဆိုးစိုကိုခံရင်က လှည်းတင်ပြီး ခိုးပြေးလို့ အပျိုကြီး ဘဝမှ အဘိုးကြီး ခြစ်သွားလေသည်။ ကိုခံရင်က ရွာသူဌေး၏ တစ်ဦးတည်းသော သား၊ မြို့ကျောင်းထွက်၊ ကြက်သမား၊ အရက်သမား၊ ဝဲသမား ဆိုသော်လည်း ရန်လိုတတ်သူ မဟုတ်။ မိန်းမတွေ ကြိုက်တတ်သည့် စိတ်ကောင်းလူပျော့၊ လူဘော်ကြော့သမား ခြစ်သည်။ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ ဘန်ကောက်လုံချည်ကို ထည်လဲဝတ်ပြီး ဝဲလည်ရိုက်နေသူ ခြစ်သည်။ မိဘပေးစားသည့် ပထမယားနဲ့ကွဲပြီး နောက်တစ်ယောက် ယူသည်။ တစ်နှစ်လောက် အကြာမှာ အဲဒီမိန်းမ သေသည်။ မကြာမီ အရက်ပုန်းရောင်းသည့် မအေးကြည်နှင့် တိတ်တိတ်ပုန်း ညားသည်။ ညားတုန်းက လူမသိသူမသိသော်လည်း ကွဲကြတဲ့အခါ မအေးကြည်က သူ့ကိုယ်မှာ စိုတာတွေနဲ့ ခိုင်းခိုင်း တိုင်းထွာဆဲပြီး ကွဲကြလို့ တစ်ရွာလုံး သိကုန်ကြသည်။

မိန်းမ မရှိလျှင် မနေတတ်ဟန်တူသည့် ကိုခံရင်သည် ကျွန်တော်အစ်မအပျိုကြီး မခင်ညိုကို အတင်းအဓမ္မ လှည်းပေါ် ဆွဲတင်ပြီး ခိုးပြေးသည်။ သီလယူပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းက ပြန်လာသော မခင်ညိုကို ရွာဦးကျောင်းမြဲကအထွက် ရွာဘက်ကို ကူးသည့် မြောင်းကူး တံတားလေး အရောက်မှာ ကိုခံရင်နှင့် အပေါင်းပါတစ်စုတို့က အတင်းအဓမ္မ ဝိုင်းဆွဲပြီး လှည်းပေါ် တင်မောင်းပြေးသွားကြခြင်း ခြစ်သည်။

ရွာသူကြီး ဦးဆောင်သည့် ရွာသားတချို့နှင့် ကျွန်တော် အစ်ကိုတွေ ပြေးလိုက်သွားကြသော်လည်း မမီလိုက်တော့ပါ။ တစ်ပတ်ဆယ်ရက်လောက် သတင်းအစအန ပျောက်နေသည်။ နောက်များ မကြာမီ ဆူးပုတ်ကုန်း ရွာက ကြက်ပိုင်းမှာ ကြက်ဆွဲ လုပ်နေသော ကိုခံရင်ကို မြင်ခဲ့သူ တစ်ယောက်က သတင်း လာပေး၍ ချက်ချင်း ထလိုက်ကြသည်။ ကိန္နရီချောင်း ရွာသူကြီးနှင့် မခင်ညို၏ အစ်ကိုတွေ လိုက်လာကြပြီ ဆိုသည့် သတင်းကိုကြားတော့ ကိုခံရင် ကြက်ပိုင်းမှ ထလစ်သွားသည်။ ဆူးပုတ်ကုန်း ရွာသားတစ်ယောက်၏ အကူအညီဖြင့် မခင်ညို ရှိနေသည့် အိမ်ကို

သွားဝိုင်းကြသည်။

“ခင်ညို နှင့်ကိုကယ်ဖို့ ငါတို့ လာပြီ၊ မကြောက်နဲ့ ထွက်လာနဲ့”

အံ့ဩစရာ အတော်ကောင်းသည်။ မခင်ညိုသည် ထွက်မလာရဲ သာမက အိမ်ခန်းထဲမှာ ပုန်းနေလိုက်သေးသည်။ အိမ်ရှင်က သူ့ကိုအမှု ပတ်မှာရိုးလို့ မခင်ညိုကို ပုန်းနေရာမှ ထွက်လာပါရန် တောင်းပန်သည်။ ထွက်လာပြန်တော့လည်း သူ့ကို ပြန်ခေါ်သွားမှာကို စိုးရိမ်သည့် ပုံမျိုး ဖြစ်နေတာ တွေ့ရသည်။ သူ့အစ်ကိုတွေ စိတ်ဆိုးကြတော့သည်။

“ခင်ညို ဝါက ဘာသဘောလဲ၊ နင် ပြန်မလိုက်ချင်ဘူး ဆိုတဲ့ သဘောလား”

“ကျွန်ုပ် ပြန်လိုက်တော့ကော အပျို ပြန်ဖြစ်မလားတော့”

သူကြီးက အားလုံးကို လက် ကာပြလိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် မေးခွန်းထုတ်သည်။

“က... တူမကြီး၊ ငါတို့ လာခဲ့တာ နှင့်ကို ပြန်ခေါ်ဖို့နဲ့ ခံရင်ကို ဖမ်းဖို့ လာခဲ့တာပဲ၊ အခု ခံရင် ဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်မလည်း ပြန်မလိုက်ပါရစေနဲ့၊ ကိုခံရင်ကိုလည်း မဖမ်းပါ နဲ့ ဦးကြီးရယ်”

“ကောင်းရောက္က၊ ဟော့ကောင် ထွန်းမောင် ပေးခမ်း ငါ့ နှစ်လုံး ပြူး သေနတ်၊ လာ ပြန်ကြမယ်”

သူကြီးက သေနတ်ကြီး ထမ်းပြီး လှည့်ပြန်သည်။ ကျွန်တော် အစ်ကိုတွေက မခင်ညိုကို မျက်စောင်းထိုး ကြည့်ပြီးတောက်ခေါက်သည်။ နှင့်ကို သေခန်းဖြတ်မယ်လို့ပြောပြီး လှည့်ပြန်ခဲ့ကြရသည်။

အခြေအနေတွေ တည်ငြိမ် အေးဆေးသွားတော့မှ ကိုခံရင်နှင့် မခင်ညိုတို့ ဇွာကို ပြန်လာကြသည်။ ကိုခံရင်၏ မိဘအိမ်မှာပင် နေကြ သည်။ မခင်ညိုက သူသည် ကိုခံရင်ကို လုံးဝ မချစ်ပါ။ အတင်းအဓမ္မ အနိုင်ကျင့်မိလိုက်ရ၍ မထူးတော့ဘူးဆိုပြီး မချစ်ဘဲ အောင်ပြီး ပေါင်းနေ

တာပါဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဆွေမျိုးစု၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို မခင်ညှိ၏ စကားဖြင့် အဖတ်ဆည်ထားရသည်။

ကိုစံရင်သည် မခင်ညှိနဲ့ညားပြီး ဖင်ငြိမ် အိမ်မြဲတော့မှ ကျန်းမာ ရေး ယိုယွင်း ကျဆင်းလာတော့သည်။ ပွဲကြမ်းထားခဲ့သည့် ခင်တွေကို ခံရတော့သည်။ ချောင်းဆိုးရာမှာ သွေးပါလာသည်။ ဝိုက်ကြီးပူပြီး အသားတွေဝါလာသည်။ ဆရာဝန်နှင့် ခေတ်မီ ဆေးဝါးတွေ မရှိသေးသည့် ကာလဖြစ်၍ ပယောဂဆရာနှင့် ဝိဇ္ဇာဆရာတွေ လက်တည့်စမ်းတာခံရင်း ကိုစံရင် ကွယ်လွန်သွားပါသည်။

ကိုစံရင် အသက်ထွက်သွားသည့် အချိန်မှ အသုဘချသည့် အချိန် အထိ တစ်ကြိမ်မှ မဆိုသော မခင်ညှိသည် အလောင်းကို မြေချခါနီးကျမှ သတိလစ်ပြီး လဲကျသွားတော့သည်။ သတိပြန်ရလာသောအခါ မခင်ညှိ အော်လိုက်သည့် အသံကို ကြားကြရသည့် အသုဘ ပို့သူတွေ စဉ်းစားရ ခက်သွားကြသည်။

“ကိုစံရင်ရေ... လှည်းတင်ပြေးတဲ့ညက ပြောခဲ့တဲ့ စကားမျိုး လေးတွေ ထ၊ပြောပါဦးလားတော့ ဟော... ဟော့။ မယားတွေ အများကြီး ယူခဲ့တဲ့အထဲမှာ ခင်ညှိနှင့်ကို ငါအချစ်ဆုံးလို့ ထ၊ပြောပါဦး ဟုန်း...ဟုန်း”

တောက်... သွားရောပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်ဆွေလုံး တစ် မျိုးလုံးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ။ မျက်နှာကို အရှေ့ပေါ် ဣလွှာပစ်လိုက်ချင်ပါ သည်။

ရွှေအမြူတေ
ဧပြီလ၊ ၂၀၀၂ ခုနှစ်

“မိတ်ထားကောင်းလေး ပွေးပိတုဝယ်”

ပန်းမျိုးတစ်ရာ စားတော်ဆက်သည် ပုံမှန်အတိုင်း ဆိုလျှင် ည သန်းခေါင်နာရီပြန် ၂-ချက် တိတိမှာ ဆိုင်ပိတ်မြဲ ဖြစ်သည်။ ယနေ့ည မှာတော့ နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်လာကြတာ မကြာသေးသည့် သင်္ဘော သား တစ်စု၏ ပက်ပက်စက်စက်၊ ရက်ရက်ရောရော၊ အသုံးကြမ်း၊ အသောက်ကြမ်းမှုကြောင့် လိုက်လျောသည့် အနေဖြင့် မိုးလင်းခါနီး ၃-နာရီ ထိုးသည်အထိ ဆိုင်ဖွင့်ပေးခဲ့ရသည်။ ဆိုင်ကသီချင်းဆိုသည့် ကောင် မလေးတွေကိုလည်း တစ်ယောက်ကို ငါးရာတန် ပန်းကုံး ဆယ်ကုံး လောက်စီ ခွပ်ခဲ့ကြသည်။ ဘီယာ၊ အရက်၊ စီးကရက်နှင့် အစားအစာတွေ အတွက် ငါးသောင်းပိုးခန့် ရှင်းပေးကြသည်။

နံနက် ၃-နာရီမှာ ဆိုင်ပိတ်လိုက်သည်အထိ ဆိုင်ထဲက မထွက် ကြသေးဘဲ သီချင်းဆိုသည့် ကောင်မလေးတွေကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက် ကြသည်။ အချင်းချင်း မိတ်ဖွဲ့ကြသည်။ လိပ်စာနှင့် ဖုန်းနံပါတ်တွေ အပြန်

ପ୍ରଥମ
ଅନୁସନ୍ଧାନ
ପ୍ରକାଶନ

အလွန် ပေးကြသည်။ ဆိုင်တာဝန်ခံကိုလည်း မိတ်ဖွဲ့စကားတွေပြောပြီး အရစ်ရှည်နေကြသည်။ ဆိုင်ဝန်ထမ်းတွေနှင့် စားပွဲတိုးတွေက အိပ်ချင်လွန်း၍ တဝါးဝါး သမ်းဝေနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ ဒီလို ပက်စက် စုက်ရောသည့် ဖောက်သည်မျိုးတွေနဲ့ မိတ်ဖျက်သွားမည် ခိုး၍သာ သည်းခံနေကြရသည်။ နံနက် အရုဏ်တက် ၄-နာရီ ထိုးခါနီးမှ အမိုးဖွင့် ပက်ကတ်ကားတစ်စီးပေါ် ခုပြုတက်ပြီး ဆူညံစွာ အော်ဟစ်၍ မောင်းထွက်သွားကြတော့သည်။

သင်္ဘောသား အဖူးသမားတစ်စု မောင်းလာသည့် ပက်ကတ်ကားသည် ရန်ကုန်မြို့၏ တိတ်ဆိတ်နေသည့် ညအချိန်တွင် လူသွားလူလာ တစ်ယောက်မှ မရှိသည့် လမ်းမကြီး တစ်ခုပေါ်မှာ အစိန်ပြင်းစွာ ပြေးသွားနေသည်။ ကားပေါ်မှာ ပါလာသူတွေကလည်း ဆူညံစွာ ပြောဆို အော်ဟစ်လိုက်ပါလာကြသည်။ ကားမောင်းသူရော ဇီးလိုက်လာသူတွေပါ မူးလာကြ၍ ဆူညံစွာ ပြေးလိမ့်နေသည်။ တစ်နေရာ အရောက်မှာတော့ ကြီးမားသည့် ပြဿနာကြီးနှင့် ကြုံတွေ့ကြလေတော့သည်။

လူသွားလူလာရော ယာဉ်အသွားအလာပါ လုံးဝ မရှိ၍ တိတ်ဆိတ်နေသည့် ဦးဝိဇာရ လမ်းမကြီးသည် လင်းအား ကောင်းလှသည့် လမ်းမီးတွေကြောင့် လင်းထိန်နေသည်။ ရှေ့ကိုက် တစ်ရာခန့် အကွာမှာ လေးထောင့်ပုံကြီး တစ်လုံးကို ဘိုင်စကယ်ဖောက်မှာတင်ပြီး မြည်းမြည်း နင်းနေသူ တစ်ယောက်ကို စုတ်တရက် မြင်လိုက်ကြရသည်။ ကား၏ အမြန်နှုန်းကြောင့် ဘိုင်စကယ် နင်းနေသူကို ချက်ချင်းမီလာသည်။ ဘိုင်စကယ်နင်းနေသူသည် ဘောင်းဘီတို ဝတ်ထားသော အသက်ကြီး ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်နေသည်။ ဘိုင်စကယ်၏ ကယ်ရီယာပေါ်မှာ တင်ထားသည့် ပုံကြီးက ဆယ်ဂါလင်ဝင် ပလပ်စတစ်ပုံကြီး ဖြစ်နေသည်။ ဘိုင်စကယ်ကို သတိဖြင့် မြည်းမြည်း နင်းနေပုံကို ကြည့်မြင်မြင် ပုံကြီးထဲမှာ အတော်လေးသည့် အရည်တွေ အပြည့်ပါသည့် လက္ခဏာ တွေ့ရသည်။

သင်္ဘောသား အုပ်စု၏ ကားသည် အမြန်နှုန်းကို မလျော့သည့်

အပြင် ဘိုင်ဇကယ် အနီး ရောက်တော့မှ မလိုအပ်ဘဲ ဟွန်းအစုည်ကြီး တီးလိုက်၍ ဘိုင်ဇကယ်သမား လန့်သွားသည်။ လန့်သွား၍ လက်ကောက်ကို အလန့်တကြား ကပ်လိုက်စဉ် ပလက်ဖောင်းကျောက်တုံးနှင့် တိုက်မိမလို ဖြစ်သွားသည်။ တိုက်မိမည်မိုး၍ ဝဲဘက်ကို ပြန်အဖွဲ့လိုက်မှာ သဘောကောင်းက ဘိုင်ဇကယ်ကို ဝင်တိုက်ပစ်လိုက်တော့သည်။ ဘိုင်ဇကယ် ရော လူပါ ပလက်ဖောင်းပေါ် ရောက်သွားလေတော့သည်။ ကားသည် အစိုနံ့မထိန်းနိုင်ဘဲ ဆက်လိမ့်သွားသည်။ တိုက်မိသည့် ဘိုင်ဇကယ်နှင့် ကိုက်ငါးဆယ်ခန့် အကွာလောက်အထိ ရောက်တော့မှ ရပ်လိုရသည်။

“ဟာ... ပြဿနာပဲကွာ၊ သေပြီနဲ့ တူတယ် သွားကြည့်လိုက်ကြပါဦး”

ကားဖောက်ခန်းမှာ စီးလိုက်လာသူ တစ်ယောက်က ကားပေါ်က ခုန်ဆင်းပြီး ပြေးသွားကြည့်သည်။ မကြာမီ သွားကြည့်သူ ပြန်ပြေးလာသည်။

“ဟေ့ လူတွေ ပြဿနာတော့ တက်ပြီဗျ၊ ဘောင်းဘီတို ဝတ်ထားတဲ့ တရုတ်အတိုးကြီးကွ၊ သေပြီနဲ့တူတယ်။ သွေးခိုင်ထဲမှာ ပက်လက်ကြီး လဲနေတယ်၊ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ”

ကားမောင်းသူရော ကားပေါ်မှာ ပါလာသူတွေပါ အားလုံး ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ကြသည်။ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ရပ်ပြီး ဘာဆက်လုပ်ကြရင် ကောင်းမလဲဆိုပြီး တိုင်ပင်ကြသည်။ လူသေမှု ဖြစ်သွားပြီဖြစ်၍ ကားမောင်းသူ ထောင်ကျတော့မည်ဖြစ်သည်။ ဝိုင်းဝန်း ကူညီရန် အကြံဉာဏ်တွေ ထုတ်ကြရတော့သည်။

“ဒီမှာ ဘော်ဒါတို့၊ ဘယ်သူမှ မသိတဲ့ ကိစ္စပဲကွာ၊ ပူမနေစမ်းပါနဲ့၊ လစ်ပြေးကြရအောင်”

“ဟာ... မလုပ်နဲ့နော်၊ ရဲက နှစ်စင်းဖော်ထုတ်လို့ မိသွားရင် အပြစ်က ပိုကြီးသွားမယ်။ ဘိုင်ဇကယ် စီးလာတဲ့ အဘိုးကြီးရဲ့ အမှားကြောင့်

မတော်တဆ ဖြစ်သွားပါတယ် ဆိုပြီး သူ့မိသားစုနဲ့ ညှိလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ပိုက်ဆံ တတ်နိုင်သူတွေ ဖြစ်လို့ အကုန်အကျများစွာ ခံပြီး ကာယကံရှင်ဘက်က ကျေနပ်အောင် လုပ်နိုင်သူတွေ ဖြစ်သည်။ သေသူ၏ မိသားစုတွေဘက်ကလည်း သေသူ ပြန်ရှင်လာမှာ မဟုတ်တော့လို့ လိုသလောက် တောင်းယူပြီး ကျေအေးလိုက်ကြမှာ သေချာသည်ဟု ယုံကြည်နေကြသည်။

“ရဲက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နံ့စမ်းဖော်ထုတ်လို့ ရနိုင်မလဲဗျ၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မျက်မြင်သက်သေ တစ်ယောက်မှ မရှိတာ၊ လာ ကားပေါ်တက် လစ်ကြရအောင်”

“နေပါဦး တိုင်ပင်ပါရစေဦး၊ လစ်ပြေးတာကလွယ်ပါတယ်။ ပြေးပြီးရင် ရုပ်နေလို့မရတော့ဘူး။ မရုပ်မနား ပြေးနေရတော့မယ်။ အဘိုးကြီးရဲ့အမှားကြောင့် မတော်တဆ ဖြစ်သွားတာပါလို့ သေသူကို အပြစ်ပုံချပြီး အမှုကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းလိုက်တာ ကောင်းမယ်နော်၊ ပိုက်ဆံကုန်တာကို နှမြောမနေကြနဲ့၊ စိတ်အေးချမ်းသာနေရဖို့ အရေးကြီးတယ်”

“ရဲက သဲလွန်စ ရသွားနိုင်တယ်နော်၊ ပန်းတစ်ရာ ဓားတော်ဆက်က ဝန်ထမ်းတွေဟာ ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး တို့အုပ်စုကို မသင်္ကာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒါကို မေ့ထားလို့ မဖြစ်ဘူး”

ဓားတော်ဆက်မှ သူတို့အုပ်စု ကားမောင်းပြီး ထွက်သွားသည့် အချိန်နှင့် အခင်းဖြစ်ပွားသည့် အချိန်တို့၏ ဆက်စပ်မှုသည် တရားခံပေါ်ပေါက်ရေးအတွက် အတော်နီးစပ်သည့် အထောက်အကူပင် ဖြစ်သည်။ သီချင်းဆိုသည့် ကောင်မလေးတွေမို့မှာ အမည်၊ နေရပ်လိပ်စာနှင့် တယ်လီဖုန်း နံပါတ်တွေကလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပေးထားမိခဲ့ကြသည်။

“ကဲ ကိုယ့်လူတို့၊ လူတစ်ယောက်ကို ကားနဲ့ဝင်တိုက်ပြီး မောင်းပြေးတယ်ဆိုတာ မလုပ်ကောင်းတဲ့ ကိစ္စပါ၊ မတော်တဆ ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စပါ။

ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ မသေသေးရင် ဆေးရုံတင်ပေးရမယ်။ သေသွားရင် သင်္ဂြိုဟ်ပေးရမယ်။ ကာယကံရှင်ရဲ့ မိသားစုတွေ ကျွန်ုပ်တို့အထိ တောင်းပန်ပြီး လျှောက်ကြေး ပေးလိုက်တာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်မယ်။ ဘယ်လို သဘောရလဲ”

“ဟုတ်တယ်... ကိုယ်လည်း ထွက်မပြေးချင်ဘူး၊ ရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းလိုက်ချင်တယ်”

ကားမောင်းသူ ကိုယ်တိုင်က မောင်းမပြေးချင်ဘူး ဆိုသောအခါ ကားပေါ်မှာ ပါလာသူ အားလုံးပင် ကားပေါ်က ဆင်းပြီး သွေးအိုင်ထဲမှာ လဲနေသည့် အလောင်းရိုးရာသို့ လျှောက်သွားကြသည်။ ဦးဝိစာရလမ်းမကြီး ပေါ်မှာ မီးတွေထိန်လင်းနေ၍ သွေးအိုင်ကွက်ကြီးကို အဝေးကပင် လှမ်း မြင်ကြရသည်။ အလောင်းအနီးသို့ ရောက်သွားသောအခါ သွေးကွက် သွေးအိုင်ကြီးဟာ ထင်တာထက်ပိုပြီး ကြီးမားကျယ်ဝန်းနေတာကို တွေ့ကြ ရသည်။ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာသာမက လမ်းမပေါ်အထိ မီးကျပြီး ဖျာကြီး နှစ်ချပ်စာမျှ ကျယ်ဝန်းကြီးမားနေတာ တွေ့ရသည်။ သွေးအိုင်ကြီးကို ကြည့်ပြီး လန့်ဖျပ်သွားကြသည်။

သွေးအိုင်ကြီး အလယ်မှာ ပက်လက် လဲကျနေသည့် အလောင်း ကောင်ကြီးသည် သူ့အနီးသို့ လူတစ်ခု ရောက်လာသံကို ကြားသောအခါ လှုပ်လာပြီး လဲနေရာမှ ထလိုက်သည်။ သူ့အနား ရောက်လာသူတွေကို မော့ကြည့်သည်။

“ဟာ... မသေသေးဘူးကွ၊ ထထိုက်နေပြီ”

အားလုံးပင် ဝမ်းသာအားရဖြင့် သွေးကွက်ကြီးထဲကို ဆင်းပြီး တရုတ်အဘိုးကြီး အနီးသို့ကပ်သွားကြသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးတွေဖြင့် နီရဲနေသည့် အဘိုးကြီးက သူတို့အုပ်စု၏ မျက်နှာတွေကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဦးလေး ဘာဖြစ်သွားသေးလဲဟင်”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဣ၊ စက်ဘီးပေါ်က လိမ့်ကျတော့ နည်းနည်း နာသွားတာပေါ့”

သဘောသားတွေ အားလုံးပင် အံ့သြဝမ်းသာလွန်း၍ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်ကြသည်။

“စောစောက ပက်လက်ကြီး လဲကျပြီး သတိလစ်နေတယ် ထင်တယ်”

“သတိ မလစ်ပါဘူး၊ လဲကျတဲ့အတူတူ မထူးဘူးဆိုပြီး ဆက်အိပ်နေတာပါ”

“ဟာ၊ ဒါဆိုရင် ဒီသွေးတွေက ဘယ်က ထွက်လာတာလဲ၊ ဦးလေးရဲ့ ကိုယ်က ထွက်လာတာ မဟုတ်ဘူးလား”

တစ်ကိုယ်လုံးမှာ သွေးတွေနဲ့ နီရဲ့ ခိုရွံ့နေသည့် အဘိုးကြီးက ပလက်ဖောင်းပေါ်နှင့် လမ်းပေါ်က သွေးတွေကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ထက်ခြမ်း ကွဲလုနီးပါး ကွဲပြဲနေသည့် ပလပ်တစ်ပုံးကြီးကိုပါ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“သွေးတွေ မဟုတ်ပါဘူးဣ... ငရုတ်ဆီတွေပါ၊ တရုတ်တန်းကို ပို့မလို့သွားတာ၊ မင်းတို့ကားက ဝင်တိုက်လို့ မှောက်ကုန်တာပဲ”

“ဟာ... မှားပါတယ် ဦးလေးရယ်...”

“စိတ်ညစ်ပါတယ် ဦးလေးရယ်... ဦးလေးတို့ လုပ်လိုက်မှဖြင့် ဦးနှောက်ကို ခြောက်ပြီး ရူးချင်စိတ်ကို ပေါက်သွားတာပဲ”

စောစောက အမူးပြေနေသူတွေ အခုမှ ပျော်သွားပြီး ပြန်မူးလာကြတော့သည်။ ဝမ်းသာအားရဖြင့် အဘိုးကြီးကို လောင်စိန် ပြောင်စိန် လုပ်ကြသည်။ အဘိုးကြီးက လက်နှစ်ဘက်ကို နောက်ပြန်ထောက်ပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ ဝိုင်းနေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘာအကူအညီ ပေးရမလဲ ဦးလေး၊ ပြောပါ အားမနာပါနဲ့”

အဘိုးကြီးကို ဆွဲထုသူက ထုပေးသည်။ ဘိုင်စကယ်ကို ထောင်ပေးသူက ထောင်ပေးသည်။ အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာပေါ်က ငရုတ်ဆီတွေကို တစ်စုစုဖြင့် သုတ်သူက သုတ်ပေးသည်။

“ပြောပါ ဦးလေး အားမနာပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာကူညီရမလဲ”

“ဘာ အကူအညီမှ မလိုဘူး၊ ငရုတ်ဆီဖိုး ပိုက်ဆံ သုံးထောင်ပေးရင်ကျေနပ်ပြီ”

“ဟာဗျာ... ဦးလေးကလည်း ငရုတ်ဆီ ဆယ်ဂါလံကို သုံးထောင်ဆိုတော့ များတာပေါ့၊ ရော့ ခြောက်ထောင်ယူလိုက်”

တရုတ်အဘိုးကြီး၏ လက်ထဲကို ငွေ ခြောက်ထောင် အတင်းထိုးထည့်ပေးသည်။ အဘိုးကြီးကို နှုတ်ဆက်ကြပြီး ဆူညံစွာ အော်ဟစ်မောင်းထွက်သွားကြလေသည်။

(ငရုတ်ဆီတွေ သယ်လာသော စက်ဘီးကို ကားဖြင့် ဝင်တိုက်ခဲ့သည့် ကုန်းပတ် ပထမအရာရှိ ထင်လင်းမောင်ကြီးသို့ အမှတ်တရ)။

ရွှေမမြေတေ
ပြုတ်ထား၊ ၂၀၀၂ ခုနှစ်

“ခွဲခွာနှုတ်ဆက် လွမ်းရေးခက်လိမ့်”

ခရီးသည်တင် လေယာဉ်ပျံကြီးသည် မြေပြင်မှ လွတ်ထွက်ပြီး မိုးပေါ်သို့ ပျံတက်သွား လေပြီ။ လေယာဉ်ကြီးသည် မမကို သယ်ယူသွား ပြီ ဆိုသည့် အသိကြောင့် မောင်စိုးလှိုင်သည် လွမ်းစိတ်ဖြင့် လှိုက်ဖို နှိုက်မောနေပါသည်။ လေဆိပ် အဆောက်အဦး၏ လသာဆောင်မှာ ရပ်လျက် မမကို သယ်ဆောင်သွားသည့် လေယာဉ်ကြီး မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ် သွားသည်အထိ ကြည့်နေမိသည်။

နောက် နှစ်နာရီလောက် ကြာသည့်အခါ လေယာဉ်ကြီးသည် စစ်တွေမြို့ လေဆိပ်ကို ရောက်သွားတော့မည် ဖြစ်သည်။ မမသည် စစ်တွေကို ပြန်ရောက်လျှင် မိသားစုနှင့် ပြန်တွေ့ပြီး ပုံမှန် အခြေအနေကို ပြန်ရောက်သွားတော့မည် ဖြစ်သည်။ မမကို လွမ်းနေတော့မယ် မမရယ် ဟု မောင်စိုးလှိုင်စိတ်က ရေရွတ်နေမိသည်။

ဒီနေ့ လေဆိပ်မှာ တွေ့ရခြင်းဟာ နောက်ဆုံး တွေ့ရခြင်း ဖြစ်

တော့မှာပါလား မမရယ်ဟု မောင်မိုးလှိုင် တွေးနေမိသည်။ မမသည် တစ်
 နှိန်လုံး တည်ငြိမ် ဣန္ဒြေရနေသည်။ မမရဲ့ တည်ငြိမ် ဣန္ဒြေရသွားတာကို
 မြင်တော့ မောင်မိုးလှိုင် ရင်ခုန်လာပါသည်။ မမကို ချစ်မြတ်နိုးတဲ့
 စိတ်တွေ တိုးများလာသည်။ မမသည် စိတ်အလို မလိုက်ဘဲ တည်ငြိမ်
 အေးဆေးစွာ ဆုံးဖြတ်သွားခဲ့သည်။ ဂုဏ်သိက္ခာရှိစွာ ရပ်တည်ပြီး လိမ္မာ
 ပါးနပ်စွာဖြင့် လာလမ်းကို ပြန်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒီလို စိတ်ထား
 မြင့်မြတ်တဲ့ မမ၊ အဆင့်အတန်းရှိတဲ့ မမကို မေ့နိုင်ပါတော့မလား
 မမရယ်ဟု မောင်မိုးလှိုင် ရေရွတ်နေမိသည်။

အတိတ်က အဖြစ်အပျက်တွေဟာ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်
 ဖြစ်နေပြီးခါမှ မမျှော်လင့်တဲ့ အချိန်မှာ အသစ် ပြန်ဖြစ်လာတတ်သည်။
 လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်လောက်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် မောင်မိုးလှိုင်နှင့် မမတို့၏
 အတိတ် ဇာတ်လမ်းသည်လည်း မေ့ပျောက်လုနီးပါး ငြိမ်သက်နေခဲ့ရာမှ
 မနေ့တစ်နေ့ကမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ဘွားခနဲ ပြန်ပေါ်လာခဲ့သည်။

မောင်မိုးလှိုင်၏ စုံးခန်းက တယ်လီဖုန်း မြည်လာခဲ့သည်။ တယ်
 လီဖုန်း ကိုင်သူက ကိုမိုးလှိုင်အတွက် ဖုန်းလို့ ပြော၍ သွားမှားထောင်
 လိုက်ရသည်။ တယ်လီဖုန်း နားထောင်လိုက်တော့ မောင်မိုးလှိုင် အကြီး
 အကျယ် အံ့ဩသွားပါသည်။ စစ်တွေမြို့ကမမ ရန်ကုန်ကို ရောက်နေပြီး
 မောင်မိုးလှိုင်ကို တွေ့ချင်လို့ ဖုန်းခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မနက်ဖြန်နေ့လယ်မှာ
 ဗိုလ်ချုပ်ပန်းခြံထဲက ထိုင်နေကျ ခုံတန်းလျားလေးကို လာခဲ့ဖို့ ခေါ်သည်။
 မောင်မိုးလှိုင်က လာခဲ့ပါမည်ဟု ပြောလိုက်သည်။ မမဘက်က တယ်လီ
 ဖုန်း ချသွားပြီးသော်လည်း မောင်မိုးလှိုင် တယ်လီဖုန်းချဖို့ မေ့နေသည်။
 အံ့ဩလွန်းလို့လား၊ ဝမ်းသာလွန်းလို့လား မဝေခွဲတတ်အောင် ဖြစ်နေ
 သည်။ သွားတွေသင့် မတွေ့သင့် မစဉ်းစားဘဲ လာခဲ့ပါမည်ဟု ပြောလိုက်
 တာ မှားသွားပြီလားဟု စဉ်းစားနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

တယ်လီဖုန်းကို သူ့နေရာမှာ ပြန်တင်လိုက်သည်။ စားပွဲခုံမှာ

လက်တင် မေးထောက်ပြီး ကြမ်းခင်းကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ ခိုက်ကြည့်နေမိသည်။ မမနှင့် ပတ်သက်သည့် အတိတ်က ပုံရိပ်တွေကို မောင်ဇိုးလှိုင် ပြန်လည် မြင်ယောင်လာသည်။

စစ်တွေမြို့ကို အလုပ်တာဝန်ဖြင့် ရောက်ရှိသွားပြီး ခြောက်လ လောက် အကြာမှာ အသက်သုံးဆယ်မျှသာ ရှိသေးသည့် လှသော၊ ချောသော၊ ခန့်သော၊ မင်းကတော်ရုပ်ဖြင့် ကျက်သရေ ရှိသော မမကို မောင်ဇိုးလှိုင် စတင် မြင်ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က မောင်ဇိုးလှိုင်၏ အသက် က နှစ်ဆယ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ အလှအပကို မက်မောသည့် အရွယ်၊ အချစ်ကို ကိုးကွယ်သည့် အရွယ်၊ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်လာလျှင် အရာရာကို စွန့်လွှတ် ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုတဲ့ စူးမိုက်တဲ့ အရွယ် ဖြစ်သည်။

မောင်ဇိုးလှိုင် အလုပ်နားသည် အချိန်နှင့် အလုပ်အားသည် ရက်တွေမှာ သူ့အစ်ကို မြထွန်းမြနှင့် အတူ မြို့မ ကလပ်မှာ အရက်သောက်သည်။ မြို့မ ကလပ်သည် စစ်တွေမြို့က အရာရှိ အရာခံတွေနှင့် လူဂုဏ် တန်တွေ အပန်းဖြေရာ ကလပ် ဖြစ်သည်။ မောင်ဇိုးလှိုင်သည် ကလပ် အသင်းဝင် မဟုတ်သော်လည်း အသင်းဝင် အစ်ကို၏ ခန့်သည်အဖြစ်နဲ့ ကလပ်ကို လိုက်သွားပြီး သောက်စားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

မောင်ဇိုးလှိုင်သည် ကလပ်ကို နေ့စဉ် ဝင်ထွက်သွားပြီး ကလပ် အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့ဝင်လူကြီး ဦးဘခိုင်နဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်သွားသည်။ ဦးဘခိုင်သည် မောင်ဇိုးလှိုင်ကို ညီငယ် တစ်ယောက်၊ တူသား တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ခင်မင်သွားသည်။ မောင်ဇိုးလှိုင်ကလည်း ဦးဘခိုင်ကို ခင်မင်ရုံ သာမက စိုသေ လေးစားသည်။ ဦးဘခိုင်၏ အနွဲ့အတာကိုခံသည်။ ဦးဘခိုင် အသောက်များပြီး ရုပ်လို့ မမြဲသည့် နေ့မှာ ဦးဘခိုင်ကို တွဲယူပြီး သူ့အစ်ကို လိုက်ပို့ရာမှ ဦးဘခိုင်၏ ဇနီး မမကို စတင်မြင်ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ ဦးဘခိုင် အဖူးလွန်းပြီး အိမ်ပြန်ရောက် လာသောအခါ မမသည် မထူးဆန်းသည့် အမူအရာဖြင့် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် လက်ခံ ကြိုဆိုသည်။ ဒါမျိုးတွေက

ရိုးနေပြီ ဆိုသည် အမူအရာမျိုး တွေ့ရသည်။ အသက် ခြောက်ဆယ်ကျော် အကိုးကြီး ဦးဘခိုင်၏ ဇနီးသည် အသက် သုံးဆယ်ကျော်မျှသာ ရှိသေး သည့် ချောချောလှလှ မမဟု သိရသောအခါ မောင်မိုးလှိုင် အံ့ဩရတော့ သည်။

ဦးဘခိုင်နဲ့ ခင်မင်မှုကို အကြောင်းပြုပြီး မမတို့အိမ်ကို မောင် မိုးလှိုင် မကြာခဏ ရောက်နေတော့သည်။ ဦးဘခိုင်နဲ့ ခင်မင်လို ဆိုတာ ထက် မမရဲ့ အလှဆွဲအားကြောင့်လို့ ပြောရမည်ဖြစ်သည်။ မမကို ဘယ် အချိန် တွေ့လိုက်ရသည် ဖြစ်စေ၊ လှလျက်ပင် တွေ့ရသည်။ မမကိုယ်တိုင် က အလှကြိုက်တာ ဖြစ်မည်။ အချိုးအစားကျသည့် မမ၏ မျက်နှာမှာ ပေါင်ဒါ၊ ဝိတ်ကပ် အမြဲ လိမ်းထားသည်။ အမြဲ နီရဲနေသည့် မမ၏ နှုတ် ခမ်းတွေသည် ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိ၍ မောင်မိုးလှိုင်ကို ရင်ခုန်စေသည်။ တစ်ခုံတစ်ခုံကို သဘောကျလို့ ရယ်မောလိုက်သည့် အခါတိုင်း နှုတ်ခမ်း နီရဲရဲ နှစ်လွှာကြားမှာ ညီညာဖြူဖွေးစွာ ပေါ်လာသည့် သွားလေးတွေ ကလည်း မောင်မိုးလှိုင်ကို အသက်ရှူမှားစေပါသည်။ မမသည်ငါ့ဝိတ်ဆွေ ဦးဘခိုင်၏ ဇနီးပါလား။ မမသည် လင်ရှိမယားပါလား၊ သတိထားလေ မမှားစေနဲ့လို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အမြဲ သတိပေး နေရလောက်အောင် မမရဲ့ အလှက ဆွဲဆောင်မှု ရှိနေသည်။

မမသည် ဦးဘခိုင်၏ ၇တိယ အိမ်ထောင် ဖြစ်သည်။ ဦးဘခိုင် ပထမ အိမ်ထောင်နဲ့ ရခဲ့သော သမီးသည်ပင် မမနဲ့ သက်တူရွယ်တူဖြစ် သည်။ ဦးဘခိုင်က ချမ်းသာသည်။ မမက ဆင်းရဲသော မိန်းမချော ဖြစ်၍ မုဒိုင်းဖိုသူဌေးနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ ဦးဘခိုင်နဲ့ လက်ထပ် သည့်အခါ မမ၏ အသက်နှစ်ဆယ်မျှသာ ရှိသေးသော်လည်း ဦးဘခိုင်က ငါးဆယ်ဟု သိရသည်။ မမမှာ ဦးဘခိုင်နဲ့ရသည့် သားတစ်ယောက်နှင့် သမီးတစ်ယောက် ရှိသည်။

မောင်မိုးလှိုင်နှင့် ဦးဘခိုင်၏ ရင်းနှီးမှု ပမာဏသည် မိသားစု

သတ္တဝါ ဖြစ်သွားသည်။ ဦးဘခိုင်၏ အသောက်ကြမ်းမှုကြောင့် မကြာခဏ အိမ်ပြန်ပို့ရသည့် အလုပ်က မောင်ဇိုးလှိုင်၏ ဇနီးအလုပ် ဖြစ်သွားသည်။ မကြာခဏ ဆိုသလို ညစာ မစားနိုင်သည့် ဦးဘခိုင်အတွက် ထမင်းဟင်း တွေကို မောင်ဇိုးလှိုင် စားရသည့် ရက်တွေ များလာသည်။ မောင်ဇိုးလှိုင် ကို မမကိုယ်တိုင် ခူးခပ် ကျွေးသည်။ တစ်ခါတလေ မမနှင့်အတူ ညစာ စားရသည်။ အဲဒီအခါ မောင်ဇိုးလှိုင်အလွန်ပျော်သည်။ အသားဟင်း အတုံး ကြီးကြီးကို ရွေးပြီး မမက ထည့်ပေးသောအခါ ကျေနပ်မှုဖြင့် ရင်ခုန်ခဲ့ရ သည်။ အားကျမခံဘဲ မရဲ့ ပန်းကန်ထဲကို ပြန်ထည့်ပေးလိုက်သောအခါ သဘောကျလို့ အားရပါးရ ရယ်လိုက်သည့် မမ၏ အလှသည် မောင် ဇိုးလှိုင်ကို အသက်ရှူ မှားစေခဲ့သည်။ မျက်နှာကို မြင်လျှင် ရင်ခုန်ရတဲ့ မမရဲ့ အလှဟာ ဆင်ခြင်စောင့်ထိန်းရတဲ့ မောင်ဇိုးလှိုင်က အသက်ရှူမဝ သလို မောပန်းစေခဲ့ပါသည်။

မောင်ဇိုးလှိုင်နဲ့ သူ့မမတို့ နှစ်ယောက်သာ သိသည့် မမေခိုင်တဲ့ ဇနီးတစ်ဦး ရှိခဲ့သည်။ အဲဒီဇနီးက မောင်ဇိုးလှိုင်လည်း သောက်တာ များ သွားသည်။ ဘဝ အမောတွေ ပြေချင်သည့် ဆန္ဒကြောင့် များများသောက် လိုက်မိသည်။ ဇနီးတိုင်းထက် ပိုများသွားသည်။

ည ၉-နာရီ ထိုးပြီးလို့ ကလပ်က ပြန်လာကြသည့် ဦးဘခိုင် ရော မောင်ဇိုးလှိုင်ပါ ယိုင်ထိုးယိုင်တိုင် ဖြစ်နေကြတာကို ကြည့်ပြီး မမက ရယ်နေသည်။ လင်သား အပေါ်မှာ ခွင့်လွှတ်သည့်ခံနိုင်စွမ်းအား ကြီးမား သောမမကို မောင်ဇိုးလှိုင် ကြည့်ညှိ လေးစားရပြန်ပါသည်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် မမ၏ စိတ်ဓာတ်ကို ချစ်သွားပါသည်။ အမြဲတန်း ချစ်စရာ ကောင်းနေသည့် မမကို ချစ်မိမှာဇိုးလှိုင် သတိကြီးစွာ ထားနေရသည်။ အိမ်ကို ရောက်ပြီ ဆိုတာ သိလို့ စိတ်ကို လျှော့ချလိုက်သော ဦးဘခိုင်သည် ပျော်ရွှေပြီး လဲကျတော့မလို ဖြစ်သွားပါသည်။ မမသည် ရယ်ရယ်မောမော ဖြင့်ပင် သူ့ယောက်ျားကို မောင်ဇိုးလှိုင်နှင့် အတူတူ တွဲယူပါသည်။

ဦးဘဇိုင်သည် စည့်ခန်းက ဆိုတာပေါ်မှာ ထိုင်လျက် အိပ်ပျော် သွားလေသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ညစာ မစားနိုင်တာ သေချာသည်။ မောင် ခိုးလှိုင်လည်း မစားချင် ဖြစ်နေသည်။ စားလျှင် အန်ချာမှာ သေချာသည်။ သို့သော် မမနှင့် အတူ ညစာ စားရမည့် အခွင့်အရေးကို လက်လွတ်မခံ လို၍ မမနှင့်အတူ ညစာ စားကြသည်။ အသားတုံး ကောင်းကောင်းတွေ အပြန်အလှန် ထည့်ပေးရင်း ကြည်နူးရသည်။ သဘောကျလို့ ရယ်လိုက် သည့် မမရဲ့ အလှကို ကြည့်ပြီး ထမင်းလုပ် ကောက်ဖို့ပင် မေ့နေသည်။

ညစာ စားပြီးတော့ ဦးဘဇိုင်ကို စည့်ခန်းထဲမှ အိပ်ခန်းထဲ ရွှေ ရန် မမကိုခိုင်းကူပြန်သည်။ ဦးဘဇိုင်ကို သူတို့အိပ်ခန်းထဲ ရောက်အောင် သယ်ယူကြရာမှာ မမနှင့် လက်ချင်းထိ၊ မျက်နှာချင်းကပ်၊ ရင်ချင်းအပ် သည့် ထိတွေ့မှုတွေ ဖြစ်ရသည်။ ဒီအခါမှာ မမဆီကရသည့် ဖွေးရနံ့နှင့် ကိုယ်သင်းနဲ့တို့သည် မောင်ခိုးလှိုင်ကို ရင်ခုန်စေပြန်ပါသည်။

ညည့်နက် အချိန်လွန်ဖြစ်နေလို့ အလုပ်ငှာနက လှူပျီဆောင်ကို မပြန်ဘဲ ဒီမှာပဲ အိပ်ရန် မမက ပြောသည်။ မမကိုယ်တိုင် ဒီစဉ်ပေးသည့် အခန်းလွတ် တစ်ခုထဲက ကုတင်ပေါ်မှာ လှဲချလိုက်သည်။ လှဲချပြီး အိပ်သော်လည်း အိပ်မပျော် ဖြစ်နေသည်။ အိပ်ရာ ပြောင်းလိုလည်း ဖြစ်နိုင် သည်။ မိမိအကြောင်း၊ မမအကြောင်းတွေ တွေးနေလို့ အိပ်မပျော်တာ လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

အိပ်မပျော်သောအခါ ရင်ထဲက တလုပ်လုပ် ဖြစ်လာသည်။ ပျို့ အန်ချင်သလို ဖြစ်လာသည်။ မနေသာ ဖြစ်လာ၍ လှဲနေရာမှ ထ၊ထိုင် လိုက်သောအခါ ဝေါခနဲအသံမြည်ပြီး အန်ချပါတော့သည်။ အိပ်ခန်း ကြမ်း ပြင်မှာ အန်ဖတ်တွေ ပြန့်ကျဲသွားသည်။ ည အချိန်မတော် သူများအိပ်ထဲ မှာ ညစ်ပတ် ပေကျိကုန်၍ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ် အိပ်ခန်းတွင်း ကို မမဝင်လာသည်။ အန်ချသည့် အသံကြား၍ လာကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မမသည် အိပ်ရာမှထလာ၍ ကပိုကရို ပုံစံဖြင့် ထ၊လာသော်လည်း မမ၏

မျက်နှာသည် ပြုံးနေ၍ လှလျက်ပင် နေပါသည်။ အတော် ခွဲမက်စရာ ကောင်းသည့် မမပါလားဟု သတိထားလိုက်မိသည်။

“မောင်လေး ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဒီနေ့ သောက်တာ များသွားတယ် မမရယ်၊ နေ့လို့ မကောင်း တော့ဘူး”

“အများကြီး မသောက်နဲ့ပေါ့၊ အဘိုးကြီးကတော့ အသေကောင် လိုပဲ လှုပ်တောင်မလှုပ်ဘူး”

ချစ်စရာ ကောင်းလှချည်လား မမရယ်ဟု တွေးမိပြန်သည်။ အရက်မသောက်နဲ့လို့ မပြောဘဲ၊ အများကြီး မသောက်နဲ့ လို့သာ ပြော သည်။ မောင်မိုးလှိုင်၏ အန်ဖတ်တွေကို သိမ်းကြုံး ဆေးကြောနေသည်။ သန့်ရှင်းရေး ကိစ္စပြီးသွားသောအခါ သူ့အိမ်ခန်းကို ပြန်တော့မည်ဖြစ်၍ မောင်မိုးလှိုင်ကို နှုတ်ဆက်သည်။

“ဘယ်လို နေသေးလဲ၊ နေကောင်းသွားပြီလား၊ အိပ်တော့နော်”

မမက နေကောင်းသွားပြီလားလို့ မေးတော့ အဖြေရ ခက်နေ သည်။ မမ သူ့အဖျားမှာပဲ ရှိနေစေချင်သည်။ ဘယ်လို စိတ်မိုက်စိတ်စိုင်း က တိုက်ထွန်းလိုက်သည် မသိပါ။ မမကို လိမ်ညာ ပြောလိုက်မိပါသည်။

“နေ့လို့ မကောင်းသေးဘူး၊ ခေါင်းပူးသလို ဖြစ်နေတယ်”

မမသည် စိုးရိမ်သည့် မျက်နှာ မဟုတ်သော်လည်း မောင်လေး တစ်ယောက်ကို အလိုလိုက်သည့် မျက်နှာဖြင့် ကုတင်ပေါ်မှာ လာထိုင်ပါ သည်။ အတွင်းခံဘော်လီ ဝတ်မထားသော မမ၏ ကပိုကရီအလှနှင့် မမ၏ ကိုယ်သင်းနွေးမွေးသည် မောင်မိုးလှိုင်၏ရင်ကို လက်ဖြင့် ဖိထားရ လောက်အောင် ခုန်စေပါသည်။ မမသည် မောင်မိုးလှိုင်၏ မျက်နှာကို သူ့ ဘက်သို့ ဆွဲလှည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းကိုနှိပ်ပေးသည်။ ဇက်ကြောကို ဆွဲပေး သည်။ မောင်မိုးလှိုင်သည် မမ၏မျက်နှာကို မှတ်မရဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ မေတ္တာ ကရုဏာ ထားလွန်းသော မမ၏ အပြုံးကို တွေ့ရသည်။

မောင်စိုးလှိုင်သည် သူ့မမကို ချစ်သည့် ဆန္ဒရှုရှုကံတွေကို ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့၍ မမကို ရွှေလေး ဆွဲဖက်လိုက်မိပါတော့သည်။ မမသည် မသိမသာလေး ပြန်စုန်းသော်လည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် အလန့်တကြား စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ငြင်းဆန်ခြင်းမျိုး မဟုတ်လို့ နောက်ထပ် တစ်ဆင့် တက်လိုက်ပြန်သည်။ မမ၏ ပါး၊ နဖူးနှင့် လည်ပင်းပါမကျန်အောင် အငမ်းမရ နမ်းပစ်လိုက်ပါသည်။

မမသည် မောင်ငယ် လူဆိုးလေး၏ ဆိုးသွမ်း သောင်းကျန်းမှုကို အလိုလိုက် သည်းခံနေသည့် အစ်မကြီး တစ်ယောက်၏ သည်းခံခြင်းမျိုးဖြင့် မျက်စိမှိတ်ပြီး ငြိမ်ခံနေပါသည်။ မောင်စိုးလှိုင်သည် နောက် တစ်ဆင့်တက်ပြီး အခွင့်အရေး ယူတော့မလို့ စတင်လှုပ်ရှားစဉ်မှာပင် အသိတစ်ခု ဝင်လာပါသည်။ ငါမှားတော့မှာပါကလား ဆိုသည့် အသိ ဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။ မမကို ဖက်ထားရာမှ အသာလေး ဖြေလွှတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ မမနှင့်အတူ ကုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေရာမှ ကုတင်အောက်ကို ဆင်းပြီး မမ၏ရေမှာ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်လိုက်ပါသည်။ မမကိုလက်အုပ်ချီပြီး တောင်းပန်လိုက်ပါသည်။

“မောင်လေးကို ခွင့်လွှတ်ပါ မမရယ်”

မမသည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့ပြီး ပြုံးနေပါသည်။ မောင်စိုးလှိုင်သည် ဦးသုံးကြိမ်ချပြီး ကန်တော့လိုက်ပါသည်။ ဦးချနေရာမှ ခေါင်းမောပြီး ကြည့်လိုက်တော့မှ မမသည် မဲ့ပြုံး ပြုံးနေခြင်း ဖြစ်သည်ဆိုတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မဲ့ပြုံး ပြုံးနေလျက်မှ အတွင်းလိုက်ဖို့ပြီး ရွှိက်ငိုလိုက်တာကို သတိပြုလိုက်မိပါသည်။ မမရဲ့ မျက်နှာကို မကြည့်ခဲ့တော့လို့ အိပ်ခန်းထဲက ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ဦးဘခိုင်နှင့် မမတို့ အိပ်ခန်းရေကိုဖြတ် လျှောက်သောအခါ ဦးဘခိုင်ကို စိတ်က မှန်းပြီး အိပ်ခန်း တံခါးပေါက်ကို လက်အုပ်ချီလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ အန်ကယ်၊ မပုားမီ အချိန်မီ ထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့ပါတယ်ဟု စိတ်ထဲက ပြောလိုက်သည်။

မမနဲ့ အိမ်က ထွက်လာသောအခါ ည-၁၂နာရီ တောင်လှိုင်းနေပြီ ဖြစ်သည်။ စစ်တွေမြို့၏ လူခြေတိတ်ချိန် ဖြစ်သည်။ စီးရော ယာဉ်ရထား ဘာမှမရှိတော့၍ ကုန်းကြောင်းလျှောက်ပြီး လူပျိုဆောင်ကို ရောက် အောင် ပြန်ခဲ့သည်။

မောင်စိုးလှိုင်သည် တာဝန်အရ စစ်တွေမြို့မှာ ၂-၄နှစ်သာ နေရ မည်ဖြစ်သည်။ ၂-၄နှစ် ပြည့်ပြီး ဖြစ်သော်လည်း အစ်ကိုမိသားစုနှင့် အတူ နေရလို့ ပျော်နေသည်။ မမနဲ့ တွေ့ရလို့ စစ်တွေမြို့မှာ ဆက်နေ ချင်သည်။ ဒီလိုဖြင့် သုံးနှစ်မျှကြာအောင် စစ်တွေမြို့မှာ နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အခုတော့ စစ်တွေမှ ရန်ကုန်ကို ပြန်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး ပြောင်းရွှေ့ခွင့် စာတင်လိုက်တော့သည်။

မောင်စိုးလှိုင် ရန်ကုန် ပြန်ရောက်ပြီး ခြောက်လလောက် အကြာ မှာ မမ ရန်ကုန်မြို့ကို ရောက်လာပြီး မောင်စိုးလှိုင်ကို လာတွေ့သည်။ ဘာကိစ္စနဲ့ လာတာလဲလို့ မေးကြည့်တော့ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စဟုဖြေ သည်။ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းက ဆွေမျိုးအိမ်မှာ တည်းခိုနေသည်ဟု ပြော သည်။

မမသည် ရန်ကုန်မှာ တစ်လလောက်ကြာအောင် နေသွားခဲ့သည်။ မမ ရန်ကုန်မှာနေစဉ် ကာလအတွင်းမှာ မမနှင့် မောင်စိုးလှိုင်တို့ နေ့စဉ်တွေ့ပြီး စကားတွေ ပြောကြသည်။ စိုလ်ချုပ်ပန်းခြံထဲက ခုံတန်း လျှားလေးမှာ ထိုင်ပြီး အနားယူကြသည်။ မမနဲ့တွေ့တိုင်း မောင်စိုးလှိုင် ရင်ခုန်နေသော်လည်း မမသည် ထာဝစဉ် တည်ငြိမ် အေးဆေးနေပါသည်။ ဘဝနှင့် လောကဓံကို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ရင်ဆိုင်နိုင်သည် မမ ဖြစ်သည်။

မမ ရန်ကုန်ကို လာတာဟာ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စသက်သက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မောင်စိုးလှိုင် သိသည်။ တခြား ဘာရည်ရွယ်ချက် ရှိသေးလဲ၊ ဘယ်တော့ ပြန်မလဲဟု မမေးရက်။ မမေးရဲ ဖြစ်နေသည်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် မမ ပြန်သွားမှာကိုပင် စိုးရိမ်နေသည်။ မမမှာ

ပါလာသည် ဝိုက်ဆံတွေကို ကူသုံးပေးနေသည်။ ရုပ်ရှင် ကြည့်သည်။ အကောင်းဆုံးဆိုင်မှာ စားကြသည်။ ပန်းခြံထဲမှာလိုင်ပြီး အနားယူ အပန်းဖြေကြသည်။ မမ သွားလေရာ ယူလာသည့် လက်ကိုင်အိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ မောင်စိုးလှိုင် အံ့သြသွားပါသည်။ ရတနာ မျိုးစုံဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ရွှေထုပ်ကြီးကို ယူလာခဲ့ပြီး အိမ်က အပြီးအပိုင် ထွက်လာခဲ့သည့် လက္ခဏာတွေ့ရသည်။

“မမ အိမ်က တစ်ခါတည်း အပြီး ထွက်လာတာလား”

မမသည် မောင်စိုးလှိုင်၏ အမေးကို နှုတ်ဖြင့် မဖြေဘဲ ပြုံးပြီး ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။ အတည် ဖြေတာလား၊ မှောက်ပြောင်ပြီး ဖြေတာလား မကွဲပြား ဖြစ်နေသည်။ အတိအကျ သိလို၍ ပြန်မေးကြည့်ရသည်။

“မမ တကယ်ပြောနေတာလားဟင်”

“တကယ် ပြောနေတာ”

“ဟာ...”

မောင်စိုးလှိုင် အံ့သြလွန်း၍ ဟာခနဲ အသံထွက်သွားပါသည်။ ဘဝ တစ်ခုလုံးအတွက် ကြီးကျယ်လေးနက်သည့် ကိစ္စကြီးကို အပြုံးမပျက် ပြောနိုင်သည် မမပါကလား ဟု အံ့သြမိသည်။ သူလုပ်ချင်တာတွေကို သွေးအေးအေးဖြင့် လုပ်မည့်သူ ဖြစ်သည်။

“မမ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို လုပ်လာတာလဲ”

“ဘာလဲမဖြစ်၊ အိမ်မှာ မနေချင်လို့”

“မသင့်လျော်ပါဘူး မမရယ်၊ မလုပ်ကောင်းပါဘူး”

“နေ့တိုင်း အရက်မူးနေတဲ့ အဘိုးကြီးဆီမှာ တစ်သက်လုံး ငရဲ ခံနေရမလား”

မမသည် ဒီစကားကိုတော့ မောင်စိုးလှိုင်၏ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ခပ်တည်တည် ပြောသည်။ ဒီတော့မှ တကယ် ပြောနေတာပါလား ဆိုတာ သိလိုက်ရသည်။ ခပ်တည်တည် နေရာမှ ကြည့်ကြည့်လင်လင်

ပြန်ဖြစ်သွားပြန်သည်။ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ပြန်ဖြစ်လာသည်။ မောင်စိုးလှိုင်နဲ့ အတူ နေရတာကို ကျေနပ်နေပုံရသည်။

“မမ ဒီမှာ ဘယ်သူနဲ့ နေမှာလဲ”

“မောင်လေးနဲ့”

မောင်စိုးလှိုင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး တခစ်ခစ် ရယ်နေသည်။ မောင်စိုးလှိုင် ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဝမ်းသာလွန်း၍ ဖြစ်မည်။ မမ၏ရင်ခွင်ထဲမှာ ခေါင်းထိုးပြီး မမ၏ ခါးကို သိုင်းဖက်ထားလိုက်မိပါသည်။ တစ်နိမ့်တစ်ခုကို ချက်ချင်း သတိရပြီး မမ၏ ကိုယ်မှ ပြန်ခွာလိုက်ပါသည်။ မမကလည်း မောင်စိုးလှိုင်ကို နားလည်ခွင့်လွှတ်သည့် အမူအရာ ပြပါသည်။

“မမရယ် မောင်လေးကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ပါ။ မမ စစ်တွေကို အမြန်ဆုံး ပြန်ပါနော်”

မောင်စိုးလှိုင်သည် မမကို ချစ်သည်။ သနားသည်။ သို့သော် မသင့်လျော်သည့် အလုပ်၊ မဖြစ်နိုင်သည့် အခြေအနေကြောင့် ရှေ့ဆက်မတိုးဘဲ အောင့်အီးမျိုးသိပ်နေတယ် ဆိုတာကို မမကလည်း သိသည်။ နားလည် ပေးပါသည်။

မမ ရန်ကုန်ရောက်ပြီး တစ်လလောက် အကြာမှာ ဦးဘခိုင်သည် ကိုစိုးလှိုင်၏အိမ်ကို ရောက်လာပါတော့သည်။ သူ့မိန်းမသည် မောင်စိုးလှိုင်နှင့် အတူရှိနေမည် အထင်ဖြင့် တန်းတန်းမတ်မတ် လိုက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ မောင်စိုးလှိုင်ကို မျက်နှာတင်းတင်းဖြင့် ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“ကိုစိုးလှိုင် မိမိခိုင် ခင်ဗျားဆီကို မလာဘူးလား”

ဦးဘခိုင်သည် လေသံပြတ်ဖြင့် ခပ်ထန်ထန် မေးပါသည်။ စကားလုံး အသုံးအနှုန်းကလည်း သူစိမ်းတန်ဆန်နေသည်။ ပုံမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် (မောင်စိုးလှိုင် မင်းအစ်မ ဒီကိုမလာဘူးလား) ဟုသာ မေးရမည်ဖြစ်သည်။ မသင်္ကာစိတ်၊ ဒေါသစိတ်ပါနေတာ သိသာလှသည်။ မမသည် ရန်ကုန်ကို

ရောက်ကတည်းက ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းက အိမ်မှာပဲနေကြောင်း ပြောပြ
လိုက်တော့မှ မသင်္ကာစိတ်ပျောက်ပြီး ကြည်ကြည်လင်လင် ခြစ်သွား
သည်။

အဲဒီနေ့ နံနက်စာကို ကြက်တစ်ကောင်ချက်ပြီး မန္တလေး ရပ်
တစ်လုံးဖြင့် ခိုခိုပြည်ပြည် ခြစ်အောင် စီစဉ်၍ ဦးဘခိုင်ကို ဧည့်ခံကျွေးမွေး
လိုက်သည်။ သောက်ရင်းစားရင်း ထွေရာလေးပါးတွေ ပြောရာမှ သူ့အိမ်
ထောင်ရေးအကြောင်း သိရသည်။ မေသည် ဦးဘခိုင်နှင့် ကောင်းများ စိတ်
ကောက်ပြီး အိမ်က ထွက်လာခြင်း ခြစ်သည်။ ဦးဘခိုင်သည် သူ့မိန်းမကို
မောင်မိုးလှိုင် သို့မဟုတ် တစ်နဲ့တစ်ယောက်နှင့် မသင်္ကာခြစ်ပြီး လိုက်လာ
ခြင်းဖြစ်သည်။ လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှာ လှိုင်ခင်ဖြင့် ကိုင်နေသော ဂွီနှင့် ခုစ
လူဂါ အမျိုးအစား ပစ္စုတိသေနတ်ကို ထည့်ယူလာသည် တွေ့ရသည်။

နေ့လယ်စာ စားပြီးသောအခါ ဦးဘခိုင်ကို ဆိပ်ကမ်းသာ
လမ်းအိမ် လိုက်ပို့ပြီး မမနဲ့ တွေ့ပေးလိုက်သည်။ သူတို့ လင်မယား
ပြန်တွေ့ကြတော့လည်း ပျော်လို့ရွှင်လို့ ကြည်သွားတာ မြင်ရတော့
မောင်မိုးလှိုင် ဝမ်းသာရပါသည်။ ဦးဘခိုင် ရှေ့မှာပဲ မမကို လိမ်လိမ်မာမာ
နေဖို့ မောင်မိုးလှိုင်က ဆုံးမစကားပြောတော့ အိမ်ရှင်တွေကပါ သဘောကျ
လို့ တဟားဟား ရယ်ကြသည်။ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး မောင်မိုးလှိုင်
ပြန်သွားသည်။

နောက် သုံးလေးရက်ကြာသည့်အခါ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း အိမ်ကို
မောင်မိုးလှိုင် ဖုန်းခေါ်သည်။ ဦးဘခိုင်နှင့် မမတို့ စစ်တွေကို အတူပြန်သွား
ကြပြီဟု သိရသည်။ မောင်မိုးလှိုင် ဝမ်းသာသွားသော်လည်း ရင်ထဲက
ဟာ တာတာ ခြစ်သွားသည်။

သူတို့ ပြန်သွားကြပြီး တစ်နှစ်လောက် အကြာမှာ မောင်မိုးလှိုင်
လက်ထပ်လိုက်သည်။ မိဘပေးစားသည့် သဘောကြောင့် စောသွားမိန်းမတို့
လက်ထပ်လိုက်ရလို့ မောင်မိုးလှိုင်ဘဝ သားသမီးမွေးမြူသွားမည်။

ချစ်ခနီးက မောင်မိုးလှိုင်အတွက် ချစ်စရာကောင်းသည့် သားဦးကလေးကို မွေးဖွားပေးလိုက်ပြန်သောအခါ ပို၍ သာယာသော အိမ်ထောင်လေး ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ဦးဘခိုင်နှင့် မမတို့ ရန်ကုန်မြို့က ပြန်သွားကြပြီး သုံးနှစ်လောက် အကြာမှာ မမ ရန်ကုန်ကို ပြန်ရောက်လာပြီး မောင်မိုးလှိုင်ကို တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် ခြောက်လလောက်ကပင် ဦးဘခိုင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီ ဆိုတာကို စစ်တွေသား မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့် ရန်ကုန်မြို့တွင်း တစ်နေရာမှာ တွေ့လို့ မောင်မိုးလှိုင် သိပြီးဖြစ်သည်။ မောင်မိုးလှိုင် အိမ်ထောင်ကျပြီးလို့ သားလေး တစ်ယောက်တောင် ရုနေပြီ ဆိုတာကိုတော့ မမ သိသေးဟန်မတူပါ။ မောင်မိုးလှိုင်ကလည်း အကြောင်းမကြားခဲ့။ သူတို့လည်း သူတို့ဘဝနှင့် သူတို့၊ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ဘဝနှင့် ကိုယ်မို့ အသိမပေး။ အကြောင်းမကြားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

လင်သေလို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖြစ်သွားပြီ ဖြစ်သည့် မမသည် အပြောင်းအလဲတွေ ဖြစ်နေသည့် မောင်မိုးလှိုင်၏ အကြောင်းကို မသိလို့ တစ်ကြော့ပြန် လိုက်လာခြင်းဖြစ်မည်။ မမ တယ်လီဖုန်းဆက်ကတည်းက လာမတွေ့လိုကြောင်း ပြောလိုက်ဖို့ ကောင်းသည်။ အခုတော့ မနက်ပြန် နေ့လယ်မှာ ဗိုလ်ချုပ်ပန်းခြံထဲက ထိုင်နေကျ ခုံတန်းလျှားလေးကို လာခဲ့ပါမည်ဟု ကတိပေးလိုက်မိသည်။

ကတိ ပေးလိုက်သည့်အတိုင်း ဗိုလ်ချုပ်ပန်းခြံကို သွားသည်။ ခုံတန်းလျှားလေးမှာ ထိုင်ပြီး မမ အလာကို စောင့်သည်။ မမနဲ့ တွေ့လျှင် ဘာလုပ်မလဲ၊ ဘာပြောမလဲ ဆိုတာ စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေသည်။ မိမိ လူပျိုဘဝတုန်းက မမက မလွတ်လပ်သည့် အိမ်ထောင်ရှင် လင်စုံမယားဖြစ်နေခဲ့သည်။ ယခု မမကလွတ်လပ်သည့် မုဆိုးမ ဖြစ်သွားသောအခါ မိမိက မလွတ်လပ်သည့် မယားရှိလင်၊ သားတစ်ယောက်အပေ ဖြစ်နေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ကြေးရုပ်ရွှေမှာ ဆိုက်ရောက်လာသည့် သုံးဘီးကား

ပေါ်က မမ ဆင်းလာတာ မြင်လို့ မောင်မိုးလှိုင် ပြေးသွားပြီး ကြီးလိုက်ပါ
 သည်။ မမသည် မောင်မိုးလှိုင်ကို မြင်တော့ ပျော်သွားပါသည်။ မောင်မိုး
 လှိုင်နှင့် လက်တွဲလျှောက်မည့် အနာဂတ်ခရီးအတွက် မျှော်လင့်ချက် ကြီး
 ကြီးမားမား ထားနေပုံရသည်။ ချစ်ရည် စွန်းလဲသည့် မျက်လုံးတွေဖြင့်
 ပြုံးရယ်လိုက်သော မမ၏ အလှကြောင့် မောင်မိုးလှိုင်သည် မိမိ၏ လက်
 ရှိ ဘဝကို မေ့သွားသည်။ မမ ကမ်းပေးလာသော မမ၏ လက်ခဝါး
 ချောနှုတ်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ လက်ချင်းကိုင်ပြီး
 နံတန်းလျှားလေးကို အတူလျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

နံတန်းလျှားပေါ်မှာ အတူထိုင်မိကြသည်အထိ မမ၏ လက်ကို
 ကိုင်ထားလျက်ပင် ရှိသေးသည်။ အတူထိုင်ပြီး စကားတွေ ပြောကြသည်။
 ဦးဘခိုင် ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ပြီး ဆုံးသည်ဟု ထင်ကြောင်း ပြော
 သည်။ မူးပြီး လဲကျရာမှ သတိပြန်မရတော့ဘဲ နောက်နေ့မှာ ကွယ်လွန်
 သည်ဟုဆိုပါသည်။ သူ့အကြောင်း ပြီးတော့ ကိုယ့်အကြောင်းပါ ပြော
 လိုက်တော့သည်။

- “မမ ကျွန်တော် လက်ထပ်လိုက်ပြီ၊ မိန်းမ ရနေပြီ”
- “ဟယ်... တကယ် ပြောတာလား”
- “တကယ် ပြောတာပါ”
- “ဘုရားစူး”
- “စူး”
- “မိုးကြိုးပစ်”
- “ပစ်”

မောင်မိုးလှိုင်က ကြိမ်တွယ်ပြီး တကယ်ပါလို့ ပြောလိုက်တော့
 မမ မျက်နှာ ပျက်သွားပါသည်။ သို့သော် ချက်ချင်း ပြန်ပြင်လိုက်ပြီးဟန်
 မပျက် ပြုံးနေပါသည်။ မျက်နှာက ပြုံးနေသော်လည်း မောင်မိုးလှိုင်
 ကိုင်ထားသည့် သူ့လက်ကို မသိသော ဆွဲဖြုတ် စုပ်သိမ်းသွားတော့သည်။

မောင်စိုးလှိုင်နဲ့ ပူးကပ် ထိုင်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်း ခွာရွေသွားပြီး ခပ် ဝေးဝေး ဖြစ်အောင် ရွေ့ထိုင်သည်။

“သန်ဘက်ခါ ပြန်တော့မယ်”

ရန်ကုန်ကို လာလျှင် တစ်လ ကျီးသီတင်း နေတတ်သည့် မမသည် အခုတော့ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်ပဲနေပြီး ပြန်တော့မည် ဆို၍ မောင်စိုးလှိုင် အံ့ဩသွားပါသည်။

“မြန်လှချည်လား မမရယ် တစ်ပတ် ဆယ်ရက်လောက်တော့ နေပါဦးလား”

“ဘာလုပ်ဖို့ နေမှာလဲ မနေဘူး”

မောင်စိုးလှိုင်က မိန်းမ ရုနေပြီ၊ လက်ထပ်လိုက်ပြီဟု ပြောလိုက်လို့ သူ့ဘက်က ဆင်ခြင်သည့် အနေဖြင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်တူသည်။ မနက်ဖြန် လေယာဉ်လက်မှတ် ဝယ်ရမည်ဖြစ်၍ သန်ဘက်ခါ ပြန်မည်ဟု ပြောခြင်းဖြစ်မည်။ ဒီနေ့ လက်မှတ်ရလျှင် ဒီနေ့တောင် ပြန်မည့်လက္ခဏာ တွေ့ရသည်။ ရပ်တည်ချက် ခိုင်မာပြတ်သားသည့် မမကို မောင်စိုးလှိုင် လေးစားရပြန်သည်။

မမ ပြန်မည့်နေ့မှာ မောင်စိုးလှိုင်သည် မမကို လေဆိပ်ကို လိုက်ပို့လိုက်ပါသည်။ မမသည် မောင်စိုးလှိုင်ကို သာမန်ထက် မပိုသော ဆက်ဆံခြင်းမျိုးဖြင့်သာ ဆက်ဆံတော့သည်။ မမ လေယာဉ်ပေါ် တက်ခါနီးမှာ မောင်စိုးလှိုင်က မမကို ဦးချွန်တော့လိုက်ပါသည်။ ကံသုံးပါးဖြင့် ပြစ်မှားကျူးလွန်ခဲ့တာတွေ ကျေအောင်နှင့် နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်သည့် သဘော ကန်တော့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မမသည် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော ဣန္ဒြေဖြင့် ဆုပေးသည်။ ကျွန်းမာချမ်းသာပါစေ၊ သားနဲ့ မယားနဲ့ အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းရပါစေလို့ ဆုပေးသောအခါ မောင်စိုးလှိုင် ဝမ်းသာလို့ မျက်ရည် လည်လာသည်။ မမ မသိအောင် မျက်ရည် ခိုးသုတ်နေစဉ်မှာပင် မမသည် လေယာဉ်ပေါ်သို့ တက်သွားပါသည်။

လေယာဉ်ကြီးသည် ပြေးလမ်းပေါ်မှာ နေရာယူပြီး မကြာမီ
 စတင်ပြေးလိမ့်လာပါသည်။ စက်စိုက်ကို မြင့်လိုက်ပြီး ပြေးလှမ်းမှ လွတ်
 ထွက်၍ မိုးပေါ်ကို ပျံတက်သွားလေသည်။ နောက်ဆုံး ခွဲခွာခြင်းအဖြစ်ဖြင့်
 လက်ပြ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ မမနဲ့ ရာသက်ပန် ခွဲခွာပြောဆိုသည့် အသံ
 ကြောင့် ရင်မှာ လှိုက်ဖိုဖိုကန်မောနေပါသည်။ မမ ဇီးနင်းလိုက်ပါသွားသည့်
 လေယာဉ်ပျံကြီး မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ကြည့်နေမိ
 သည်။

စွေမမြတေ

ဇန်နဝါရီလ၊ ၂၀၀၃ ခုနှစ်

“မဖြူတုတ်တို့အကြောင်း”

မဖြူတုတ်တို့ အကြောင်းဆိုတော့ မဖြူတုတ် ဘယ်နှစ်ယောက် တောင် ရှိလို့လဲဟု မေးစရာ ဖြစ်နေသည်။ မဖြူတုတ် တစ်ယောက်သာ ရှိပါသည်။ ကိုအဏ္ဍဝါ၏ ပါရမီဖြည့်ဘက် မဟာသီ၊ ဇနီး၊ မယား မဖြူတုတ် တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိပါသည်။ နာမည်နှင့် လိုက်အောင် ဖြူဖြူတုတ် တုတ်မို့ မဖြူတုတ်ဟု အမည်ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ မဖြူတုတ် တစ်ယောက်တည်း ရှိပါလျက် မဖြူတုတ်အကြောင်းလို့ မပြောဘဲ မဖြူတုတ်တို့အကြောင်းလို့ အများကိန်း (ဗဟုဝန်)ဖြင့် ပြောရတာ အကြောင်း ရှိပါသည်။

မဖြူတုတ်သည် ကိုအဏ္ဍဝါ၏ ဇနီး ဖြစ်သည်ဟု ပြောပြီး ဖြစ်သည်။ ကိုအဏ္ဍဝါ၏ဇနီးသည် မိန်းမ ဖြစ်သည်။ လို့ကြောင့် မဖြူတုတ် သည် မိန်းမ ဖြစ်သည်ကို အထူးပြောစရာ လိုတော့မည် မထင်ပါ။ မဖြူတုတ် တို့အကြောင်း ဆိုသောကြောင့် မိန်းမတွေ အကြောင်း ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးက မိန်းမတွေ အကြောင်းကို

သိလို့လား၊ ပြောနိုင်လို့လားဟု မေးကြမည် ထင်ပါသည်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် တစ်ကမ္ဘာလုံးက မိန်းမတွေအကြောင်းကို မဆိုထားနဲ့၊ မြန်မာနိုင်ငံက မိန်းမတွေ အကြောင်းကိုတောင် သိဖို့ရာမလွယ်ပါ။ ဒါပေမယ့် မဖြူတုတ်ရဲ့အကြောင်းကိုတော့ ကိုအဏ္ဍဝါက ဇောကျေအောင် သိသည်။ မဖြူတုတ် အကြောင်းကို သိသည်ဆိုလျှင် တစ်ကမ္ဘာလုံးက မိန်းမတွေ၏ ဧရိကံသာဘာဝနဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ မဟုတ်တောင် ရာခိုင်နှုန်း အတော်များများ တူ နိုင်သည်ဟု ယုံကြည်မိသည်။ ထို့ကြောင့် မဖြူတုတ် သည် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ မိန်းမ အားလုံးကို ကိုယ်စားပြုနိုင်သူ ဖြစ်သည်ဟု ထင်မိသည်။ မဖြူတုတ်၏ အကြောင်းသည် မိန်းမတွေ၏ အကြောင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

မဖြူတုတ်သည် ချစ်ပါလျက် မချစ်ယောင်ဆောင် တတ်သည်။ ကြိုက်ပါလျက် မကြိုက် ယောင်ဆောင်တတ်သည်။ မဖြူတုတ်ကို သူ့ အမေက ကိုအဏ္ဍဝါနဲ့ပေးစားမလို့ ရန်ကုန်ကိုခေါ်လာပြီး သာဓကတမြို့ သား ကိုအဏ္ဍဝါကို ပြသောအခါ နှာခေါင်းပူပြီး မကြိုက်ယောင်ဆောင် ခဲ့တာကို မှတ်မိသေးသည်။ အသားမည်းသည်။ ဝိုက်ပူသည်။ ထိပ်ပြောင် သည်။ နှာခေါင်းပွသည် စသည်ဖြင့် ချေးများပြီး တင်းခံနေခဲ့သည်။ မိန်းမ ချေးကို မချုပ် ကိုင်ထားခဲ့သည်။ တစ်လ နှစ်လခန့် တစ်အိမ်တည်း အတူနေလာသောအခါ မဖြူတုတ်၏ မကြိုက်ယောင်ဆောင်မှု အရှိန်လျှော့ ကွလာသည်။ ကိုအဏ္ဍဝါ၏ အားနည်းချက်တွေ ဖြစ်သည့် ဝိုက်ပူ၊ ထိပ် ပြောင်၊ မည်းပြာ၊ ပုဂ္ဂ၊ နှာခေါင်းပွတာတွေကို မမြင်ချင် ယောင်ဆောင် လာသည်။

ဒီဘဝမှာ မိန်းမ မရနိုင်တော့ဘူး ထင်ပြီး ဇိတ်အားငယ်နေသည့် ကိုအဏ္ဍဝါကလည်း မဖြူတုတ်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်းကြိုက်သွားသည်။ မိမိ အရည်အချင်းကို အားကိုးပြီး ကိုယ်တိုင် ကြိုးစားမှုဖြင့် ဆိုပါကဒီလို မြူ မြူတုတ်တုတ်ကို ရရှိ မလွယ်ဘူး ဆိုတာကို သိနေသည့်ကိုအဏ္ဍဝါက

မဖြူတုတ်ကို လွတ်သွားမှာစိုးလို့ ယောက္ခမ အတွားကြီးကို အသေကပ်ထားသည်။ မဖြူတုတ်ကိုလည်း ချစ်လှချည်ရဲ့၊ ကြိုက်လှချည်ရဲ့ ဆိုတဲ့ အမူအရာကို အခွင့်သာတိုင်း ပြသည်။ ယောက္ခီးတစ်ယောက်က ချစ်ပါတယ်၊ ကြိုက်ပါတယ်၊ မရရင် သေရပါတော့မယ် လို့ ပြောနေတဲ့ဒဏ်ကို မဖြူတုတ် သာမက ဘယ်မိန်းမမှ ကြာကြာ အောင့်မခံနိုင်ဘူး ဆိုတာကို သိထားသည့် ကိုအဏ္ဍဝါကလည်း နောက်မဆုတ်ဘဲ လက်ရဲ့ စက်ရဲ့တွေ လုပ်လာသည်။ ပထမတော့ မဖြူတုတ်က ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် ရောင်ပြေး တွန်းပစ် လုပ်သေးသည်။ နောက်ဆုံး ဟန်ဆောင်နိုင်တော့သည့် အဆုံးမှာ ကိုအဏ္ဍဝါ၏ အချစ်ကို လက်ခံလိုက်ရတော့သည်။

ကိုအဏ္ဍဝါသည် မဖြူတုတ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး အို... အဖွင့်လင်းဆုံး ပြောရလျှင် မိန်းမတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အတွေ့အကြုံတစ်ခု ရလိုက်သည်။ မိန်းမတွေကို ချစ်ရေး ဆိုရတာဟာ ခွေးပေါက်စလေးနဲ့ ဆော့ကစားရသလိုပါလား ဆိုတဲ့ အသိကိုရလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခွေးပေါက်စလေးနဲ့ ဆော့ကစားဖူးကြမည် ထင်ပါသည်။ ကိုယ်က လိုက်လျှင်သူက ပြေးသည်။ ဝေးချင်လို့မဟုတ်၊ ကိုယ်ကပြေးလျှင် သူကလိုက်သည်။ကိုက်ချင်လို့ မဟုတ်။ အပြေးအလိုက် လုပ်ပြီး အထွေးအပိုက် အယုအယလုပ်ဖို့ မိအောင် ဖမ်းလိုက်လျှင် မကိုက်ဘဲ ပါးကို လျှာလေးနဲ့ လျှက်ပြီးဖက်နမ်းတော့သည်။

ဒီလိုဖြင့် ကိုအဏ္ဍဝါနှင့် မဖြူတုတ်တို့ အကြောင်းပါခဲ့ကြသည်။ လင်ရယ် မယားရယ်လို့ ဖြစ်လာကြတော့ လျှာနဲ့သွားလိုပေါ့ဗျာ၊ ပါးစပ်ထဲမှာအတူနေကြပေမယ့်လို့ တစ်ခါတလေ ကိုက်မိတယ်၊ ငြိတယ်၊စကားများတယ်၊ ရန်ဖြစ်တယ်။ ရန်ဖြစ်ရတဲ့ အကြောင်းက အထွေးအထူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုအဏ္ဍဝါက ယောက္ခီး မာနကို ပြသည်။ မဖြူတုတ်က မိန်းမ သဘာဝကို ပြသည်။ ပြတာချင်း ကီးမကိုက်ဘဲ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ဖို့ ဖြစ်သွားသည့် အခါတွေမှာ စကားများ ရန်ဖြစ်ကြရသည်။ မဖြူတုတ်

က လူ့ရှေ့သူ့ရှေ့မှာ ကိုအဏ္ဍဝါကို နိုင်ကြောင်း ပြလိုသည်။ မိန်းမသဘာဝကို မသိ နားမလည်သေးသည့် ကိုအဏ္ဍဝါက လူ့ရှေ့ သူ့ရှေ့မှာ သူ့ကို အရှက်ခွဲရမလား ဆိုပြီး မဖြူတုတ်ကို လူ့ရှေ့သူ့ရှေ့မှာပင် ပြန်ဟောကံသည်။ အဲဒါ ပြဿနာ တက်သွားတော့သည်။ စကားများ ရန်ဖြစ်ကြပြီး သုံးလေးရက် မခေါ် မပြောဘဲ နေကြရသည့် အခြေအနေ ရောက်သွားတော့သည်။

ကိုအဏ္ဍဝါသည် မဖြူတုတ်ရဲ့ အကြောင်း (တစ်နည်း ဆိုရသော် မိန်းမတွေရဲ့အကြောင်း)ကို သိသွားသောအခါ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေလာသည်။ မဖြူတုတ်က လူ့ရှေ့သူ့ရှေ့မှာ လင်နိုင်ကြောင်း ပြချင်လို့ ကိုအဏ္ဍဝါကို လှိုမ်ဝိမ် ဆူပူကြိမ်းမောင်းတာကို လူပေါကြီးလို ပုံစံဖြင့်ပြုံးစိစိကြီး လုပ်ပြီး ခေါင်းငုံ့ခံနေသည်။ လူသူ ကင်းရှင်းသွားလို့ ကိုအဏ္ဍဝါနှင့် မဖြူတုတ်တို့ နှစ်ယောက်တည်း ရှိတော့သည့်အခါ ကိုအဏ္ဍဝါက မဖြူတုတ်ကို နားရင်းဝိတ်တီးလို့လည်း ရသည်။ ပြန်လှန်အော်ဟောကံလို့လည်း ရသည်။ မဖြူတုတ်က ငြိမ်ခံသည်။ လူ့ရှေ့ သူ့ရှေ့မှာ လင်နိုင်ကြောင်း ပြလိုက်ရ၍ ကျေနပ်နေပြီး ဖြစ်သည်။

ကိုအဏ္ဍဝါနှင့် မဖြူတုတ်တို့၏ အိမ်ထောင်ရေးသည် ဇီးပွားရေးနှင့် ဆက်စပ်နေသောကြောင့် ဇီးပွားရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး လင်မယားကတောက်ကဆ ဖြစ်ရတာတွေ ရှိသည်။ ကိုအဏ္ဍဝါက အိမ်ထောင်ဦးဇီးဆိုပြီး ဇီးပွားရေးကို ဦးဆောင် ကြိုးကိုင် ဝိန်းချုပ်ကြည့်သည်။ အကုန်အကျ ပိုများတာ တွေ့ရသည်။ ကိုအဏ္ဍဝါက အဆင်းရဲခံပြီး ငြိုးခြံသလောက် မဖြူတုတ်က လက်ဖွာပြသည်။ ကိုအဏ္ဍဝါကိုချက်ပြုတ်ကျွေးတာကျတော့ တော်ရိလျော်ရိသာ ဖြစ်သည်။ စွပ်ပေးတဲ့ ဈေးပိုးပိုက်ဆံနဲ့ ကတော့ ဒါလောက်ပဲစားရမှာပဲဆိုတဲ့ အမှုအရာကို ပြထားလိုက်သေးသည်။

ကိုအဏ္ဍဝါက ပိုက်ဆံမကိုင်တော့ပဲ အိမ်မှာ ရှိသမျှ ပိုက်ဆံအားလုံးနှင့် ဝင်ငွေအားလုံးအပြင် ဘဏ်စာအုပ်တွေပါ မဖြူတုတ်ကို

အပ်လိုက် သောအခါ အရမ်းဟန်ကျသွားသည်။ အကုန်အကျလည်း သက်သာသွားသည်။ ကိုအတ္ထဝါလည်း ဟင်းကောင်း စားရသည်။ ကိုအတ္ထဝါ အရက်သောက်ဖို့နဲ့ ဘာညာ ဘာညာအတွက် လိုအပ်သည့် ပိုက်ဆံကိုလည်း တောင်းသလောက် ထုတ်ပေးသည်။ လူစိမ်းသူစိမ်း ဧည့်သည်တွေနှင့် သူ့ဆွေမျိုးတွေ ရှေ့မှာ ကိုအတ္ထဝါက လက်ဖြန့်ပြီး ပိုက်ဆံတောင်းလျှင် ပိုရသည်။ မိန်းမဆိုတာ လင်ရှာလို့ ရတဲ့ မီးပွားကို သူ့လက်သူ့ခြေ ကိုင်တွယ် ခြယ်လှယ်ရမှ ကျေနပ်တယ်ပါလား ဆိုတာကို အသိ နောက်ကျလေခြင်းလို့ ကိုအတ္ထဝါ နောင်တရသည်။

ကိုအတ္ထဝါ သင်္ဘောသား ဖြစ်ပြီးနောက် အထိုက်အလျောက် ပြေလည်လာသောအခါ ကိုအတ္ထဝါ သတိထားမိတာတစ်ခုရှိသည်။မဖြူ တုတ်သည် ကိုအတ္ထဝါကို ကောင်းကောင်း ချက်ကျွေးသည့်အပြင် အင်္ကျီ အဝတ်အစားကအစ ဟိုဟာဝယ်ပေး၊ ဒါဝယ်ပေး၊ မင်္ဂလာရေးက အပြန်မှာ ကျားတံဆိပ် ဘီယာတွေကပ်လိုက် ဝယ်လာပေး လုပ်လာပြီ ဆိုလျှင် သတိထားရတော့သည်။ သူ့နားက မိန့်နားကပ်ကို အထူး ဂရုစိုက်ကြည့်ရသည်။ ပုံစံရော အရွယ်အစားပါ ပြောင်းနေတာ တွေ့ရလေ ရှိသည်။ နောက်ထပ် တစ်သိန်းလောက် အလိုက်ပေးပြီး ကိုအတ္ထဝါ မသိအောင် အလဲအထပ် လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုအတ္ထဝါက မကျေနပ်လို့ ဆူပူကြိမ်းမောင်းချင်ပါသော်လည်း ဝယ်ခြမ်းပေးကျွေးနေတဲ့ဟာ တွေရဲ့ မျက်နှာကို ထောက်ပြီး မဆူနိုင် မကြိမ်းနိုင် ဖြစ်သွားသည်။

တစ်ခါ တလေမှာ ကိုအတ္ထဝါဘက်က မခံမရပ်နိုင်လို့ ထသတ် တော့မည့်နီးပါး စကားများကြပြီ ဆိုလျှင် တစ်ပတ်ဆယ်ရက်လောက် အထိတောင် တစ်ဦးကို တစ်ဦး နှုတ်မဆက် စကားမပြောဘဲနေကြသည်။ တစ်အိမ်တည်း အတူနေရုံသာမက တစ်ခြင်ထောင်တည်း အတူအိမ်နေ ပါလျက် နှုတ်ဆက်စကားပြော မလုပ်ဘဲ နေကြရတာဟာ အတော်အနေရ ခက် အခံရခက်သော ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ ပြောစရာ ကိစ္စရှိလျှင် သားသမီး

တွေက တစ်ဆင့် ပြောကြသည်။ အိပ်ရာ ဝင်လျှင်လည်း တစ်ယောက်က အလျှင် ဦးအောင် ခြင်ထောင်ထဲ ဝင်ပြီး အိပ်ပျော်ချင် ယောင်ဆောင်နေရသည်။ တစ်ယောက်က ရုပ်မြင်သံကြား ကြည့်ချင် ယောင်ဆောင်နေရသည်။

ကိုအတ္ထဝါက စောစော အိပ်ရာဝင်ပြီး အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေလျှင် မဖြူတုတ်က တရုတ်ကား ကြည့်ပြီး မိုးမိုးခခခခ ရယ်သည်။ သူ့သားသမီးတွေနဲ့ လေသံမြင့်ပြီး စကားပြောပြသည်။ အိပ်ရာထဲက ကိုအတ္ထဝါကြားအောင် လေသံမြင့်ပြီး ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်ပြီးသည်အထိ မကြည့်ချင်ဘဲ ထိုင်ကြည့်နေသည်။ သားသမီးတွေ အိပ်ရာ ဝင်ကုန်ကြလို့ သူ့တစ်ယောက်တည်း ကုန်တော့မှ မီးတွေပိတ်ပြီး ကိုအတ္ထဝါ အိပ်နေသည့် ခြင်ထောင်ထဲ ဝင်လာသည်။

မဖြူတုတ် ခြင်ထောင်ထဲ ဝင်လာပြီဆိုတာကို သိသည့် ကိုအတ္ထဝါကလည်း မသိယောင်ဆောင်ပြီး တစ်ဖက်ကို စောင်းအိပ်၍ အိပ်ပျော်နေယောင်ဆောင်သည်။ အဲဒီတော့ မဖြူတုတ်ကလည်း ကိုအတ္ထဝါနှင့် အသားချင်းမထိမိအောင် အထူးသတိထားပြီး လှဲအိပ်ချသည်။ သူနှင့် ကိုအတ္ထဝါကြားမှာ ဖက်ခေါင်းအုံး အစုည်ကို ချပြီး ခြားထားလိုက်သေးသည်။ ကိုအတ္ထဝါ အိပ်မပျော်ဘဲ တစ်ဘက် စောင်းပြီး အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေတယ် ဆိုတာကို သိနေတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ရှင့်ထက် ပြတ်တယ်ဆိုတဲ့ ပုံစံကို တမင်လုပ်ပြခြင်း ဖြစ်သည်။

မဖြူတုတ်က စောစော အိပ်ရာဝင်ပြီး ခြင်ထောင်ကို လက်ဦးမှ ရယူသွားလျှင် ကိုအတ္ထဝါက နိုင်ငံတကာက လွှင့်ထုတ်နေသည့် ရေဒီယိုအသံလွှင့်ချက်တွေကို ဖမ်းယူ နားထောင်နေသည်။ အချိန်ကုန်အောင် လုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ရေဒီယိုတွေ နားထောင်ပြီးတော့လည်း ညဆယ်နာရီတောင် မထိုးသေးလို့ ဘာမှ စိတ်ဝင်စားစရာ မရှိသည့်ရုပ်မြင်သံကြားကို ဆက်ကြည့်ရပြန်သည်။ သိုင်းပညာ အစွမ်းကုန်ဖြပြီး တိုက်ခိုက်နေတဲ့

တရုတ် မင်းသမီးဟာ အလှပျက်မှာစိုးလို့ ရွှေတောင် ထွက်တာ မတွေ့ရ၊ အနုပညာ ခေါင်းပါးသည့် အမူအရာတွေနဲ့ သရုပ်ဆောင်နေကြတာတွေကို မကြည့်ချင်ဘဲ အချိန်ကုန်အောင် ကြည့်နေရသည်။

ရုပ်မြင်သံကြားလည်း သိမ်းလို့၊ ရုပ်ကွက်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွားတော့မှ ကိုအဏ္ဏဝါ အိပ်ရာဝင်သည်။ ကိုအဏ္ဏဝါ ခြင်ထောင်ထဲဝင်လာတာကို သိသော်လည်း အိပ်ပျော်ချင် ယောင်ဆောင်နေသည့် မဖြူတုတ်က သဘာဝမကျ၊ ယုတ္တိမတန်သည့် ဟောကံသံလေးတောင်ပေးလိုက်သေးသည်။ သူ တကယ် အိပ်ပျော်နေသယောင် ဟန်ဆောင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီအကြောမျိုးကို နောကျေနေသည့် ကိုအဏ္ဏဝါက အမှောင်ထဲမှာ ပြုံးလိုက်သည်။ နှင် အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာ ငါ့သိပါတယ်ကွာလို့ ပြောလို့မဖြစ်၊ အမူအရာ ပြလို့လည်း မဖြစ်၊ မဖြူတုတ် ရက်သွားပြီး နှုတ်ဆက်စကားပြော မလုပ်သည့် ရက်တာရှည်သွားနိုင်သည်။ နှုတ်ဆက်စကားပြော မလုပ်ဘဲ နေကြတာ ရက်တွေကြာလာတော့ ကိုအဏ္ဏဝါရော မဖြူတုတ်ပါ အာညောင်းလာသည်။ အခေါ်အပြော ပြန်လုပ်ချင်နေကြပြီဖြစ်သည်။

ကိုအဏ္ဏဝါက ခြင်ထောင်ထဲကို အသာလေး ဝင်သည်။ အိပ်မောကျနေသည့် မဖြူတုတ် နိုးသွားမှာစိုးလို့ အထူးသတိထားပြီး ညင်ညင်သာသာလေး ဝင်လာလေဟန် လုပ်သည်။ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေသည့် မဖြူတုတ်က ဟောကံသံသဲ့သဲ့ ဆက်ပေးနေသည်။ ကိုအဏ္ဏဝါက သူ့နေရာမှာ အသာ ဝင်လှုံ့ချပြီး မျက်စိ ပိတ်နေသည်။ ကိုအဏ္ဏဝါတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဖက်ခေါင်းအုံးကြီးက ခြားနေသည်။ လင်နှင့်မယား ဝိတ်ကြည်ကြည်လင်လင် ဆိုပါက ပွေဖက် နမ်းရှုံ့ပြီး ပျော်ရွှင်စွာ အိပ်ရာဝင်ကြမည်ဖြစ်သည်။ အခုတော့ ခြင်ထောင် တစ်လုံးထဲမှာ အတူ ရှိနေကြပါလျက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စကား မပြောကြ၍ နိုးလျက်နှင့် ဝေးနေကြသည်။

ကိုအဏ္ဏဝါနှင့် မဖြူတုတ်တို့ လက်ထပ်ကြတော့ ကိုအဏ္ဏဝါ၏

အသက်က ၂၈နှစ်၊ မဖြူတုတ်က ၁၈နှစ်၊ ၁၀နှစ် ကွာသည်။ အိမ်ထောင် သက်အနှစ် ၃၀ရှိပြီ ဖြစ်လို့ မဖြူတုတ်ရဲ့ အသက်တောင် မငယ်တော့ ပါလားဟု တွေးမိသည်။ ကိုယ့်ထက် အသက်ငယ်တဲ့ မယားကို ယူထား တော့ ကိုယ်က အလျှော့ပေးပြီး ချောရမှာပေါ့ လို့ တွေးမိသည်။လက်ထပ် ပြီးစက ဖြူဖြူမွေးမွေး၊ ခွံခွံထွားထွားဖြင့် နှစ်မက်စရာကောင်းသည့် မဖြူ တုတ်၏ ပုံကို ပြန်လည် မြင်ယောင်လာပြီး ကိုအတ္ထဝါ ဝီလင်အသစ်တွေ ပြန်ဝင်လာသည်။ အိမ်ဟန်ဆောင်နေသည့် မဖြူတုတ်ဘက်ကို အသာ စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

ကိုအတ္ထဝါသည် မဖြူတုတ်ကို ချောဖို့ မေ့မေ့နေသည်။ မိန်းမ ဟူသည် အချောကြိုက်တယ် ဆိုတာကို မေ့နေခြင်း ဖြစ်သည်။ မကင်းနိုင်၊ မပြတ်နိုင်တဲ့အတူတူ ခြောက်တစ်ခါ၊ ချောတစ်လှည့် ပေါင်းသင်းသွားရ မည် ဆိုတာကို သတိရလိုက်သည်။ နှစ်ယောက်ကြားက အတားအဆီး ဖြစ်နေသည့် ဖက်ခေါင်းအုံးကြီးကို အသာဖယ်ပစ်လိုက်သည်။ မဖြူတုတ် ဘက်ကို အသာတိုးကပ်လိုက်သည်။ ကိုအတ္ထဝါ၏ လက်မောင်းနှင့်မဖြူ တုတ်၏ကျော မတော်တဆ ထိသွားသည်။ မဖြူတုတ်က လန့်သွားသလို လို၊ အသားချင်း လာထိတာကိုပင် မကြိုက်သလိုလို တွန့်ခနဲ လုပ်လိုက် သေးသည်။ ဖွန်ဟောက်ပြီး အိပ်ပျော်နေသူက အသားချင်း ထိတာလေးကို တောင် တွန့်ခနဲ ခြစ်ရသလားလို့ တွေးပြီး ကိုအတ္ထဝါ ပြုံးလိုက်မိသည်။

ကိုအတ္ထဝါက ပက်လက် အနေအထားမှ မဖြူတုတ်ဘက်ကို စောင်းအိပ်လိုက်သည်။ မဖြူတုတ်ကတော့ ကိုအတ္ထဝါကို ကျောပေးပြီး ခွေခွေလေး လှဲနေသည်။ ကိုအတ္ထဝါသည် မဖြူတုတ်၏ ပခုံးကို အသာ လေးဆွဲပြီး သူ့ဘက်ကို လှည့်ရန် ဆွဲယူလိုက်သည်။ မဖြူတုတ်သည် အသာလေး ဆွဲတာကို အလိုက်သင့် ပါလာသော်လည်း စောင်းနေသည့် လောင်းလှေကို ဆွဲလှန်လိုက်သလို ပက်လက်ကြီး လန့်နေသည်။ သူ့အိပ် ပျော်နေလို့ ဆွဲလှည့်တာကို မသိတဲ့ ပုံစံမျိုး လုပ်နေသေးသည်။ အထာ

ပေါက် အလိုက်သိသည် ကိုအတ္ထဝါက သူ့ဘက်ကို လှည့်လာအောင်
နောက်တစ်ခါ အသာလေး ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။ ဒီတစ်ခါမှာလည်း အသာ
လေးဆွဲတာနဲ့ အလိုက်သင့် ပါလာသည်။ သူ အိပ်ပျော်နေလို့ ကိုအတ္ထဝါ
လုပ်သမျှကို မသိဘဲ လိမ်ပါလာသည့် ပုံစံမျိုး ပြနေသည်။

ကိုအတ္ထဝါက မဖြူတုတ်၏ ဦးခေါင်းကို အသာမပြီး သူ့လက်ရုံး
ပေါ်မှာ ခေါင်းအုံးခေါက်သည်။ လက်တစ်ဖက်က မဖြူတုတ်ကို သိုင်း
ဖက်လိုက်သည်။ မဖြူတုတ်ကတော့ သူ့လက်တွေကို ပျော့ပျော့ကြီးလုပ်
ပြီး ရှေ့မှာ ချထားသည်။ ကိုအတ္ထဝါက မဖြူတုတ်ရဲ့ အပေါ်က လက်ကို
ယူပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ တင်သည်။ ငါ့ကိုလည်း ပြန်ဖက် ဆိုသည့်သဘော
ဖြစ်သည်။ မဖြူတုတ်ရဲ့ လက်ကြီးက ကြီးပြတ်နေသောရုပ်သေးမင်းသမီး
လက်လို ကိုအတ္ထဝါရဲ့ ကိုယ်ပေါ်ကို ဘုတ်ခနဲ ကျလာသည်။ သူ့အိပ်ပျော်
နေသည့်အတွက် ပြန်ပြီး မဖက်နိုင် ဖြစ်နေသည် ဆိုတဲ့ ပုံစံ ပြထားသည်။
သို့သော် မဖြူတုတ်၏ လက်တစ်ဖက်သည် ကိုအတ္ထဝါ၏ ခါးကို ပြတ်ပြီး
ကျောပေါ်ကို ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

မဖြူတုတ် အသက် ၁၈နှစ် အရွယ်မှာ လက်ထပ်ယူခဲ့သည့်
ကိုအတ္ထဝါက ငယ်ချစ် ဝီလင်တက်ပြီး မဖြူတုတ်၏ ဆံပင်တွေကို
သပ်တင် ပေးသည်။ အသက်ငါးဆယ် ပြည့်ခါနီးပေမယ့် မြူမြူတောင်း
တောင်းပြည့် ပြည့်တင်းတင်း ရှိနေသေးသည့် မဖြူတုတ်၏ ပါးကို ရွှေရွေး
ရွေးပေးလိုက်သည်။ မဖြူတုတ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကိုလည်း တင်းတင်း
လေး သိုင်းဖက်လိုက်သောအခါ စောစောကရုပ်သေးမင်းသမီးလက်ကြီးလို
ဖြစ်နေသည့် မဖြူတုတ်၏ လက်သည် ကိုအတ္ထဝါကို ခပ်တင်းတင်း
လေး ပြန်ဖက်တာကို တွေ့ရသည်။ အိပ်ပျော်နေတယ်ဆိုပြီး ဘယ်နှယ်
ဟာပါလိမ့်နော်။ ။

အတ္ထဝါစိုးမိုး
ရွှေမမြူတေ၊ စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၀၃ ခုနှစ်